

MINISTERSTVO VNITRA
ČESKÉ REPUBLIKY

Poskytnutí informace – zadostiučinění za nemajetkovou újmu – zveřejnění
poskytnutých rozsudků pod

- č.j.: MV-82891-4/P-2012 ze dne 13. 8. 2012
- č.j.: MV-82891-6/P-2012 ze dne 27. 8. 2012
- č.j.: MV-82891-8/P-2012 ze dne 04. 9. 2012
- č.j.: MV-82891-10/P-2012 ze dne 13. 9. 2012

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 5, sídlem 150 74 Praha 5, nám. Kinských 5, CZ, rozhodl předsedou senátu Mgr. Martinem Šalamounem jako samosoudcem ve věci žalobce: [REDACTED], proti žalované: Česká republika – Ministerstvo vnitra, sídlem Praha 7, Nad štolou 3, o náhradu škody ve výši 1.888,- Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu,

t a k t o :

I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 1.888,- Kč s 2% úrokem z prodlení ročně od 20.3.2004 do zaplacení, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nemajetkové újmy částku 51.250,- Kč, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

III. Žalovaná je povinna nahradit žalobci, k rukám [REDACTED], náklady řízení ve výši 21.738,- Kč, do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se po žalované České republice domáhal žalobou podanou k soudu dne 18.3.2004 (původně vedena pod sp. zn. 25C 376/2008) zaplacení částky 1.888,-Kč s příslušenstvím uvedeným ve výroku I. s tvrzením, že tuto částku vynaložil na podávání stížností na postup [REDACTED] (dále jen policistky) z Policie ČR v Ostravě. Tato policistka okopírovala některé listiny o zdravotním stavu žalobce a zaslala je na oddělení stížností policie v Brně v souvislosti s jiným případem (projednáván u zdejšího soudu pod sp. zn. 25C 194/2003). Prvá stížnost žalobce na tento postup byla neúspěšná, když toto své jednání policistka popřela, u projednání druhé stížnosti (kdy již žalobce měl k dispozici listiny ze stížnostního spisu) sice připustila, že tyto listiny odesílala, stížnost ale dopadla tak, že tento její postup nebyl údajně protiprávní. Žalobce tvrdí, že není možné, aby osobní údaje bylo možné zasílat na jiné úřady bez souhlasu osoby, které se týkají. Zřejmě tak

bylo postupováno proto, aby bylo zmanipulováno vyšetřování této věci. Druhým problémem je, že tato policistka zaslala žalobci předvolání k výslechu v nezálepené obálce, v této zásilce byl žalobce označen za obviněného a kdokoliv se mohl seznámit s jejím obsahem. Stížnost na tento postup byla opět neúčinná, policie tvrdila, že se obálka údajně rozlepila cestou. Žalobce v této souvislosti odkazuje na ust. § 16 občanského zákoníku (dále jen o.z.), kdy i zásahem do práva na ochrany osobnosti lze způsobit škodu. Třetím okruhem problémů souvisejících s tímto nárokem je žalobcovo podezření, že došlo ke zfalšování údajného usnesení o přerušení žalobcova trestního stíhání. Takové usnesení nebylo žalobci nikdy doručeno, originál se ve spise nenacházel, neodpovídala adresa, která je v něm u žalobce uvedena, přestože jí policie v rozhodném období znala. Toto údajné usnesení Policie ČR bylo vloženo do trestního spisu pouze ve faxové kopii až v roce 2009, i když mělo být vydáno již v roce 2002. Usnesení se objevilo až poté, kdy žalobce namítl promlčení trestního stíhání. Ke všem třem zmíněným okruhům žalobce uvádí, že všechny jeho stížnosti byly neúspěšné, postup vyšetřujících policistů jednoznačně tendenční. Výše nároku se odvíjí od platebního výměru daně z příjmu fyzických osob za rok 2002, částka 1.888,- Kč (sestává z ušlého žalobcova zisku za čas strávený na Policii ČR v souvislosti s podáváním stížností dne 27.8.2003, 3.10.2003, 15.10.2003 a 14.11.2003) je v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem policie, bez ohledu na to, jakým způsobem byl hodnocen jejími kontrolními orgány.

Žalobou ze dne 8.1.2008 se potom žalobce po žalované domáhá (ve znění soudem připuštěné změny žaloby) zaplacení částky 100.000,- Kč (původně vedeno s jinými věcmi pod sp. zn. 25C 17/2008, vyloučeno k samostatnému projednání usnesením ze dne 21.10.2008 a spojeno s věcí 25C 376/2008 usnesením ze dne 25.11.2008) s tvrzením, že dne 22.4.2003 podal policii v Ostravě žádost o poskytnutí informace, kdy chtěl znát obsah stížnostního spisu (souvisejícího se skutkem uvedeným shora), neboť mu přišlo účelové vyřízení jeho předchozí stížnosti a hodlal podat novou. Policie měla na vyřízení této žádosti 15 dnů, informace však neposkytla a ani nerozhodla o tom, že je neposkytne. Proti neexistujícímu (fiktivnímu) rozhodnutí policie se žalobce odvolal. O odvolání policie nerozhodla v uvedené zákonné lhůtě, opožděným rozhodnutím žalobci nevyhověla a jednoznačně se vyjádřila tak, že odpírá pořízení kopie spisu na žalobcovy náklady. Proto žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen KS), který rozhodnutím ze dne 29.6.2004 zrušil rozhodnutí Policie ČR, ať už fiktivní či reálná a věc jí vrátil k dalšímu řízení. Policie ovšem zůstala nečinná, proto byla podána další žaloba na nečinnost. Policie se v rámci řízení hájila tím, že uplynutím patnáctidenní lhůty bylo vydáno nové fiktivní rozhodnutí o žádosti o informace a proti němu se žalobce údajně neodvolal. Krajský soud v Ostravě tuto interpretaci odmítl v rozhodnutí ze dne 15.2.2007 s tím, že fikce negativního rozhodnutí se může uplatnit pouze jednou. Policii opět uložil povinnost vydat rozhodnutí pro ten případ, že žádosti žalobce o poskytnutí informací zcela nevyhoví. Policie i po tomto rozhodnutí zůstala nečinná. Proto žalobce podal dne 13.4.2007 návrh na nařízení exekuce. Okresní soud v Ostravě rozhodnutím ze dne 2.10.2007 exekuci nařídil. V průběhu exekučního řízení, konkrétně 13.8.2008, policie poskytla žalobci kopii podstatné části požadovaného spisu. Některé údaje v kopii však byly začerněny a žalobce se dále domáhal poskytnutí informace úplné. Z rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30.9.2010, který zamítl návrh na zastavení exekučního řízení, vyplynulo, že policie svou povinnost nesplnila. V rámci exekuce byly Policii uloženy tři pokuty v celkové částce 30.000,- Kč, až poté byla žalobci poskytnuta i zbývající část požadovaného spisu. Celé správní řízení tak skončilo až dne 21.2.2011, vyhověno bylo až po více než 7 letech, kdy požadované informace nebyly tak aktuální jako v době, kdy o ně žalobce žádal. I když informace nakonec poskytnuty byly, výkon práva žalobce byl tímto postupem policie relativizován. Porušeno bylo jeho právo na projednání věci ve stanovené lhůtě a bez průtahů. Naplněno zde bylo ust. § 13 zákona č. 82/1998 Sb., když v zákoně č. 106/1999 Sb. jsou stanoveny lhůty pro vyřízení žádosti a ty byly překročeny. Žalobce vnímal celý postup policie jako šikanu, kdy Policie ČR zbytečně způsobila délku uvedeného řízení. Výše nároku je potom odvozena od zásad zpracovaných v tzv. manuálu pro aplikaci zákona č. 82/1998 Sb., který sice není závazným právním dokumentem, nicméně hlediska v něm uvedená lze na žalobcův případ

aplikovat.

Žalovaná navrhla žalobu zamítnout s tím, že u prvního z nároků není prokázáno, že žalobci vznikla škoda v souvislosti s podáváním stížností, když není prokázáno, že by stížnosti byly důvodné a u druhého nároku uvedla, že prvotní informace byla žalobci poskytnuta v roce 2003, kopie spisu byla založena u zdejšího soudu a mohl do něho nahlížet. Je pravdou, že k nahlédnutí do spisu byl žalobce policií vyzván až v roce 2007, za tento postup se mu také policisté omluvili. Pro posouzení délky nesprávného úředního postupu potom není podstatné, že došlo k začernění dat narození policistky a data jejího zařazení k Policii ČR, jde o naprostou malichernost, která žalobci nemajetkovou újmu způsobit nemohla. Pokud žalobce žalobu ještě rozšířil (z částky 48.000,- Kč na částku 100.000,- Kč), má žalovaná za to, že zákon č. 106/1999 Sb. vychází z toho, že policie rozhodnutí o poskytnutí informací nevydává. Žalobce byl vyzván k tomu, aby nahlédl do spisu, neučinil tak. Potom bylo vydáno pravomocné rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, který rozhodl, že policie má vydat rozhodnutí. Vznikla tak absurdní situace, kdy policie rozhodnutí na základě tohoto rozsudku vydala a následně bylo toto rozhodnutí nadřízeným orgánem zrušeno s tím, že se rozhodnutí vydat nemá. Celá situace tak vznikla nesprávným zněním zákona č. 106/1999 Sb., přičemž žalobci od počátku nešlo o poskytnutí informací. Význam předmětu řízení pro poškozeného je ale jedním ze zákonem č. 82/1998 Sb. stanovených kritérií pro posouzení, zda a jaká újma žalobci vznikla.

Provedenými důkazy bylo v řízení prokázáno:

K žalobě o částku 1.888,- Kč s přísl. (dále jen žaloba 1) bylo prokázáno, že [redacted] dne 23.6.2003 oznámil Inspekcii ministra vnitřní policie podezření ze spáchání trestného činu, kterého se měla dopustit [redacted] z Policie ČR, Městského ředitelství Ostrava (dále jen policie) tím, že dne 31.5.2002 zaslala kontrolnímu oddělení Policie ČR v Brně 37 listů fotokopíí z vyšetřovacího spisu ČTS: MROV-285/1 TO-105-2002, týkajícího se žalobce, přičemž tyto listiny nemají žádnou souvislost s událostí, ke které došlo v Brně dne 15.6.2001 (věc řešena u zdejšího soudu pod sp. zn. 25C 194/2003). Tyto listiny byly poskytnuty přesto, že obsahují chráněné osobní údaje (např. lékařské zprávy) a se záměrem žalobce poškodit, neboť uvedená policistka listiny vytřídila tak, aby v maximální míře zostudily žalobce před inspekčními orgány Policie ČR v Brně. Žalobce se v souvislosti s prošetřováním tohoto oznámení dostavil na Obvodní ředitelství Policie ČR Praha 5 dne 27.8.2003 ve 12.35 hod., požádal o prošetření stížnosti na uvedenou policistku a protokol podepsal ve 13,10 hod. s tím, že od uvedené policistky obdržel doporučený dopis, obsahující předvolání obviněného na 8.9.2003, přičemž tento dopis byl žalobci zaslán v nezalepené obálce s modrou doručenkou a každý z pracovníků pošty, kteří žalobce osobně znají, si jej mohl přečíst. Žalobce se dostavil na totéž ředitelství rovněž dne 3.10.2003 s tím, že do tohoto dne nebyl policií vyrozuměn o vyřízení stížnosti a opatřeních přijatých k nápravě; zároveň podal stížnost týkající se stejné policistky a požádal o prošetření podezření z neoprávněné manipulace se spisem ČTS: MROV-285/1 TO-105-2002, když poukázal na to, že vydala usnesení ze dne 9.11.2000, kterým mělo být přerušeno trestní stíhání žalobce (přestože žalobce neobdržel sdělení obvinění) pro trestný čin výtržnictví. O tomto usnesení se žalobce dozvěděl až z rozhodnutí okresní státní zástupkyně v Ostravě ze dne 20.3.2002, v němž je také uvedeno, že důvodem přerušování trestního stíhání měla být žalobcova „nedostupnost“. Poukázal na to, že na adrese, kterou policií označil, si opakovaně přebírá písemnosti a dále uvedl, že z rozhodnutí vyplývá, že v době od 9.11.2000 do 23.4.2002 byly prováděny vyšetřovací úkony, přestože podle výše uvedeného usnesení policie v Ostravě mělo být trestní řízení přerušeno. Domníval se tak, že uvedené usnesení bylo vyhotoveno až následně po zjištění, že žalobci nebylo řádně sděleno obvinění a trestní stíhání by tak bylo promlčené. V souvislosti s podáním stížnosti strávil žalobce na policii dobu od 15.20 hod. do 16.40 hod. Žalobce se na stejné ředitelství policie dostavil i dne 15.10.2003, když si stěžoval na to, že nebyly vyřízeny obě výše zmíněné stížnosti, neboť ředitel Městského ředitelství Policie ČR v Ostravě dopisem ze dne 29.9.2003 dovedl, že stížnost je bezpředmětná, když se „nepodařilo

zjistit, ve které fázi přepravy došlo k rozlepení obálky“. Žalobce strávil na policii čas od 9.12 do 10.00 hod. Dostavil se tamtéž rovněž dne 14.11.2003, kdy upozornil na předchozí nevyřízené stížnosti a požádal o jejich opětovné prošetření; na policii v souvislosti s tím strávil dobu od 11.10 do 12.25 hod.

Z obálky podané pod R 081481 soud zjistil, že byla adresována žalobci [redacted] (z úřední činnosti je soudu známo, že na tuto jedinou adresu jsou od roku 1996 žalobci bez komplikací doručovány desítky soudních písemností), na poštu byla podána dne 20.8.2003 a na doručné poště uložena dne 21.8.2003. Obálka byla při přezkoumání soudem při jednání dne 30.9.2004 (ve věci 25C 194/2003) zjevně nezalepená, viditelně nebylo porušeno lepidlo na rubové straně doručky. V obálce bylo přitom volně vloženo předvolání obviněného (žalobce) k výslechu na den 8.9.2003 k Městskému ředitelství Policie ČR v Ostravě, podepsána [redacted]

Ze spisu Policie ČR, Městského ředitelství v Ostravě, sp. zn. MROV - 146-6/SKS-ST-2002 soud zjistil, že ředitel uvedeného oddělení policie v postupu [redacted] (která zaslala stížnostnímu oddělení Policie ČR v Brně materiály o žalobci ze spisu, mj. písemné omluvy žalobce k výslechu, včetně potvrzení o pracovní neschopnosti) neshledal pochybení (zpráva ze dne 10.12.2002).

Z usnesení zdejšího soudu ze dne 31.7.2006, sp. zn. 2T 118/2006, soud zjistil, že věc podezření ze spáchání trestného činu obviněného žalobce (kterého se měl dopustit v budově Finančního úřadu v Ostravě dne 25.3.1998) byla vrácena státnímu zástupci k došetření, přičemž se soud pozastavil nad tím, že usnesení o přerušení trestního stíhání a o jeho pokračování nejsou obsahem spisu.

Z žalobceva daňového přiznání za rok 2002 soud zjistil, že základ daně dosáhl částky 881.900,- Kč, daň byla vyměřena ve výši 242.670,- Kč.

K žalobě o přiměřené zadostiučnění ve výši 100.000,- Kč (dále jen žaloba 2) bylo prokázáno, že žalobce dne 22.4.2003 požádal o poskytnutí informací seznámením s obsahem stížnostního spisu Policie ČR, Městského ředitelství v Ostravě, sp. zn. MROV-146/SKS-ST-2002 (viz shora), a to umožněním pořízení si jeho kopie (prokázáno usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 20.11.2009 č.j. 52Nc 10167/2007 – 154 na č.l. 3). Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 29.7.2004 (č.j. 22Ca 296/2003 – 38) byla rozhodnutí policie (fiktivní rozhodnutí Policie ČR, Městského ředitelství v Ostravě ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 22.4.2003 a fiktivní rozhodnutí Policie ČR – Správy Severomoravského kraje ve věci odvolání žalobce ze dne 11.5.2003, i reálná rozhodnutí Policie ČR – Správy Severomoravského kraje č.j. PSM-316/KŘS-2003 ze dne 2.6.2003) zrušena jako nezákonná a věc vrácena správnímu orgánu I. stupně (tedy uvedené součásti policie) k dalšímu řízení. Ten byl povinen (nehodlal-li, byť i jen zčásti žádosti vyhovět) vydat rozhodnutí, jehož obsahové náležitosti jsou uvedeny v ust. § 15 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., tj. včetně odůvodnění každého omezení práva na informace, nebo poskytnout požadované informace. Protože se tak nestalo, rozhodl tentýž soud rozsudkem ze dne 15.2.2007 č.j. 22Ca 258/2005 – 52 (nabyl právní moci dne 26.3.2007) o povinnosti policejního orgánu I. stupně vydat ve lhůtě 15 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí ve věci žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 22.4.2003. Krajský soud v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že zákonná fikce o vydání rozhodnutí o odepření informací se z povahy věci může uplatnit jen jednou, neboť zákon váže počátek běhu lhůty pro vyřízení žádosti o poskytnutí informací na doručení žádosti povinnému subjektu.

Dopisem ze dne 17.4.2007 ředitel uvedené složky policie sdělil žalobci, že připravil předmětný spis k nahlédnutí, což je dle sazebníku úhrad za poskytování informací bezplatné. Požádal zároveň žalobce o sdělení termínu, kdy se k nahlédnutí do spisu dostaví. Pokud by měl žalobce zájem o pořízení kopie spisu, sdělil mu cenu za pořízení jednostranné i oboustranné kopie. Tento dopis byl zmocněnci žalobce doručen dne 4.5.2007 (prokázáno usnesením Okresního soudu

v Ostravě ze dne 20.11.2009 č.j. 52Nc 10167/2007 – 154 na č.l. 3).

Na základě výše uvedeného rozsudku byla na návrh žalobce nařízena exekuce (usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 2.10.2007 č.j. 52Nc 10167/2007 – 26) k vymození povinnosti policejního orgánu vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o poskytnutí informací ze dne 22.4.2003. Mezi účastníky není sporu o tom, že 3 exekučními příkazy byla policejnímu orgánu I. stupně uložena pokuta v celkové výši 30.000,- Kč (v letech 2008 až 2010). Usnesením téhož soudu ze dne 20.11.2009 č.j. 52Nc 10167/2007 - 154 byla exekuce částečně zastavena s argumentací, že původně byla nařízena zcela v souladu s tím, že policejní orgán nesplnil povinnost uloženou mu podkladovým rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č.j. 22Ca 258/2005 – 52. Toto usnesení však rovněž dovozovalo, že dopis ze dne 17.4.2007 (shora) byl již způsobilý zcela vyhovět žalobcově žádosti ze dne 22.4.2003. Toto usnesení však bylo změněno usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 30.9.2010 tak, že se exekuce nezastavuje s tím, že po více než 5 letech povinný zaslal žalobci kopii požadovaného spisu se začerněnými údaji, aniž by vydal rozhodnutí, jehož vydání mu nařídil Krajský soud v Ostravě. Tento soud dospěl rovněž k závěru, že obsahoval-li spis od svého počátku údaj o narození policistky a jejím zařazení k policii, pak nevysvětlil-li povinný, z jakého důvodu došlo k začernění těchto údajů v originále spisu, lze mít za to, že došlo k nepřijatelnému zásahu do spisového materiálu povinným. Tento zásah nesmí být na úkor účastníků řízení, proti kterým byl spisový materiál založen a veden. Je tak zřejmé, že povinný policejní orgán svou povinnost, uloženou mu podkladovým rozsudkem, nesplnil ani dopisem ze dne 17.4.2007 a ani odesláním kopie spisu se začerněnými údaji (viz dále).

Policie ČR dopisem ze dne 3.3.2008 žalobci vyúčtovala za poskytnutí informace na základě jeho žádosti ze dne 22.4.2003 částku 156,- Kč, a to za 55 kopií formátu A4. Současně dne 14.3.2008 doručila žalobci kopii předmětného spisu, ve které byly informace uvedené na poslední straně spisu na dvou místech začerněny (rok narození policistky [redacted] a datum jejího nástupu k policii). V průběhu dokazování bylo sice zjištěno, že originál předmětného spisu MROV-146/SKS-ST-2002 (který je přílohou spisu Okresního soudu v Ostravě sp. zn. 52Nc 10167/2007) obsahuje taktéž tyto znečitelněné údaje, nicméně Policie ČR, Městské ředitelství v Ostravě měla k dispozici spis s původními údaji, neboť dopisem ze dne 3.2.2011 žalobci zaslala i zbývající údaje zachycené na č.l. 51 uvedeného stížnostního spisu (zásilka byla žalobci předána dne 21.2.2011). Rozhodnutím ze dne 3.2.2011 (KRPT-10179-2/ČJ-2011-0700KR) potom Krajské ředitelství Policie ČR zrušilo předchozí rozhodnutí Policie ČR, Městského ředitelství v Ostravě ze dne 6.12.2010, kterým bylo na základě rozsudku Krajského soudu v Ostravě sp. zn. 22Ca 258/2005 – 52 rozhodnuto o poskytnutí veškerých požadovaných údajů žalobci, a to na základě jeho žádosti ze dne 22.4.2003. Důvodem zrušení bylo to, že takové rozhodnutí se podle zákona č. 106/1999 Sb. vydává jen v případě odmítnutí žádosti o informace, nikoliv v případě vyhovění žádosti. Policejní orgán II. stupně se tak zcela ztotožnil s argumentací žalobce, obsaženou v jeho odvolání proti rozhodnutí ze dne 6.12.2010.

Ze závazného pokynu policejního prezidenta č. 168 ze dne 22.11.2000 soud zjistil, že v článku 5 odst. 1 je upraven postup Policie ČR při vyřizování žádostí o informace, přičemž ty se poskytují ústně, písemně, nahlédnutím do spisu a na paměťových médiích. Přeje-li si to žadatel, poskytne se mu informace vytištěná na papíře.

Žalobce požádal žalovanou o náhradu nemajetkové újmy související s nečinností výše uvedeného orgánu policie, žalovaná dopisem ze dne 18.7.2007 uvedla, že se ze strany policie nejednalo o nečinnost, nýbrž o prodlení s doručením včas vydaného rozhodnutí. Došlo tak k porušení žalobcovy práva, plynoucího ze zákona o svobodném přístupu k informacím, za což se žalovaná omlouvá, nicméně požadavek na finanční odškodnění odmítá.

Jiné relevantní důkazní návrhy strany neměly, zejména se to týká požadavku žalované u žaloby 1 doplnit dokazování dotazem na Finanční úřad pro Prahu 5, jaké příjmy žalobce v roce 2002 vykázal a z jakých byla daň vypočtena. Soud má totiž za to, že příjmy a výdaje žalobce za

rozhodné období jsou zachyceny v jeho daňovém přiznání, a pokud by snad toto přiznání obsahovalo nesprávné či neúplné údaje, je věcí příslušných státních orgánů provést kontrolu. Soudu nepřísluší rozebírat jednotlivé druhy žalobcových příjmů, musí vycházet jen z toho, jaké výše příjmů a výdajů jsou v daňovém přiznání uvedeny a jaká daň byla žalobci vyměřena.

Po zhodnocení všech provedených důkazů podle ust. § 132 o.s.ř., kdy soud hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy potom v jejich vzájemné souvislosti, dospěl k závěru, že žalobě 1 je třeba vyhovět zcela a žalobě 2 pouze částečně (obě jsou však ve svém základu důvodné).

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, komu byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda (ust. § 13 odst. 2 tohoto zákona).

S ohledem na charakter požadavku uplatněného v žalobě 1 soud posoudil průběh celé věci a zaujal stanovisko, že žalobce v řízení dostatečně doložil, že postup policejního orgánu (Městské ředitelství Policie ČR v Ostravě) vůči jeho osobě lze jednoznačně hodnotit jako postup nesprávný. Žalobce byl trestně stíhán policejním orgánem v Ostravě (rozsudkem zdejšího soudu byl následně pro tento skutek zproštěn obžaloby) a zároveň si podal stížnost na jednání policistů v Brně. [REDAKCE] z Městského ředitelství PČR Ostrava zaslala své kolegyni z Brna, která žalobcovu stížnost prošetřovala, mj. kopie žalobcových lékařských zpráv s podrobným popisem žalobcova zdravotního stavu (aniž by si vyžádala jeho souhlas) a když si na tento její postup žalobce písemně stěžoval, toto své jednání popřela. Teprve tehdy, když si žalobce obstaral tyto listiny ze stížnostního spisu z Brna, uvedená policistka připustila, že uvedené kopie odeslala. Ani ona a ani její nadřízený však v tomto jednání protiprávnost nespatovali, žalobcova stížnost byla proto neúspěšná. Stejná policistka poté žalobce předvolala k výslechu v jeho vlastní trestní věci, a to tak, že předvolání obviněného bylo vloženo do úřední obálky s doručenkou, která nebyla zalepena a její obsah byl tak komukoliv (v rámci poštovní přepravy) dostupný. Ani žalobcova stížnost na tuto závalu v doručování nebyla úspěšná, kdy policie argumentovala tím, že se obálka rozlepila při přepravě (to je však v rozporu se zjištěními soudu). A opět stejný policejní orgán při vyšetřování žalobcova případu (obvinění z napadení pracovníka Finančního ředitelství v Ostravě) v roce 2002 nedoručil žalobci na dlouhodobě známou adresu usnesení o přerušení jeho trestního stíhání, přesto se v trestním spise toto usnesení (ve faxové kopii a bez doručenek) „objevilo“ až v roce 2009.

Všechna tři pochybení lze označit za nesprávný úřední postup ve smyslu citovaného ustanovení zákona o odpovědnosti státu za škodu. Žalobce si na postup policie ve všech 3 případech stěžoval (písemně či do protokolu u policejního orgánu), policisté však nikdy neshledali pochybení. Soud má však za to, že takto závažné chyby v postupu orgánů činných v trestním řízení vedly ke vzniku škody na žalobcově straně, kterou lze kvantifikovat minimálně ztrátou času v souvislosti s podáváním stížností na uvedený nesprávný úřední postup (jinými slovy nebylo-li by vadného jednání policejního orgánu, nemusel by žalobce vynaložit čas na podávání stížností).

Žalobce se v souvislosti s prošetřováním oznámení na [REDAKCE] (pro zaslání informací osobního charakteru jinému policejnímu orgánu bez jeho souhlasu) dostavil na Obvodní ředitelství Policie ČR Praha 5 dne 27.8.2003 ve 12.35 hod. a protokol podepsal ve 13,10 hod., celkem zde tedy strávil 35 minut. Žalobce se dostavil na totéž ředitelství Policie ČR rovněž dne 3.10.2003, kdy si stěžoval na to, že dosud nebyl vyrozuměn o vyřešení jeho předchozí stížnosti a zároveň podal stížnost týkající se stejné policistky a požádal o prošetření podezření z neoprávněné manipulace se spisem ČTS: MROV-285/1 TO-105-2002 (vydání usnesení, které není obsahem trestního spisu). V souvislosti s podáním stížnosti strávil žalobce na policii dobu od 15.20 hod. do 16.40 hod., tedy celkem 1 hodinu a 20 minut. Žalobce se na stejné ředitelství policie dostavil i dne

15.10.2003, když si stěžoval na to, že nebyly vyřízeny obě výše zmíněné stížnosti, na policii strávil čas od 9.12 hod. do 10.00 hod., tedy 48 minut. Dostavil se tamtéž rovněž dne 14.11.2003, kdy upozornil na předchozí nevyřízené stížnosti a požádal o jejich opětovné prošetření; na policii v souvislosti s tím strávil dobu od 11.10 do 12.25 hod., tedy celkem 1 hodinu a 15 minut. Lze proto konstatovat, že žalobce strávil v souvislosti s podáváním stížností na shora popsany nesprávný úřední postup policistů celkem 3,96 hodiny (zaokrouhleně 4 hodiny).

Jestliže má soud za prokázané, že jednání policistů v Ostravě lze ve vztahu k žalobci označit za nesprávný úřední postup, zabýval se tím, zda v souvislosti s popsáním jednáním vznikla žalobci škoda a v jaké výši. Jak uvedeno shora, žalobce se dostavoval k podávání stížností k policejnímu orgánu, vznikla mu tak škoda v rozsahu ušlého zisku. Ten v roce 2002 dosáhl výše základu daně z příjmů 881.900,- Kč a protože u policejního orgánu strávil celkem dobu 4 hodin, má soud za to, že je třeba vycházet z tohoto rozsahu a stanovit žalobcům ušlý zisk analogicky podle následující výpočtové metody (srov. obdobný výpočet ve věci vedené pod sp. zn. 25C 98/2004, žalobce ██████████ žalovaná ČR – Ministerstvo vnitra; shodně též např. usnesení Vrchního soudu v Praze sp. zn. 7To 166/2000). Podle ust. § 29 odst. 3 vyhlášky č. 37/1992 Sb. o jednacím řádu pro okresní a krajské soudy (dále jen vyhláška) u účastníka, který není v pracovním poměru nebo v poměru obdobném pracovnímu poměru, je však výdělečně činný, podklad pro výpočet náhrady za ztrátu na výdělku tvoří částka, vypočtená ze základu daně z příjmů fyzických osob, dělená počtem pracovních hodin stanovených zvláštním předpisem připadajících na týž kalendářní rok. Výši základu daně z příjmů fyzických osob prokazuje účastník posledním platebním výměrem orgánu vykonávajícího správu daně, jenž předcházeli dni, kdy je nárok na náhradu uplatňován. Protože žalobce byl osobou samostatně výdělečně činnou, vycházel soud při výpočtu náhrady škody za ušlý zisk z jeho daňového přiznání za rok 2002 a platebního výměru na daň z příjmů za tento rok, podle něhož dosahoval hodinového příjmu ve výši 472,- Kč (při počtu 4 hodin). Celkem se tak jedná o částku 1.888,- Kč, kterou soud žalobci přiznal, a to i s úrokem z prodlení podle ust. § 563 o.z. (kdy není-li doba splnění dohodnuta, stanovena právním předpisem nebo určena v rozhodnutí, je dlužník povinen splnit dluh prvního dne poté, kdy byl o plnění věřitelem požádán). Žalobce požádal žalovanou o náhradu škody v této výši dne 18.3.2004, dnem následujícím měla plnit a dnem 20.4.2004 se dostala do prodlení. Výše úroku z prodlení odpovídá ust. § 1 nařízení vlády č. 142/1994 Sb. ve znění účinném k prvnímu dni prodlení.

U žalobního požadavku 2 (přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu v penězích) soud řešil obdobou otázku jako u žaloby 1 (obě žaloby spolu úzce souvisí, styčným bodem je zde stížnostní spis MROV-146/SKS-ST-2002). Žalobce totiž dne 22.4.2003 požádal o poskytnutí informací seznámením s obsahem právě tohoto stížnostního spisu Policie ČR, Městského ředitelství v Ostravě, sp. zn. MROV-146/SKS-ST-2002 (viz shora), a to umožněním pořízení si jeho kopie.

Podle ust. § 2 odst. 2 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen zákon) jsou povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti. Povinným subjektem je tak Městské ředitelství Policie ČR v Ostravě.

Podle ust. § 3 odst. 1 zákona je žadatelem pro účel tohoto zákona každá fyzická i právnická osoba, která žádá o informaci. Takovým žadatelem byl v tomto případě žalobce, který písemně požádal Městské ředitelství Policie ČR v Ostravě o poskytnutí informace.

Podle ust. § 12 zákona všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá. Povinný subjekt měl tedy žalobci poskytnout informaci podle obsahu žádosti, a to bez jakýchkoliv změn a včetně všech doprovodných informací.

Podle ust. § 13 odst. 1 zákona *se žádost o poskytnutí informace podává ústně nebo písemně, a to i prostřednictvím sítě nebo služby elektronických komunikací*. Žalobce žádost podal dne 22.4.2003 písemnou formou, požadavky zákona tak splnil.

Podle ust. § 14 odst. 5 písm. d) zákona *povinný subjekt posoudí žádost a nerozhodne-li podle § 15, poskytne informaci v souladu se žádostí ve lhůtě nejpozději do 15 dnů ode dne přijetí žádosti nebo ode dne jejího doplnění*. Jak bylo v řízení prokázáno, povinný subjekt informaci, o kterou žalobce požádal dne 22.4.2003, bezesbytku splnil až dne 21.2.2011.

Podle ust. § 15 odst. 1 zákona *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti, s výjimkou případů, kdy se žádost odloží*. Takovým způsobem povinný subjekt nepostupoval, když žalobci sice nevyhověl, avšak odmítnavé rozhodnutí ani v jednom případě nevydal (naopak vydal v prosinci 2010 vyhovující rozhodnutí, které se však nevydává).

* Z těchto citací zákona a následných komentářů soudu je zřejmé, že na jednoduchou žalobcovu žádost ze dne 22.4.2003 odpověděl policejní orgán mnoho let trvajícím šikanózním postupem, kdy nejprve odmítal požadovanou kopii spisu žalobci zaslat s tím, že do spisu může nahlédnout a učinit z něho kopie (poněkud absurdní postup, je-li žalobcovo bydliště vzdáleno 400 km), následně se bránil tím, že žalobce má k dispozici (v jiném řízení) požadovanou kopii spisu a poté nejprve ignoroval rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě, kterým byla zrušena jeho reálná i fiktivní rozhodnutí a věc mu vrácena k dalšímu řízení, následně i další rozhodnutí téhož soudu, kterým mu byla uložena povinnost vydat rozhodnutí ve věci (žaloba pro nečinnost) a posléze i rozhodnutí soudu o nařízení exekuce. Liknavost policejního orgánu byla ze strany exekučního soudu ohodnocena celkovou pokutou ve výši 30.000,- Kč, ani to však k nápravě nevedlo, neboť povinný policejní orgán v roce 2008 zaslal žalobci kopii požadovaného spisu (na jeho náklady v souladu s interním závazným pokynem policejního prezidenta č. 168/2000) se začerněnými údaji na poslední straně spisu, a to aniž by opět vydal jakékoliv rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace či její části. Tento postup soud (Krajský soud v Ostravě jako odvolací v řízení o částečném zastavení exekuce) označil rovněž za závadný s tím, že informace musí být poskytnuta celá (v opačném případě musí být vydáno odmítnavé rozhodnutí). V prosinci 2010 policejní orgán vydal opět vadné rozhodnutí o tom, že se informace poskytuje, což musel k žalobcovu odvolání napravit odvolací orgán. Žalobci byla požadovaná poslední (neupravená) strana předmětného spisu zaslána definitivně až dne 21.2.2011, tedy po 7 letech a 10 měsících.

Opět se zde jedná o nesprávný úřední postup policejního orgánu (stejně jako v žalobě 1) ve smyslu ust. § 13 zákona, když zde soud musí akcentovat zejména větu druhou (*nesprávným úředním postupem je přitom také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě*).

Byl-li takto zjištěn nesprávný úřední postup v uvedeném správním řízení, zabýval se soud již samotným nárokem žalobce na přiměřené zadostiučinění. Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle jeho odstavce 2 se zadostiučinění poskytne v penězích tehdy, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odstavce 3 téhož ustanovení v případě, že nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle ust. § 13 odst. 1 věty druhé a třetí tohoto zákona (což je i posuzovaný případ), přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného.

V řízení bylo prokázáno, že celková délka správního řízení překročila 7 let a 10 měsíců, řízení nebylo vůbec složité (postačovalo vyhotovit na žalobcovy náklady kopie 51 listů spisu), žalobce k průtahům v řízení nijak nepřispěl (naopak se snažil dosáhnout jen toho, aby bylo splněno to, o co v roce 2003 požádal) a naopak využil dostupné zákonné prostředky způsobilé průtahy v řízení odstranit (stížnost, žaloba proti nečinnosti, exekuční řízení). Orgán veřejné moci v řízení postupoval mimořádně neefektivně a v rozporu s právními předpisy, z celého jeho jednání vyplývá, že smyslem tohoto postupu bylo žalobce odradit a znechutit tak, aby již přestal informaci požadovat. Z hlediska aplikace ust. § 31a odst. 3 zákona je sice zřejmé, že význam řízení pro žalobce byl na velice nízké úrovni (jednalo se o stížnostní spis, jehož kopii žalobce získal navíc v jiném řízení), nicméně právě způsob, jakým s ním policejní orgán v průběhu doby jednal, význam řízení pro žalobce výrazně zvýšil. Žalobce se domáhal jen toho, co mu zákon umožňuje a nepožadoval po orgánu veřejné moci nic složitého či obtížně dosažitelného. Pokud by tento orgán postupoval v souladu se zákonem a poskytl by informaci bez průtahů, získal by ji žalobce v roce 2003. Takto se však musel pustit do zdoluhavého sporu, nechtěl-li na svou (zákonem a interními policejními předpisy předvídanou) žádost rezignovat.

Jsou zde tak jednoznačné podmínky pro přiznání zadostiučinění v penězích, neboť omluva policejního orgánu přišla po více než 7 letech, dvou prohraných sporech a proběhlém exekučním řízení a žalovaná (zde Ministerstvo vnitra ČR jako příslušný správní úřad) navíc celou záležitost od počátku až do samého konce soudního řízení bagatelizovala. Nemajetkovou újmu tak nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva se v tomto případě (zejména pro absolutní nedostatek odpovědnosti žalované za jednání jí podřízených složek) nejeví jako dostačující. Pouhé konstatování porušení práva by totiž žalovanou nijak nemotivovalo ke snaze zlepšit a zkulturnit práci některých policejních orgánů a jejich jednání vůči žadatelům o informace.

Protože kromě shora uvedených kritérií pro přiznání přiměřeného zadostiučinění v penězích nejsou stanovena jiná závazná interpretační pravidla pro určení výše této formy odškodnění, zabýval se soud posouzením analogických způsobů tvorby výše odškodnění v jiných případech. Jak žalobce správně uvedl, popsaným postupem Policie ČR jako povinného subjektu k poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb. a nepřiměřenou délkou správního řízení vedeného o jeho žádosti, bylo porušeno žalobcovo právo na projednání věci v přiměřené lhůtě (srov. čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) a bez zbytečných průtahů (srov. čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Výše odškodnění (zadostiučinění) za nepřiměřenou délku řízení (zde soud odhlíží od toho, že bylo opakovaně porušováno samotné žalobcovo právo na poskytnutí informací) je přitom předmětem studie označené jako „Manuál pro aplikaci zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, ve znění zákona č. 160/2006 Sb., na případy odškodňování průtahů v řízení“, která byla vydána Kanceláří vládního zmocněnce pro zastupování České republiky u Evropského soudu pro lidská práva v roce 2006 (dále jen manuál). Tento manuál není právní normou ani závazným interním pravidlem pro postup příslušných „odškodňovacích“ orgánů státu, nicméně z aktuální judikatury je zřejmé, že se touto studií (která ostatně vychází nejen z pečlivé analýzy rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva – dále jen ESLP, ale rovněž rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a také Ústavního soudu ČR) řídí rozhodování o výši odškodnění i v běžných sporech (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19.1.2011, sp. zn. 13Co 388/2010 či rozhodnutí Ústavního soudu ČR II. ÚS 862/10).

Z uvedeného manuálu plyne, že ESLP považuje v civilním řízení za počátek řízení zpravidla den, kdy byl u soudu podán příslušný návrh na zahájení řízení a lhůta podle článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zahrnuje celé řízení, včetně řízení před odvolacími instancemi. Přiměřenost lhůty k rozhodnutí (zde vyřízení žádosti o informace) je potom posuzována nejen z hlediska zájmu poškozeného na rychlém vyřízení věci, ale také obecným zájmem na řádném výkonu spravedlnosti. Je třeba totiž hodnotit (a tak to činí ESLP), zda příslušné orgány přistupovaly k věci s péčí, kterou si vyžadoval význam věci pro žadatele. Použijeme-li

všechna tato kritéria v tomto posuzovaném případě, a to analogicky podle zásad, na nichž spočívá rozhodovací praxe, o kterou se manuál opírá, je zřejmé, že trvalo-li řízení před správním orgánem více než 7 roků, byla by základní částka k odškodnění rovna 90.000,- Kč (při zaokrouhlení na měsíce přesně 102.500,- Kč). Rozhodovací praxe popsaná v manuálu dále pracuje se složitostí věci a zde odečítá 20 až 40% (v tomto případě šlo však o věc tak jednoduchou, že krácení v těchto intencích provést nelze). Praxe počítá i s tím, zda se na délce řízení podílel stěžovatel, a to rovněž kvantifikací v rozsahu 20 až 40% (ani to zde nebylo shledáno, když žalobce se domáhal jen svých práv, a to i v soudních řízeních, jejichž vedení zákon předvídá). Byla-li věc projednávána na 4 stupních, odečítá se 40% (zde je možno o takovém počtu stupňů hovořit, neboť řízení probíhalo před policejními orgány I. a II. stupně a rovněž před krajským soudem (žaloba proti nečinnosti) a soudem okresním (exekuce). Z hlediska všech interpretačních kritérií lze také hovořit o tom, že věc měla pro stěžovatele (žalobce) poměrně malý význam, v takovém případě by soud mohl odečíst až 50%. Tento výpočet dává tedy celkem 10% nároku. Ke zvýšení však dochází tehdy, byla-li věc banální, a to o 20% (a daný případ je přesně tím, na které slovo banální dopadá) a tehdy, nelze-li stěžovateli nic vytknout, spíše naopak, a to o dalších 20% (opět uvedeno shora, že žalobci nelze nic vytknout, domáhal-li se jen důsledně toho, na co má dle zákona právo). Výsledkem je tedy 50% podíl na požadovaném nároku a je-li odpovídající částkou za uvedenou délku řízení 102.500,- Kč, je její polovinou částka 51.250,- Kč.

Protože tato částka odpovídá jak uvedené interpretační praxi, tak i specifickým daného případu, soud žalobci přiznal odškodnění za nemajetkovou újmu, způsobenou laxním a neprofesionálním postupem policistů, v celkové výši 51.250,- Kč.

O lhůtě k plnění soud rozhodl podle ust. § 160 odst. 1 o.s.ř., když neshledal důvody pro její prodloužení.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. (za použití odstavce 3), kdy co do základu nároku procesně zcela úspěšnému žalobci (u žaloby 1 procesně zcela úspěšný, u žaloby 2 úspěšný v základu nároku, rozhodnutí o výši plnění záviselo na úvaze soudu) byla přiznána náhrada nákladů vzniklých v souvislosti se zastoupením advokátem ve výši 15.790,- Kč (vypočtená ze součtu žalovaných částek) podle sazeb stanovených v ust. § 3 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. (dále jen vyhlášky) paušálně pro řízení v jednom stupni (ust. § 151 odst. 2 věta první o.s.ř.) za použití ust. § 16 odst. 2 vyhlášky a dále ve výši 3 náhrad hotových výdajů po 75,- Kč (ust. § 151 odst. 2 věta druhá o.s.ř. ve spojení s ust. § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném do 31.8.2006 s odkazem na její ust. § 11 odst. 1 písm. a) – převzetí zastoupení, písm. g) – účast u jednání dne 20.7.2004 a písm. d) – vyjádření k námitce žalované) a dále ve výši 7 náhrad hotových výdajů po 300,- Kč (ust. § 151 odst. 2 věta druhá o.s.ř. ve spojení s ust. § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění účinném od 1.9.2006 s odkazem na její ust. § 11 odst. 1 písm. g) – účast u jednání dne 16.7.2009, 8.12.2009, 23.3.2010, 16.11.2010, 18.1.2011 a písm. d) – opakované doplnění žalobních tvrzení). Celkové náklady žalobce ve výši 21.738,- Kč (zahrnující ve smyslu ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. rovněž 20% daň z přidané hodnoty z odměny advokáta a náhrady jeho hotových výdajů) byly přisouzeny v obecné pariční lhůtě (ust. § 160 odst. 1 věta první před středníkem o.s.ř.) a na zákonné platební místo (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.).

P o u ě n í : *Proti výroku I. tohoto rozsudku není odvolání přípustné (ust. § 202 odst. 2 o.s.ř.).*

Proti výroky II. a III. tohoto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinná dobrovolně povinnost uloženou tímto rozhodnutím, může oprávněný podat návrh na jeho soudní výkon.

pokračování 11

25C 376/2008

V Praze dne 3. března 2011

Mgr. Martin Šalamoun, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: *Iveta Sedláčková*

JUDr. Vladimír Fučík
29.13/2012

6/2012

MVCRP00PAXQB

MV-0604-3117-1008
23-03-2012
~~MV-9291-49/P2008~~
2

13Co 406/2011 - 170
13Co 409/2011

OSVOČEN
dne 15-03-2012
KRAJ

MINISTERSTVO VNITRA ČR
náměstí Hrdinů 3
140 21 Praha 4 P
Došlo: 28-03-2012
Č. j.
Přílohy:

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Vladimíra Fučíka a soudců JUDr. Elišky Mrázkové a JUDr. Jiřího Körblera v právní věci žalobce: [redacted] bytem [redacted] zast. [redacted] advokátkou, se sídlem [redacted] proti žalovanému: Česká republika - Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o náhradu nemajetkové újmy a náhradu škody, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3. března 2011, č.j. 25 C 376/2008-116, ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 7. června 2011, č.j. 25 C 376/2008-125,

t a k t o :

I. Rozsudek soudu prvního stupně se v zamítavém výroku o věci samé m ě n í tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci dále ještě částku 31.000,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 28.812,- Kč a před odvolacím soudem částku 16.164,- Kč k rukám advokátky [redacted] do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částky 1.888,- Kč s přísl. a 51.250,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, ohledně částky 48.750,- Kč žalobu zamítl a žalovanému uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 21.738,- Kč k rukám jeho právní zástupkyně do tří dnů od právní moci rozsudku. Částku 1.888,- Kč s příslušenstvím soud prvního stupně přiznal jako náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem, představujícím žalobcům ušlý výdělek za 4 hodiny času, který strávil na obvodním ředitelství policie v důsledku podání důvodné stížnosti na [REDAKCE] [REDAKCE]. Další nárok žalobce představuje nárok na přiměřené zadostiučinění podle ust. § 31a zák. č. 82/1998 Sb. Tento nárok žalobce vyčíslil částkou 100.000,- Kč a soudem prvního stupně byl shledán částečně důvodným. Zadostiučinění v penězích se žalobce domáhal v souvislosti s průtahy ve stížnostním řízení Policie ČR sp.zn. MROV-146/SKS-ST-2002. Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že žalobce požádal dne 22.4.2003 Městské ředitelství Policie ČR v Ostravě podle zák. č. 106/1999 Sb. o poskytnutí informací - pořízení kopie uvedeného stížnostního spisu a jeho zaslání žalobci. Přestože takový postup zákonu neodporuje, řádná kopie spisu byla žalobci poskytnuta až za 7 let a 10 měsíců poté, co byl žalobce nucen podat 2x žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, přičemž obě rozhodnutí vyznívajících ve prospěch žalobce byla Policií ČR ignorována a spisu se žalobci dostalo až poté, co byla ve nařízena exekuce a policejnímu orgánu v rámci této uložena pokuta ve výši 30.000,- Kč. Soud prvního stupně postup policejního orgánu jednoznačně posoudil jako nesprávný úřední postup, v důsledku kterého žalobci vznikla imateriální újma, kterou je třeba kompenzovat v penězích. Přihlédl k tomu, že postup Policie ČR byl vůči žalobci od počátku šikanosní, omluvy se mu dostalo až po více než 7 letech, přičemž i žalovaný celou věc v soudním řízení bagatelizoval. Konstatování porušení práva by tedy bylo v tomto konkrétním případě nedostatečné. Pokud jde o výši imateriální újmy, posuzoval soud prvního stupně všechna rozhodná kritéria podle ust. § 31a odst. 3 zák., vyšel z toho, že základní částka odškodnění podle manuálu pro aplikaci zák. č. 82/1998 představuje 102.500,- Kč, neshledal žádný důvod pro snížení této částky pro složitost věci či z toho důvodu, že by se sám žalobce na průtazích podílel, základní částku však snížil o 40%, neboť věc probíhala na čtyřech stupních a další snížení o 50% představuje skutečnost, že věc měla pro žalobce malý význam. Dále došlo ke zvýšení o 20%, když šlo o věc vcelku banální, a zvýšení dalších 20% představuje i to, že žalobci nelze ve věci nic vytknout, když se pouze důsledně domáhal toho, na co má ze zákona nárok. Celkem tedy ze základu 102.500,- Kč bylo přiznáno 50%, tedy částka 51.250,- Kč s příslušenstvím. Ve zbytku byla žaloba zamítnuta a o nákladech řízení rozhodl soud prvního stupně podle ust. § 142 odst. 1 za použití odst. 3 o.s.ř., když rozhodnutí záviselo na úvaze soudu.

Proti zamítavému výroku rozsudku podal žalobce včas odvolání. Uvedl, že se ztotožňuje se skutkovým stavem věci, jak jej zjistil soud prvního stupně, má však za to, že v případě nemajetkové újmy soud prvního stupně ne zcela správně zhodnotil zákonná kritéria. Jednak má za to, že v případě, že zákon stanoví pro poskytnutí informací, které požadoval žalobce, lhůtu 15 dnů, není možné vyjít ze soudní judikatury, která stanoví, že základní částka zadostiučinění 15.000,- Kč za rok průtahů, se stanoví za první dva roky průtahů pouze 1x. Takový postup je možný pouze v řízeních, kdy lhůta není zákonem dána a pro rozhodnutí je třeba určitého přiměřeného času. Druhou zásadní odvolací námitkou je ta skutečnost, že

nemělo dojít o krácení o 40% z důvodu, že řízení probíhalo na 4 stupních. Poukázal na to, že správní řízení je pouze dvoustupňové a žalobci nelze klást k tíži, že se musel svého práva domáhat u soudu. Ohledně obou odvolacích námitek odkázal na řadu soudních rozhodnutí, judikaturu Nejvyššího soudu ČR a odborné právní názory. Navrhl, aby odvolací soud rozsudek v zamítavém výroku změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhoví.

Žalovaný navrhl potvrzení rozsudku v napadené části jako věcně správného s tím, že soud prvního stupně posoudil správně všechna rozhodná kritéria pro výši nároku žalobce.

Odvolací soud přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně včetně předcházejícího řízení (§ 212, § 212a odst. 1, 5 o.s.ř.), a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné. Jednal v nepřítomnosti žalovaného podle ust. § 101 odst. 3 o.s.ř.

Předmětem odvolacího řízení je pouze to, zda zadostiučinění v penězích přiznané soudem prvního stupně je přiměřené, či nikoli. Žalobci vznikla v příčinné souvislosti s nesprávným úředním postupem nemajetková újma, která se projevila především psychickou újmou související s dlouhodobou právní nejistotou při vedení sporu. Za tuto nemajetkovou újmu mu podle § 31a zák.č. 82/98 Sb. náleží přiměřené zadostiučinění. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění je třeba přihlédnout k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo, přičemž je třeba přihlédnout ke konkrétním okolnostem případu (§ 31a odst. 2, 3 zák. č. 82/1998 Sb). Ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva je zřejmé, že při stanovení výše zadostiučinění je třeba přihlédnout k místním podmínkám a životní úrovni toho kterého státu, a s ohledem na to i určit výši zadostiučinění. Z hlediska těchto kritérií potom soudní judikatura došla k závěru, že místním podmínkám ČR odpovídá částka 15.000,- Kč za každý rok doby řízení, trvalo-li déle, než by bylo možno považovat za přiměřené k projednání a rozhodnutí věci s ohledem na její skutkovou a právní náročnost (viz. P. Vojtek, Odpovědnost za škodu při výkonu veřejné moci, Komentář, 2. vydání, C.H.BECK, str. 180). Za první dva roky řízení se částka 15.000,- Kč započítává pouze jednou, neboť určitou délku řízení je třeba považovat za přiměřenou, tento závěr však nemůže obstát bez výjimky, zejména ne za situace, kdy v případě správního řízení je stanovena k vyřízení věci patnáctidenní lhůta. V tom případě je podle názoru odvolacího soudu třeba částku 15.000,- Kč počítat již za první rok průtahů, protože zde není důvod vycházet z toho, že na vyřízení věci je třeba poskytnout jakoukoli jinou delší lhůtu. Proto základní částka za 7 let a 10 měsíců průtahů činí 117.500,- Kč. Zcela nedůvodné je potom rovněž snížení částky o 40% z toho důvodu, že řízení probíhalo ve 4 stupních. Toto kritérium lze použít u soudního řízení, kdy jde například o složitou věc, která je věcně projednávána na všech stupních soudní soustavy, nedopadá na typ řízení, jehož průtahy jsou předmětem sporu. Žalobci lze přisvědčit, že nemůže jít k jeho tíži, pokud se musel soudní cestou domáhat poskytnutí jednoduché informace. Potom ovšem jedinými kritérii, která je třeba zohlednit, je okolnost, že věc měla pro žalobce malý význam, a zde je třeba částku krátit o 50%, a dále je třeba ji zvýšit o 20%, když věc byla banální a mohla být vyřízena v podstatě bezodkladně. Výsledných 70% základní částky potom představuje 82.250,- Kč, částky 51.250,- Kč se žalobci jež dostalo před soudem prvního stupně, proto zbývá přiznat ještě 31.000,- Kč, jak odvolací soud učinil.

Ze všech uvedených důvodů odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně v zamítavých výrocích změnil podle ust. § 220 odst. 1 o.s.ř., jak je ve výroku uvedeno.

S ohledem na uvedenou změnu rozhodoval odvolací soud znovu o nákladech řízení před soudy obou stupňů, a to podle ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. a v případě odvolacího řízení ještě podle ust. § 224 odst. 1 o.s.ř., a to z částky přiznané, když rozhodnutí záviselo na úvaze soudu. Před soudem prvního stupně činí náklady právního zastoupení z tarifní hodnoty 82.250,- Kč paušální částku 21.610,- Kč (§ 3 vyhl. č. 484/2000 sb.), dále 8 paušálních náhrad po 300,- Kč (§ 123 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.), a 20% DPH ve výši 4.802,- Kč, celkem přiznaných 28.812,- Kč. Před odvolacím soudem potom bylo vycházeno z tarifní hodnoty 31.000,- Kč, odměna za zastupování potom představuje 12.570,- Kč, dále tři paušální náhrady po 300,- Kč a DPH ve výši 2.694,- Kč, celkem 16.164,- Kč.

Ve vyhovujícím výroku o věci samé zůstal rozsudek soudu prvního stupně odvoláním nedotčen (§ 206 odst. 2 o.s.ř.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 22. února 2012

JUDr. Vladimír Fučík v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Mítková Anna

6169/uei

25C 376/2008 – 125
25C 656/2008

22.6.2011
JK

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR odbor právní	
Došlo:	22-06-2011
Č. j.	<i>MV-13604-2011/P-2011</i>
Počet listů:	<i>1/2</i>
Přílohy:	<i>1</i>

Obvodní soud pro Prahu 5, sídlem 150 74 Praha 5, nám. Kinských 5, CZ, rozhodl předsedou senátu Mgr. Martinem Šalamounem jako samosoudcem ve věci žalobce: [redacted] advokátkou se sídlem Praha 1, Štěpánská 630/57, proti žalované: Česká republika – Ministerstvo vnitra, sídlem Praha 7, Nad štolou 3, o náhradu škody ve výši 1.888,- Kč a zadostiučinění za nemajetkovou újmu, doplňujícím rozsudkem,

t a k t o :

Rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 č. j. 25C 376/2008 – 116 (25C 656/2008) ze dne 3. března 2011 se doplňuje o tento výrok:

IV. Žaloba se z a m í t á v části, ve které se žalobce po žalované domáhal zaplacení částky 48.750,- Kč.

O d ů v o d n ě n í :

Šalamoun
Ve výroku označeným rozsudkem bylo žalobě vyhověno co do částky 1.888,- Kč s příslušenstvím a rovněž co do částky 51.250,- Kč, která odpovídá nemajetkové újmě vyjádřené v penězích. Stejně tak bylo rozhodnuto o povinnosti žalované nahradit žalobci náklady řízení.

Celková částka nemajetkové újmy, o které soud takto rozhodoval, byla ovšem 100.000,- Kč (změna připuštěna dne 24.2.2011), z čehož je zřejmé, že výše uvedeným rozsudkem nebylo rozhodnuto o částce 48.750,- Kč. Proto soud postupoval ve smyslu ust. § 166 o.s.ř a citovaný rozsudek doplnil o výrok výše uvedený.

Protože soud v citovaném rozsudku dospěl k závěru, že částka 51.250,- Kč (nemajetková újma vyjádřená v penězích) odpovídá jak interpretační praxi v souvislosti se zákonem č. 82/1998 Sb. a rovněž specifikům daného případu, přiznal žalobci odškodnění za nemajetkovou újmu v této výši. Soud ovšem již neshledal důvody, pro které by žalobci mohla být přiznána částka přesahující

pokračování 2

25C 376/2008

51.250,- Kč, a proto žalobu ve zbývajícím rozsahu žalované částky (48.750,- Kč) jako nedůvodnou zamítl.

P o u ě n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím soudu zdejšího.*

Nesplní-li povinná dobrovolně, co jí ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat soudního výkonu rozhodnutí.

V Praze dne 6. června 2011

Mgr. Martin Š a l a m o u n, v. r.

předseda senátu

Za správnost vyhotovení: *Iveta Sedláčková*

Žalovaná poukazovala na to, že žalobce rovněž využil možnost přezkoumání napadeného postupu již v rámci řízení o zákonnosti zajištění cizince a jeho propuštění ve smyslu ustanovení § 200o a násl. o.s.ř., když takovýto návrh žalobce podal již 14.9.2009 u Okresního soudu v Břeclavi. S ohledem na to, že byl žalobce již 14.9.2009 propuštěn ze zajištění, byl tento návrh vzat zpět a řízení bylo zastaveno, což bylo nakonec zjištěno i z fotokopie usnesení Okresního soudu v Břeclavi.

Soud ve věci nařídil jednání na 23.2.2011, ke kterému se dostavila pověřená pracovnice žalované, zástupce žalobce svoji nepřítomnost u tohoto jednání omluvil stejně jako nepřítomnost žalobcovu a vyjádřil souhlas s tím, aby bylo jednáno a rozhodnuto bez přítomnosti žalobce a jeho zástupce.

Ze sdělení zástupce žalobce ze dne 18.10.2010 bylo pak zjištěno, že žalobce nepožaduje ustanovit tlumočnicka jazyka vietnamského.

Soud tedy věc projednal v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, zjistil již shora rekapitulovaný skutkový stav, který byl mezi účastníky nesporný a zbývalo zvážit, zda požadované zadostiučinění vzniklé žalobci za nemajetkovou újmu v žalobcem požadovaném rozsahu přiznat, či nikoliv s přihlédnutím k námitkám žalované, že samotné konstatování porušení práva se jeví v projednávaném případě jako dostačující.

Je zřejmé, že shora popisovaný postup Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, odboru specializovaných činností, oddělení pátrání Brno je nesprávným úředním postupem ve smyslu § 13 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb. Nakonec ani o tomto právním závěru mezi účastníky sporu nebylo.

Nebylo ani sporu o tom, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby ve smyslu § 13 odst. 2 zák.č. 82/1998 Sb.

Podle § 31a odst. 1, odst. 2 zák.č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újme došlo.

Při hodnocení intenzity vzniklé újmy žalobci soud nemohl nepřehlédnout, že v důsledku nesprávného úředního postupu byl žalobce po určitou dobu omezen na osobní svobodě. Samotný tento fakt hodnotí soud jako okolnost takové intenzity, kdy samotné konstatování porušení práva se jako dostačující jevit nemůže. Právo užívat osobní svobody je základním právem a jeho bezdůvodné porušení samo o sobě zvyšuje intenzitu do té míry, že s pouhým konstatováním porušení práva se spokojit nelze.

Soud veden touto základní úvahou dospěl k závěru, že je na místě žalobci přiznat zadostiučinění v penězích.

Žalobce poukazoval v žalobě na to, že byl nezákonně po dobu 2 dnů omezen na své svobodě. Soud přihlédl k takto vymezené závažnosti vzniklé újmy a dospěl k závěru, že s ohledem na dobu trvání omezení žalobce na svobodě je postačující částka 6.000,- Kč, když v této části bylo žalobě ve výroku I vyhověno. Žalobce požadoval i úrok z prodlení z částky 10.000,- Kč od 24.5.2010. Při hodnocení přiznání úroku z prodlení soud shledal jako důvodnou námitku žalované, která poukazovala na to, že od uplatnění nároku žalobcem plynula žalované 6-ti měsíční lhůta k rozhodnutí o tomto uplatnění. Tento nárok byl žalobcem uplatněn 17.12.2009 a úrok z prodlení tedy lze úspěšně žalobci přiznat až od 18.6.2010, jak také soud ve výroku I učinil.

- 6 -05- 2011

Řada rozhodnutí: 30 C 197/2009- 56

lne

No. 5, 2011

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 7

se sídlem

Praha 1, Ovocný trh 14

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Soudce Obvodního soudu pro Prahu 7 JUDr. Ladislav Hejtmánek rozhodl spor:

Žalobkyně:

zastoupené:

proti

žalovanému (žalované):

Česká republika - Ministerstvo vnitra ČR, Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7

o náhradu nemajetkové újmy, doplňujícím rozsudkem,

t a k t o :

Zamítá se žaloba v části, kde žalobkyně požadovala po žalovaném zaplacení 360.000,- Kč.

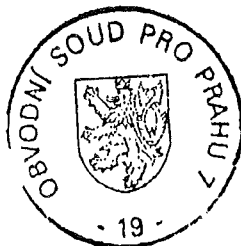
O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně podala žalobu, v níž uplatnila nárok na zaplacení 500.000,- Kč. Rozsudkem zdejšího soudu ze dne 10.12.2010 jí bylo částečně vyhověno a přisouzena částka 140.000,- Kč a rozhodnuto o nákladech řízení. O zbytku nároku rozhodnuto nebylo, proto soud tímto doplňujícím rozsudkem tuto procesní vadu napravil. Důvody rozhodnutí jsou podrobně rozebrány ve shora uvedeném rozsudku a soud na ně odkazuje.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do 15 dnů od doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

V Praze dne 2. února 2011

Za správnost vyhotovení: Jana Kásllová

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
soudce

684-21/100
Spisová značka: 30 C 197/2009- 49

MVCRP00HDJQQ

MINISTERSTVO VNITRA ČR
náměstí Hrdinů 1
140 21 Praha 4

Došlo: 16-05-2011

Č. j.:

Přílohy:

16-05-2011

foto rozhodnutí nabylo právní moci

dne 16. 5. 2011

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 7

se sídlem

Praha 1, Ovocný trh 14

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR
odbor právní

Došlo: 16-05-2011

Č. j.:

Počet listů: 1/6

Přílohy: 5

Soudce Obvodního soudu pro Prahu 7 JUDr. Ladislav Hejtmánek rozhodl spor:

Žalobkyně:

zastoupené:

proti

žalovanému (žalované):

Česká republika - Ministerstvo vnitra ČR, Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7

o náhradu nemajetkové újmy,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 140.000,- Kč do 3 měsíců od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 38.760,- Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám [redacted]

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala náhrady nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů a ve znění rozhodném ke dni rozhodování soudu (dále jen „zákon o odpovědnosti státu“). Svůj tvrzený nárok opírala o probíhající správní a soudní přezkumné řízení ve správním soudnictví, které se týkalo správního rozhodnutí, jímž bylo rozhodováno o jejím státním občanství České republiky.

Ve skutkových tvrzeních dále žalobkyně popisuje vývoj tohoto řízení, tato popisná část není mezi účastníky řízení sporná. Dne 16.5.2001 vydal správní úřad z moci úřední rozhodnutí, jímž prohlásil za neplatné správní rozhodnutí (osvědčení) o státním občanství žalobkyně ze dne 20.8.1993. Tento správní akt napadla žalobkyně odvoláním, které bylo Krajským úřadem Zlínského kraje zamítnuto a správní akt byl jako věcně správný potvrzen. Proti tomuto správnímu rozhodnutí brojila žalobkyně správní žalobou, přičemž Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13.11.2003 napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil veřejné správě k dalšímu řízení. V souvislosti s reorganizací státní správy převzalo odvolací (další) řízení ministerstvo vnitra, které svým rozhodnutím ze dne 8.9.2004 prvostupňové správní rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo správnímu úřadu prvního stupně k dalšímu řízení. V kasačním správním aktu však ministerstvo uvedlo svůj závazný právní názor, že původní podání žalobkyně má být posuzováno podle jiných ustanovení, s čímž žalobkyně nesouhlasila, proto vzala v průběhu řízení (které však bylo zahájeno z moci úřední) podaný návrh

pokračování

30 C 197/2009

Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel zejména z obsahově shodných tvrzení účastníků řízení v tom smyslu, kde byla skutkově popisována příslušná správní řízení. Tyto skutečnosti plynou i z předložených správních spisů, pro přehlednost k hlavním skutkovým okolnostem, o nichž je spor a které jsou právně posouzeny:

- dne 16.5.2001 vydal příslušný správní úřad rozhodnutí, že osvědčení o státním občanství České republiky žalobkyně, které vydal Okresní úřad Uherské Hradiště dne 20.8.1993, čj. 1620/93, je neplatné (rozhodnutí Okresního úřadu Uherské Hradiště, referátu vnitřních věcí, ze dne 16.5.2001, čj. VSP/748/2001),
- dne 17.1.2005 vydal příslušný správní úřad rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobkyně ze dne 19.3.2001 (rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 17.1.2005, čj. KUZL 9497/2003 LPO-BÁ),
- dne 3.12.2004 podala žalobkyně žádost o vydání osvědčení státního občanství, které bylo zamítnuto jak správním úřadem prvního stupně (Krajský úřad Zlínského kraje), tak úřadem odvolacím (ministerstvo vnitra), žaloba proti pravomocnému správnímu aktu byla zamítnuta správním soudem (Městským soudem v Praze), v řízení o kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, v dalším řízení Městský soud v Praze pravomocně správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil veřejné správě k dalšímu řízení (rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 28.4.2005, čj.: KUZL 23949/2004 LPO-BÁ, rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 26.9.2005, čj.: VS-3008/51/2-2001, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25.5.2006, čj.: 10 Ca 307/2005-42, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2007, čj.: 1 As 62/2006-82, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.8.2007, čj.: 10 Ca 222/2007-92),
- příslušný správní úřad vydal osvědčení o státním občanství České republiky žalobkyni dne 28.4.2008.

Při právním hodnocení tvrzené nemajetkové újmy soud vychází z poměrně velice kusé české zákonné úpravy, tedy z ust. § 31a zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů („(1) Bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

(2) Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

(3) V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k

- a) celkové délce řízení,
- b) složitosti řízení,
- c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,
- d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
- e) významu předmětu řízení pro poškozeného.“

Shora uvedená zákonná úprava je v podstatě pouze poměrně dosti obecnou citací hlavních vodítek při poskytnutí zadostiučinění Evropského soudního dvora pro lidská práva. Podrobnější vymezení příslušných částek však chybí.

Za tohoto stavu je přirozené, že žalobkyně vzala při vznesení nároku za vodítko částky, které přiznává Evropský soudní dvůr pro lidská práva. V průběhu tohoto řízení však došlo ale kuržitému výkladovému stanovisku, které začal formulovat Nejvyšší soud České republiky, a které nakonec při stanovení výše zadostiučinění tento soud vzal z své při svém rozhodnutí.

V této souvislosti tak soud odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21.10.2010, čj.: 30 Cdo 3026/2009-130, které rozebírá judikaturu Evropského soudního dvora pro lidská práva a pro Českou republiku uvádí, že považuje za přiměřené, aby se základní částka pohybovala v rozmezí 15.000 – 20.000,- Kč za první dva roky a pak za každý další rok řízení. Soud se s tímto rozhodnutím ztotožňuje a při přiznání nároku z něj vychází.

pokračování

30 C 197/2009

soudu nelze tuto skutečnost přehlédnout, a podporuje rozhodovací důvod soudu, kdy odpovědným z příslušného plnění uznal ministerstvo vnitra jako příslušný správní úřad, který konečné rozhodnutí (osvědčení) vydal, resp. pod jeho gesci toto správní řízení spadá.

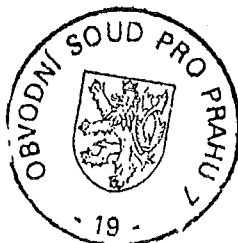
O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobkyně byla ve věci plně úspěšná. Náklady řízení tvoří odměna za zastupování advokátem podle ust. § 3 vyhl. č. 484/2000 Sb. z punkta 140.000,- Kč ve výši 31.100,- Kč, 4 režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. (převzetí věci, sepis žaloby, účast u dvou jednání), a daň z přidané hodnoty z odměny a paušálů v zákonné výši 6.460,- Kč, neboť advokát soudu prokázal, že je plátcem této daně. Platební místo nákladů řízení soud určil k rukám advokáta (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.). Soud přiznal plnou náhradu nákladů řízení podle ust. § 142 odst. 3 občanského soudního řádu, neboť plnění záviselo na úvaze soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti (15) dnů od jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Pokud povinný nesplní dobrovolně povinnost uloženou mu pravomocným rozsudkem, může oprávněný přistoupit k soudnímu výkonu rozhodnutí nebo exekuci.

V Praze dne 10. prosince 2010

Za správnost vyhotovení: Jana Kasalová

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
soudce

MINISTERSTVO VNITRA ČR oblast právní	
Dobro:	27-01-2008
Č. j.:
Počet listů: Přílohy:

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 5, se sídlem Praha 5, nám. Kinských 5, rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Pavlou Polednovou jako samosoudkyní ve věci žalobce : ██████████, nar. ██████████, bytem ██████████ ██████████, zast. obecným zmocněncem ██████████, bytem ██████████, proti žalovanému : Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČ : 00007064, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, o náhradu škody

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci částku ve výši 5.000,-Kč.
- II. Žaloba, kterou se žalobce na žalovaném domáhal zaplacení částky 20.000,-Kč, se z a m í t á .
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 23.6.2008 domáhal na žalovaném zaplacení přiměřeného zadostiučinění v částce 25.000,- Kč za nemajetkovou újmu. Tvrdil, že dne 6.4.2007 byl při jízdě svým vozidlem BMW ██████████ zastaven hlídkou Policie ČR v Praze 5, v ulici Lidická ve směru z centra. Příslušníci policie žalobci vytýkali, že na Palackého mostě předjížděl a že vozidlo nemá platnou technickou prohlídku. Následně požadovali zaplacení blokové pokuty 2.000,- Kč, s čímž žalobce nesouhlasil. Pokutu nakonec

žalobce zaplatil pod pohružkou, že pokud pokutu nezplatí, bude muset vozidlo odstavit a nebude moci pokračovat v jízdě. Po zaplacení blokové pokuty žalobce mohl v jízdě svým vozidlem pokračovat. Žalobce dodatečně zjistil, že na Palackého mostě ve směru z Nového Města na Smíchov není jízdní pruh pro automobily od tramvajového pásu oddělen ani výškově ani vodorovnou dopravní značkou, takže se při jízdě vjetím na tramvajový pás nedopustil žádného přestupku, neboť předjíždění je zde dovoleno. Rovněž dodatečně zjistil, že jeho vozidlo má platnou technickou prohlídku a k jejímu neuvedení do evidence motorových vozidel došlo chybou Magistrátu hlavního města Prahy, který při vystavování nového technického průkazu po přestavbě vozidla tento údaj do technického průkazu neuvedl. Na základě podnětu žalobce ze dne 18.4.2007 bylo rozhodnutím Policie ČR, Správy hlavního města Prahy č.j. PSP-246/DI-2007 ze dne 15.6.2007, které bylo žalobci doručeno 9.7.2007, rozhodnutí o blokové pokutě 2.000,- Kč, vydané v blokovém řízení policistou DI Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha II dne 6.4.2007 pod č.j. ORII-11129/PR-07-2007, zrušeno. Přes uvedené rozhodnutí byla bloková pokuta žalobci vrácena až po podání žaloby v této věci. Rovněž byla i nadále po právní moci zrušujícího rozhodnutí bloková pokuta včetně trestných bodů neoprávněně vykazována v registru řidičů a v evidenční kartě řidiče. Tyto údaje byly uvedeny ještě ve výpisu z evidenční karty řidiče č.j. MHMP-DSA-20-10528/2007. Proti tomuto záznamu žalobce podal námitky u Magistrátu hl. m. Prahy dne 25.7.2007, na které nebylo v zákonné lhůtě nijak reagováno, přestože k opravě nesprávných údajů stanoví zák. č. 361/2000 Sb. lhůtu 10 pracovních dnů a k vyzoomění účastníka (řidiče) stanoví lhůtu neprodleně. Teprve po stížnosti na nečinnost správního orgánu ze dne 18.10.2007 žalobce obdržel omluvný dopis ředitele odboru dopravně správních agend Magistrátu hlavního města Prahy č.j. MHMP/443522/2007/OMK ze dne 30.10.2007, v němž se uvádí, že až dne 13.8.2007 obdržel Magistrát hl. m. Prahy od Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II žádost žalobce o zrušení trestných bodů a pokuty, na základě které byla oprava údajů provedena dne 14.8.2007. Ačkoliv bylo rozhodnutí o blokové pokutě zrušeno jako nezákonné a věc byla vrácena na dopravní inspektorát Obvodního ředitelství Policie ČR Praha II k došetření a novému rozhodnutí, neučinil dopravní inspektorát v této věci žádné další úkony k došetření a zůstal nečinný, aniž by vydal jakékoliv nové rozhodnutí, ačkoliv pro vydání rozhodnutí v řízení o přestupku platí lhůta 30 dnů. Žádné rozhodnutí nevydal dopravní inspektorát ani poté, kdy dnem 6.4.2008 odpovědnost za (údajné) přestupky zanikla. Žalobci byla způsobena nemajetková újma, a to především nepřiměřenou délkou řízení, průtahy v řízení a nečinností správních orgánů, které o věci jednaly v nepřiměřených časových dimenzích, ale také samotným neoprávněným uložením pokuty dne 6.4.2007. Vzniklou nemajetkovou újmu žalobce vyčísľuje částkou 25.000,- Kč a spatřuje ji zejména v počitech křivdy a frustrace z nepřiměřené délky řízení a šikany ze strany úředních a státních orgánů.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil, navrhoval zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Tvrdil, že v daném případě nešlo o neoprávněný zásah ze strany policejního orgánu takové intenzity, který by objektivně žalobci způsobil snížení lidské důstojnosti ve společnosti či rodině. Samotné konstatování pochybení policistů, spočívající v důvodnosti stížnosti na postup policistů Policie České republiky a písemná omluva ze strany ředitelky Policie Česko republiky Obvodního ředitelství Praha II, Praha 2 ze dne 8.8.2008, č.j. ORII-15478/ČJ-2008-57 se jeví v daném případě jako dostačující zadostiučinění.

Soud provedl ve věci dokazování, hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přihlížel přitom ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Po zhodnocení takto provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná částečně.

– V řízení bylo listinami Žádost o náhradu škody z 23.6.2008, potvrzení Ministerstva vnitra ČR z 14.7.2008 a dopis Ministerstva vnitra ČR z 23.9.2008, jakož i nespornými tvrzeními účastníků prokázáno, že žalobce uplatnil nárok na zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 25.000,- Kč za nemajetkovou újmu vzniklou v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení před Obvodním ředitelstvím Policie ČR Praha II a Magistrátem hl. m. Prahy u Ministerstva vnitra ČR dopisem ze dne 23.6.2008 doručeným Ministerstvu vnitra ČR dne 23.6.2008. Ministerstvo vnitra ČR žádosti žalobce nevyhovělo a nárok žalobce zamítlo. Listinami Stížnost na nečinnost pracovníků správního orgánu z 25.7.2007 a z 30.10.2007, podnět k přezkumnému řízení z 18.4.2007, rozhodnutí Dopravního inspektorátu správy hlavního města Prahy Policie ČR z 15.6.2007, výpisem z evidenční karty řidiče žalobce ze dne 24.7.2007, Námitky proti záznamu bodů a přestupku z 25.7.2007, stížnost na protiprávní jednání příslušníků Policie ČR z 23.6.2008, odložení věci z 23.7.2008, Stížnost na protiprávní jednání příslušníků Policie ČR – odpověď z 29.7.2008, sdělení o postoupení věci z 12.8.2008 a dopis Policie ČR z 8.8.2008, jakož i spisem DI OŘ Policie Praha II č.j. ORII-11129/PŘ-07-2007 a spisem Policie ČR správy hl.m. Prahy č.j. PSP-246/DI-2007 bylo prokázáno, že dne 6.4.2007 byla žalobci v blokovém řízení uložena policistou Dopravního inspektorátu Policie ČR obvodního ředitelství Praha II pod č.j. ORII-11129/PŘ-07-2007 pokuta 2.000,- Kč, neboť měl při řízení vozidla tov. zn. BMW 320 reg. zn. 5A89556 svým jednáním naplnit skutkovou podstatu přestupku tím, že předjížděl ostatní vozidla, aniž se mohl před ně bezpečně zařadit. Tím měl ohrozit nebo omezit protijedoucí řidiče nebo ohrozit jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích. Dále měl při jízdě po Palackého mostu neoprávněně užít tramvajového pásu, a to s vozidlem, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním předpisem o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Žalobce blokovou pokutu 2.000,- Kč zaplatil. Na základě podnětu žalobce ze dne 18.4.2007 bylo rozhodnutím Policie ČR, Správy hlavního města Prahy, dopravní inspektorát č.j. PSP-246/DI-2007 ze dne 15.6.2007, které nabylo právní moci dne 25.7.2007, rozhodnutí o blokové pokutě 2.000,- Kč, vydané v blokovém řízení policistou DI Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha II dne 6.4.2007 pod č.j. ORII-11129/PŘ-07-2007, zrušeno a věc byla současně vrácena Dopravnímu inspektorátu Policie ČR obvodního ředitelství Praha II k došetření a novému rozhodnutí s tím, že policejní orgán na spolehlivě zjištěný skutkový stav mylně aplikoval hmotně právní předpis, v důsledku čehož obviněný dal souhlas k projednání přestupků pod neexistující právní kvalifikaci dle ust. § 5 odst. 1 písm.a), ust. § 13 odst. 2, ust. § 17 odst. 5 písm. b), c) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. I po právní moci zrušujícího rozhodnutí byla bloková pokuta včetně 2 trestných bodů a záznamu o přestupku ze dne 6.4.2007 vykazována v registru řidičů a v evidenční kartě řidiče (viz výpis z evidenční karty řidiče ke dni 24.7.2007). Na základě námitek žalobce proti záznamu bodů a přestupku doručeným Magistrátu hl. m. Prahy dne 25.7.2007 a stížnosti žalobce na nečinnost pracovníků správního orgánu ze dne 17.10.2007 byla dne 14.8.2007 oprava požadovaných údajů provedena a žalobci doručen dopis ředitele odboru dopravně správních agend Magistrátu hlavního města Prahy č.j. MHMP/443522/2007/OMK ze dne 30.10.2007, který obsahoval omluvu žalobci za to, že nedopatřením a nežádoucím opomenutím vedoucím oddělení nebyl žalobce o provedené opravě informován. Dne 23.7.2008 Dopravní inspektorát Policie ČR Obvodní ředitelství Praha II odložilo věc podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, k jehož spáchání mělo dojít shora popsaným jednáním žalobce dne 6.4.2007, neboť zákonná lhůta 1 roku na projednání přestupku uplynula. O odložení věci nebyl žalobce nedopatřením vyrozuměn. Kopíí ústřížku poštovní poukázky, kopíí poštovní poukázky, jakož i nespornými tvrzeními účastníků bylo prokázáno, že dne 4.9.2008 byla poukázána na adresu zástupce žalobce částka 2.000,- Kč. Výpisem z evidenční karty řidiče – žalobce ke dni 5.6.2009 bylo prokázáno, že aktuální stav bodového hodnocení osoby žalobce je 0 bodů a není zde evidován přestupek, který souvisí s předmětem řízení v této věci.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k následujícím právnímu závěrům. Žalobce se podanou žalobou domáhá na žalovaném přiměřeného zadostiučinění vyjádřeného peněžitou částkou 25.000,- Kč za nemajetkovou újmu, která mu vznikla v důsledku nepřiměřeně dlouho trvajících řízení před Obvodním ředitelstvím Policie ČR Praha II a Magistrátem hl. m. Prahy. V souladu s ust. § 14 odst. 1, 3 ve spojení s ust. § 6 odst. 1, 2 písm. b) zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem žalobce před podáním žaloby uplatnil své nároky u Ministerstva vnitra ČR, které jeho nároku nevyhovělo. Je tedy splněna zákonná podmínka pro uplatnění nároku žalobce na zaplacení přiměřeného zadostiučinění u soudu. Stát odpovídá za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem (ust. § 5 písm. b) zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). Nesprávným úředním postupem je přitom rovněž porušení povinnosti vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě (ust. § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). Bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytuje v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem spočívajícím v porušení povinnosti vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného (ust. § 31a odst. 1, 2, a 3 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). V daném případě soud při posuzování oprávněnosti žalobcem vzneseného nároku přihlédl k závažnosti tvrzené nemajetkové újmy žalobce, k okolnostem, za nichž mělo k nemajetkové újmě dojít, jakož i ke konkrétním okolnostem případu ve smyslu zákonných hledisek uvedených v ust. § 31a odst. 3 písm. a) až e) zák. č. 82/1998 Sb. Po zvážení všech uvedených hledisek dospěl k závěru, že v daném případě jsou splněny podmínky pro částečné vyhovění žalobou uplatněnému nároku. Vycházel přitom zejména z toho, že 6.4.2007 bylo v blokovém řízení vydáno policistou Dopravního inspektorátu Policie ČR obvodního ředitelství Praha II pod č.j. ORII-11129/PŘ.07-2007 nezákonné rozhodnutí, kterým byla žalobci uložena pokuta 2.000,- Kč. Na základě podnětu žalobce ze dne 18.4.2007 bylo rozhodnutím Policie ČR, Správy hlavního města Prahy, dopravní inspektorát č.j. PSP-246/DI-2007 ze dne 15.6.2007, které nabylo právní moci dne 25.7.2007, rozhodnutí o blokové pokutě 2.000,- Kč, vydané v blokovém řízení policistou DI Policie ČR, Obvodního ředitelství Praha II dne 6.4.2007 pod č.j. ORII-11129/PŘ-07-2007, zrušeno a věc byla současně vrácena Dopravnímu inspektorátu Policie ČR obvodního ředitelství Praha II k došetření a novému rozhodnutí. Dopravní inspektorát Policie ČR obvodního ředitelství Praha II však žádné další úkony k došetření věci ani rozhodnutí neučinil a následně věc odložil, neboť 6.4.2008 uplynula lhůta 1 roku od spáchání jednání, kterým se měl žalobce přestupku dopustit. K odložení věci však došlo až 23.7.2008 (ust. § 20 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích), přičemž žalobce nebylo o odložení věci bezprostředně vyrozuměn. Po zrušení rozhodnutí o blokové pokutě pak nedošlo k opravě údajů o trestných bodech a přestupku v registru řidičů. Proti záznamu trestných bodů a přestupku podal žalobce u Magistrátu hl. m. Prahy dne 25.7.2007 námítky, o kterých však nebylo v zákonem stanovené lhůtě 10 pracovních dnů od doručení námitek rozhodnuto a žalobce nebyl o provedené opravě údajů neprodleně vyrozuměn (ust. § 123f odst. 1, 2 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích). O opravě údajů provedené dne 14.8.2007 byl žalobce vyrozuměn až po stížnosti na nečinnost správního orgánu ze dne 18.10.2007, a to dopisem ředitele odboru

dopravně správních agend Magistrátu hlavního města Prahy č.j. MHMP/443522/2007/OMK ze dne 30.10.2007. Uvedené skutečnosti, nezákonné rozhodnutí a nedodržení zákonem stanovených lhůt byly způsobilé způsobit žalobci nemajetkovou újmu spočívající v pocitech křivdy a frustrace z nezákonného rozhodnutí a celkové délky řízení. Po zvážení všech shora uvedených skutečností dospěl tedy soud k závěru, že všem okolnostem případu a zákonným kritériím odpovídá přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci v penězích, přičemž pouhé konstatování porušení práva či omluva ředitele Policie ČR Obvodního ředitelství Praha II se soudu jeví jako nedostačující. Současně však soud považuje zadostiučinění v peněžité částce ve výši 25.000,- Kč jako nepřiměřené míře porušení práva žalobce na projednání jeho věci bez průtahů, přičemž za přiměřené, plně odpovídající konkrétním okolnostem případu a zákonným kritériím považuje soud zadostiučinění nemajetkové újmy žalobce vyjádřené peněžitou částkou ve výši 5.000,- Kč. Na základě uvedeného soud tedy žalobě jako důvodné co do částky 5.000,- Kč vyhověl a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 5.000,- Kč tak, jak je uvedeno ve výroku I. rozsudku. Ve zbývajících částech co do částky 20.000,- Kč soud žalobou uplatněný nárok zamítl tak, jak je uvedeno ve výroku II. rozsudku.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 142 odst. 3 o.s.ř. a contrario tak, že žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce byl co do základu nároku úspěšný, přičemž výše přiměřeného zadostiučinění záležela na úvaze soudu. Žalobci tedy vzniklo vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení, žalobce však náhradu nákladů řízení nepožadoval.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 5.

V Praze dne 7. prosince 2009

Mgr. Pavla P o l e d n o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :

Eva Nová

U s n e s e n í

Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Pavlou Polednovou jako samosoudkyní ve věci žalobců : [redacted] nar. [redacted], bytem [redacted] [redacted], nar. [redacted] trvale bytem [redacted] [redacted], přechodně bytem [redacted] proti žalovanému : Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČ: 00007064, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, o náhradu škody

t a k t o :

V části, ve které se žalobce A. domáhal na žalovaném zaplacení částky 2.000,- Kč a úroků z prodlení z částky 2.000,- Kč a z částky 25.000,- Kč v zákonné výši určené podle předpisů práva občanského jdoucího ode dne podání žaloby do zaplacení, se řízení **z a s t a v u j e**.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce A. se podanou žalobou domáhal na žalovaném zaplacení částky 2.000,- Kč z titulu náhrady škody způsobené nezákonným rozhodnutím a zaplacení částky 25.000,- Kč z titulu přiměřeného zadostiučinění nemajetkové újmy spolu se zákonným úrokem z prodlení z částek 2.000,- Kč a 25.000,- Kč v zákonné výši od podání žaloby do zaplacení.

Podáním doručeným soudem dne 14.9.2009 vzal žalobce A. žalobu částečně zpět co do částky 2.000,- Kč a úroků z prodlení z částky 2.000,- Kč a z částky 25.000,- Kč v zákonné výši určené podle předpisů práva občanského jdoucího ode dne podání žaloby do zaplacení Kč, neboť žalovaný částku 2.000,- Kč po podání žaloby žalobci A. zaplatil. Ve zbývajících částech uplatněného nároku žalobce A. na žalobě trvá.

Vzhledem k tomu, že žalobce A. vzal žalobu částečně zpět dříve, než začalo jednání, postupoval soud v souladu s ust. § 96 odst. 1, 2, 3, 4 o.s.ř. a řízení v rozsahu zpětvzetí žaloby zastavil.

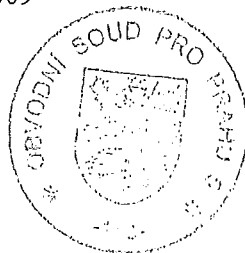
P o u ě n í : Proti tomuto usnesení lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 5.

V Praze dne 15. září 2009

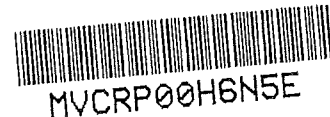
Mgr. Pavla P o l e d n o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :

Eva Nová

MINISTERSTVO VNITRA ČR Městský úřad Praha 5 M. úřad Praha 5
Došlo: 30-09-2009
Č. j.
Přílohy:

č. j. 18 C 303/2008-62

U s n e s e n í

Obvodní soud pro Prahu 5 rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Pavlou Polednovou jako samosoudkyní ve věci žalobců : [redacted], nar. [redacted] bytem [redacted], [redacted], [redacted], nar. [redacted] trvale [redacted], [redacted], přechodně bytem [redacted] proti žalovanému : Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČ: 00007064, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, o náhradu škody

t a k t o :

Věc žalobce B. proti žalovanému o konstatování porušení práv žalobce B., o uložení povinnosti žalovanému písemně se omluvit žalobci B. a o zaplacení částky 55.000,- Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši určené podle předpisů práva občanského, jdoucím ode dne podání žaloby do zaplacení se **v y l o u č u j e** k samostatnému projednání.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce B. se žalobou podanou společně se žalobcem A. domáhá konstatování porušení práv žalobce B., o uložení povinnosti žalovanému písemně se omluvit žalobci B. a o zaplacení částky 55.000,- Kč s úrokem z prodlení v zákonné výši určené podle předpisů práva občanského, jdoucím ode dne podání žaloby do zaplacení. Při zahájení řízení byl žalobcem B. zastoupen v řízení před soudem žalobcem B jako obecným zmocněncem. Dne 15.9.2009 oznámil žalobce A. soudu, že žalobce B. mu vypověděl plnou moc opravňující jej k zastupování žalobce B. v řízení před soudem.

Na základě uvedeného dospěl soud k závěru, že v průběhu řízení odpadl jediný důvod pro spojení řízení ve věci žalobcem A. uplatněného nároku a ve věci žalobcem B. uplatněného nároku, které spolu neskutkově nesouvisí, do jednoho řízení. Proto soud postupoval dle ust. § 112 odst. 2 o.s.ř. a v zájmu hospodárnosti řízení věc žalobce B. proti žalovanému vyloučil k samostatnému projednání tak, jak je uvedeno ve výroku usnesení.

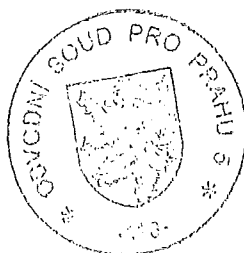
P o u ě e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** odvolání přípustné.

V Praze dne 22. září 2009

Mgr. Pavla P o l e d n o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:

Eva Nová

MINISTERSTVO VNITRA ČR odbor právní
Došlo: 30-09-2009
Č. j.: MK-22289-71P-2009
Počet listů: 7 Přílohy: 1

MINISTERSTVO VNITRA ČR
ředitelství
Dobrá: 10-06-2010
Č. j.: M-10000-11/1-100 9
Počet listů: 1 Přílohy: 1

6926/2009

Mgr. Loch
10. 6. 2010
62Co 222/2010-106

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Hasalové a soudců Mgr. Reného Fischera a JUDr. Hany Douskové ve věci žalobce: [redacted], nar. [redacted] bytem [redacted], zastoupený [redacted], obecným zmocněncem, bytem [redacted], proti žalovanému: Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČ: 00007064, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o náhradu škody, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 7. prosince 2009, č.j. 18C 303/2008-79,

t a k t o :

Zastoupení žalobce obecným zmocněncem Mgr. [redacted] v řízení se nepřipouští.

O d ů v o d n ě n í

Ve shora označené věci žalobce zastupuje jako obecný zmocněnec [redacted]

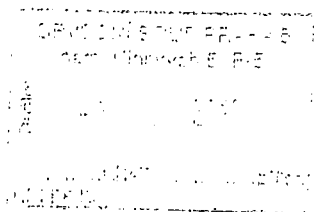
Podle § 27 odst. 1 o. s. ř. účastník se může dát zastoupit také kteroukoliv fyzickou osobou, která má způsobilost k právním úkonům v plném rozsahu. Tento zástupce může jednat jediňe osobně. Podle § 27 odst. 2 o. s. ř. soud rozhodne, že zastoupení podle odstavce 1 nepřipouští, jestliže zástupce zřejmě není způsobilý k řádnému zastupování, anebo jestliže jako zástupce vystupuje v různých věcech opětovně.

Odvolacímu soudu je z úřední činnosti známo, že [redacted] vystupuje jako obecný zmocněnec v celé řadě sporů vedených u soudů I. stupně v působnosti Městského soudu v Praze a u tohoto odvolacího soudu. Takto zastupuje v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 1 pod sp. zn. 28C 122/94 (sp. zn. odvolacího řízení 13Co 414/2006), v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. Ne 639/2004 (16Co 570/2006), v řízení vedených u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 13Nc 14509/2005 (23Co 103/2007), 13Nc 14424/2005 (23Co 104/2007), 10C 186/2004 (28Co 297/2006), 35E 282/2000 (58Co 183/2006), 13Nc 14339/2005 (58Co 117/2006), 13Nc 15065/2005 (64Co 149/2006), 45E 3177/99 (68Co 6/2007), dále v řízeních vedených u Obvodního soudu pro Prahu 3 pod sp. zn. 36Nc 10475/2006, 36Nc 10476/2006, 35Nc 10481/2006, 35Nc 10482/2006, 35Nc 10480/2006, v řízení vedených u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 4C 389/2005, 4C 8/2004, 18C 461/2002, 15C 267/2002 a 36Nc 934/2006. Toto byl jen příkladný výčet řízení, kde Mgr. Miroslav Špadrna jako obecný zmocněnec takto vystupuje.

MVCRP00L0QNL

62Co 222/2010-134

MINISTERSTVO VNITRA ČR náměstí Hrdinů 3 140 21 Praha 4	
Došlo:	10-10-2010
Č.j.:
Přílohy:

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň JUDr. Ladislavy Mentbergerové a JUDr. Olgy Bokotejové ve věci žalobce: [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted] zastoupený Mgr. [redacted] advokátkou, [redacted] proti žalovanému: Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČ: 00007064, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o 25.000 Kč, k odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 7. prosince 2009, č. j. 18C 303/2008-79,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. **potvrzuje**.

Ve výroku II. se mění jen tak, že žalovaný je povinen zaplatit žalobci 5.000 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku, jinak se potvrzuje.

- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 11.880 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám advokátky [redacted]

O d ů v o d n ě n í

Soud I. stupně shora označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci částku 5.000 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku (ad I.), žalobu zamítl ohledně

zaplacení částky 20.000 Kč (ad II.) a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (ad III.).

Po provedeném dokazování vzal za zjištěné, že žalobce uplatnil u žalovaného dne 23. 6. 2008 žádost o náhradu škody ve výši 25.000 Kč za nemajetkovou újmu, která mu vznikla v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení před Obvodním ředitelstvím Policie ČR Praha II a Magistrátem hl. m. Prahy. Žalovaný žádosti žalobce nevyhověl.

Žalobci byla dne 6. 4. 2007 uložena v blokovém řízení policistou pokuta ve výši 2.000 Kč za to, že žalobce měl při řízení vozidla tovární značky BMW 320 naplnit skutkovou podstatu přestupku tím, že předjížděl ostatní vozidla, aniž se mohl před ně bezpečně zařadit, čímž měl ohrozit nebo omezit protijedoucí řidiče nebo ohrozit jiné účastníky provozu na pozemních komunikacích. Dále měl při jízdě po Palackého mostě v Praze neoprávněně užít tramvajového pásu, a to s vozidlem, které nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním předpisem o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Žalobce blokovou pokutu zaplatil, a poté na základě jeho podnětu z 18. 4. 2007 bylo rozhodnutím Policie ČR, Správy hlavního města Prahy, dopravního inspektorátu ze dne 15. 6. 2007, rozhodnutí o blokové pokutě vydané v blokovém řízení zrušeno a věc byla vrácena dopravnímu inspektorátu k došetření a novému rozhodnutí s tím, že policejní orgán na spolehlivě zjištěný skutkový stav mylně aplikoval hmotně právní předpis, v důsledku čehož obviněný dal souhlas k projednání přestupků pod neexistující právní kvalifikací podle § 5 odst. 1 písm. a), § 13 odst. 2 a § 17 odst. 5 písm. b) a c) zákona č. 361/2000 Sb. Po právní moci zrušujícího rozhodnutí byla bloková pokuta včetně 2 trestných bodů a záznamu o přestupku ze dne 6. 4. 2007 vykazována v registru řidičů a v evidenční kartě řidiče, a až na základě námitek žalobce proti záznamu bodů a přestupku doručených Magistrátu hl. m. Prahy dne 25. 7. 2007 a stížnosti žalobce na nečinnost pracovníků správního orgánu ze dne 18. 10. 2007 byla dne 14. 8. 2007 provedena oprava požadovaných údajů a žalobci byl dne 30. 10. 2007 doručen omluvný dopis. Dne 23. 7. 2008 Dopravní inspektorát Policie ČR, Obvodní ředitelství Praha II, odložil věc podezření ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, k jehož spáchání mělo dojít dne 6. 4. 2007, a to proto, že uplynula zákonná jednorozhodná lhůta na projednání přestupku. O tomto postupu žalobce nebyl nedopatřením vyrozuměn. Žalobci poté byla dne 4. 9. 2008 vrácena zaplacená pokuta ve výši 2.000 Kč. Žalobce v průběhu řízení podal opakovaně stížnost na nečinnost pracovníků správního orgánu.

Takto zjištěný skutkový stav soud I. stupně posoudil podle zákona č. 82/1998 Sb. (dále jen zákon o odpovědnosti státu za škodu). Uzavřel, že žalobce svůj nárok řádně uplatnil u Ministerstva vnitra ČR podle § 14 odst. 1 a 3 zákona o odpovědnosti státu za škodu, které jeho nárok neuspokojilo. Na straně žalovaného došlo k nesprávnému úřednímu postupu podle § 13 odst. 1 tohoto zákona a žalobci tak přísluší náhrada nemajetkové újmy podle § 31a citovaného zákona. Při úvaze o její výši soud I. stupně přihlédl k závažnosti tvrzené nemajetkové újmy a k okolnostem, za nichž mělo k této újmě dojít, jakož i ke konkrétním okolnostem ve smyslu zákonných hledisek uvedených v § 31a odst. 3 písm. a) až e) zákona o odpovědnosti státu za škodu. Žalobu shledal důvodnou částečně, když dovodil, že v přestupkovém řízení vedeném proti žalobci došlo k průtahům a věc nakonec byla odložena, neboť 6. 4. 2008 uplynula roční lhůta o spáchání jednání, kterého se měl žalobce dopustit. Po zrušení rozhodnutí o blokové pokutě nedošlo k opravě údajů o trestných bodech v registru řidičů, a ačkoliv žalobce podal proti tomuto záznamu u Magistrátu hl. m. Prahy dne 25. 7. 2007 námítky, nebylo o nich rozhodnuto v desetidenní lhůtě, která je stanovena

zákonem. O opravě údajů byl žalobce vyrozuměn až po stížnosti na nečinnost správního orgánu ze dne 18. 10. 2007. Všechny tyto skutečnosti byly způsobilé přivodit žalobci nemajetkovou újmu a soud I. stupně po zvážení všech okolností případu shledal za přiměřené zadostiučinění částku 5.000 Kč. Ve zbývající části co do částky 20.000 Kč žalobu jako nedůvodnou zamítl. Výrok o nákladech řízení odůvodnil § 142 odst. 3 o. s. ř. a contrario, kdy žalobce náhradu nákladů řízení nepožadoval.

Proti rozsudku podali odvolání oba účastníci.

Odvolání žalobce směřovalo do zamítavého výroku a do výroku o nákladech řízení. Žalobce uplatnil odvolací důvody uvedené v § 205 odst. 2 písm. b), e) a g) o. s. ř. Podrobně rozebral všechny okolnosti případu a popsal skutkový děj, z něhož svůj nárok dovozoval. Precizně zpracoval judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu ČR, kterou ve svém odvolání citoval. Uvedl, že z této judikatury lze dovodit, že výše přiměřeného zadostiučinění, která mu byla přiznána soudem I. stupně, je nízká. Zrekapituloval pochybení žalovaného, která zakládají nesprávný úřední postup ve smyslu § 13 zákona o odpovědnosti státu za škodu, a to:

- 1) Průtahy při nevrácení částky 2.000 Kč, kdy tuto částku žalobce zaplatil jako blokovou pokutu a ačkoliv příslušné rozhodnutí bylo zrušeno, pokuta mu byla vrácena s časovým prodlením nejméně 13 měsíců.
- 2) Šikana ze strany policistů dne 6. 4. 2007, kdy tito na něj vyvíjeli nátlak, aby zaplatil pokutu s tím, že mu jinak zabrání v další jízdě. Takovéto jednání bylo v rozporu s ustanovením § 118a zákona č. 361/2000 Sb. včetně uložení pokuty za přestupek. Žalobce vnímal pocit ponížení, křivdy a šikany ze strany Policie ČR.
- 3) Nepřiměřená délka projednávání přestupku a nečinnost Policie ČR, kdy lhůty uvedené v § 71 odst. 1 a 3 správního řádu nebyly dodrženy, Policie ČR zůstala zcela nečinná, a to i poté, kdy uplynula lhůta 1 roku a bylo namístě věc odložit. Ačkoliv odpovědnost za přestupek zanikla dne 6. 4. 2008, nečinnost Policie ČR pokračovala až do 23. 7. 2008, kdy teprve po stížnosti mu Policie ČR zaslala vyrozumění o odložení věci.
- 4) Údajný přestupek nebyl projednán meritorně, a žalobce tak musel čelit trestnímu obvinění, kdy navíc v důsledku uplynutí roční lhůty neměl možnost prokázat, že se žádného přestupku nedopustil.
- 5) Žalobce byl nedůvodně obviněn z přestupku, který vůbec nespáchal, rozhodnutí o uložení blokové pokuty bylo nezákonné.
- 6) Rozhodnutí o uložení blokové pokuty za přestupek se promítlo i v evidenční kartě řidiče, kdy v ní bylo zaznamenáno, že žalobce má 2 body za přestupek.
- 7) Námitky proti záznamu o pokutě a těchto dvou bodech podané u Magistrátu hl. m. Prahy dne 25. 7. 2007 nebyly vyřízeny v zákonné lhůtě 10 pracovních dnů, k tomu došlo až po stížnosti žalobce, kdy ředitel odboru dopravně správních agend Magistrátu hl. m. Prahy se žalobci dne 30. 10. 2007 omluvil za průtahy v řízení.

Soud I. stupně se sice důvodností žaloby zabýval pečlivě, ohledně nemajetkové újmy však zkoumal jen některé z okolností, které vznik této újmy přivodily a nedostatečně

zohlednil jejich závažnost. Závěrem navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v zamítavém výroku změnil tak, že žalobě v plném rozsahu vyhová.

Odvolání žalovaného směřovalo do vyhovujícího výroku a do výroku o nákladech řízení. Žalovaný namítl nesprávné právní posouzení věci. Soud I. stupně se nedostatečně vypořádal se závažností újmy, která měla žalobci vzniknout, když podle názoru žalovaného již samotné konstatování porušení práva bylo dostačující. Přiznaná náhrada nemateriální újmy ve výši 5.000 Kč se jeví nepřiměřeně tvrdá s ohledem na všechna zákonná kritéria. Závěrem proto navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé změnil tak, že žalobu v plném rozsahu zamítne.

Žalovaný vyvracel důvody odvolání žalobce a žádal potvrzení rozsudku soudu I. stupně v zamítavém výroku jako věcně správného.

Žalobce ve svém písemném vyjádření k odvolání žalovaného podrobně zrekapituloval skutkový děj tak, jak byl soudem I. stupně zjištěn, akcentoval okolnosti, v nichž spatřuje nesprávný úřední postup žalovaného a vyjádřil se k otázce výše náhrady nemajetkové újmy. Žádal potvrzení rozsudku soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku jako věcně správného.

Odvolací soud postupoval podle ustanovení občanského soudního řádu ve znění platném do 30. 6. 2009 s ohledem na to, že soud I. stupně své rozhodnutí vydal po řízení provedeném podle zák. č. 7/2009 Sb. (Čl. II bod 10. Přejídných ustanovení zák. č. 7/2009 Sb.).

Odvolací soud přezkoumal podle § 212 a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř. správnost rozsudku soudu I. stupně včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté shledal odvolání žalobce důvodným částečně a odvolání žalovaného nedůvodným.

Žalobce uplatnil odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. Odvolací soud konstatuje, že tento odvolací důvod může být dán pouze v řízeních, v nichž se uplatní zásada koncentrace řízení ze zákona (§ 118b a § 175 odst. 4, část první věty za středníkem o. s. ř., ve znění platném do 30. 6. 2009, k tomu srov. čl. II bod 1. přejídných ustanovení zákona č. 7/2009 Sb.), nebo z rozhodnutí soudu (§ 118c o. s. ř. ve znění platném do 30. 6. 2009). O žádný z takovýchto případů se však zde nejedná a tento odvolací důvod proto dán není.

Odvolací soud neshledal ani další žalobcem uplatněný odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. Soud I. stupně provedl v řízení poměrně obsáhlé dokazování, přičemž svá skutková zjištění čerpal zejména z listinných důkazů. Všechny důkazy provedl postupem předpokládaným v § 122 a násl. o. s. ř. důkazy řádně zhodnotil podle zásady volného hodnocení důkazů tak, jak vyplývá z ust. § 132 o. s. ř. V odůvodnění svého rozhodnutí vysvětlil, které skutečnosti vzal za prokázané a skutková zjištění, která soud I. stupně z provedených důkazů učinil, jsou s nimi v souladu.

Především však oba účastníci shodně uplatnili odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř., kdy soudu I. stupně vytkli nesprávné právní posouzení. Právní posouzení je nesprávné, jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, případně aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně ji vyloží, popřípadě neaplikuje adekvátní právní normu.

Zákon o odpovědnosti státu za škodu pojem nesprávný úřední postup blíže nedefinuje. Právní teorie i ustálená soudní praxe vycházejí z toho, že nesprávným úředním postupem je třeba rozumět porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státního orgánu při jeho činnosti, a to při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, avšak neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí. Z tohoto hlediska se za nesprávný úřední postup vedoucí k odpovědnosti státu považují též vedle vydání či opožděného vydání rozhodnutí, popřípadě jiné nečinnosti státního orgánu, vady ve způsobu vedení řízení, to ovšem vždy za předpokladu, že poškozenému vznikla škoda jako majetková újma vyčíslitelná v penězích (k tomu srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 7. 2003, sp. zn. 25Cdo 1851/2002, ze dne 25. 7. 2003, sp. zn. 25Cdo 1660/2005, a další). Novela zákona o odpovědnosti státu za škodu provedená zákonem č. 160/2006 Sb. s účinností od 27. 4. 2006 upravila v ustanovení § 31a další formu náhrady škody, tzv. zadostiučinění za nemajetkovou újmu, které se poskytuje bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena jiná škoda. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 27. 5. 1998, sp. zn. 2 Cdon 607/97 publikovaným v čas. Právní rozhledy sv. 9 ročník 1998 na str. 472 je nesprávným úředním postupem též vydání správního rozhodnutí po uplynutí lhůt uvedených v § 49 tehdy platného zák. č. 71/1967 Sb.

Odvolací soud pro upřesnění uvádí, že pokud se žalobce domáhá náhrady nemajetkové újmy z titulu rozhodnutí o blokové pokutě ze dne 6. 4. 2007, která mu byla uložena policistou Dopravního inspektorátu Policie ČR, pak jde o náhradu škody nikoliv z důvodu nesprávného úředního postupu podle § 13 zákona o odpovědnosti státu za škodu, ale z titulu nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 7 a násl. tohoto zákona, neboť šlo o pravomocné rozhodnutí, které bylo v přezkumném řízení podle § 94 a násl. zákona č. 500/2004 Sb. (správní řád) zrušeno. Jinak ovšem další jednání, z něhož žalobce svůj nárok na náhradu škody dovozuje, lze jako nesprávný úřední postup žalovaného ve smyslu § 13 odst. 1 tohoto zákona a shora uvedené judikaturní definice zcela nepochybně považovat. Žalovaný odpovídá za škodu, která žalobci vznikla nesprávným úředním postupem z důvodu nečinnosti správního orgánu, kdy poté, kdy rozhodnutím Dopravního inspektorátu správy hl. m. Prahy ze dne 15. 6. 2007 bylo rozhodnutí o blokové pokutě zrušeno a věc byla znovu vrácena do správního řízení, správní orgán ve věci v důsledku nečinnosti meritorně nerozhodl a odpovědnost za přestupek dne 6. 4. 2008 zanikla z důvodu promlčení podle § 20 zákona č. 200/1990 Sb. Věc tedy neskončila meritorním rozhodnutím a žalobci lze přisvědčit v tom, že i když výsledně nebyl uznán vinným ze spáchání přestupku, neměl možnost se účinně hájit, a to zejména s přihlédnutím k tomu, že okolnosti uložení pokuty v blokovém řízení byly ne zcela jasné. Z dosavadních výsledků správního řízení totiž vyplynulo, že to, zda žalobce přestupek spáchal, je přinejmenším pochybné.

Další pochybení, v němž lze spatřovat nesprávný úřední postup, je v tom, že žalobce podal dne 25. 7. 2007 námitky proti záznamu bodů v registru řidičů ve smyslu § 123f odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. a ačkoliv bylo povinností Magistrátu hl. m. Prahy o těchto námitkách rozhodnout ve lhůtě 10 pracovních dnů, nestalo se tak, a náprava byla sjednána až na základě stížnosti žalobce ze dne 18. 10. 2007, o čemž byl žalobce vyrozuměn dne 30. 10. 2007. Správní orgán sice ve své odpovědi žalobci ze tohoto dne vysvětluje okolnosti, proč k časovému prodlení došlo, to však na tom, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu, nic nemění.

Žalovaný dále postupoval nesprávně, když částku 2.000 Kč, kterou žalobce zaplatil jako blokovou pokutu dne 6. 4. 2007, žalobci vrátil až v září 2008, přestože rozhodnutí o

uložení pokuty v blokovém řízení bylo zrušeno již v červnu 2007. Prodlení více než 13 měsíců představuje nečinnost žalovaného, v níž rovněž lze spatřovat nesprávný úřední postup, tak jak je výše uvedeno.

Odvolací soud sdílí názor soudu I. stupně o tom, že samotné konstatování porušení práva ve smyslu § 31a odst. 2 zákona o odpovědnosti státu za škodu se nejeví jako dostačující, a to zejména s ohledem na to, že na straně žalovaného došlo k několikerému pochybení, kdy žalobce byl vystaven téměř rok trvajícím přestupkovému řízení, které proti němu bylo vedeno a které nakonec neskončilo meritorním rozhodnutím. I když žalovaný pochybení uznal a žalobci se omluvil, je třeba konstatovat, že žalobci nepochybně vznikla nemajetková újma, neboť žalobce musel čelit tomuto přestupkovému řízení, byl nucen se hájit a opakovaně se obracel na orgány Policie ČR a Magistrát hl. m. Prahy s žádostí o sjednání nápravy. Mezi nemajetkovou újmu a nesprávným úředním postupem, resp. nezákonným rozhodnutím, je nepochybně příčinná souvislost, tedy vztah příčiny a následku, kdy nemajetková újma je přímým důsledkem tohoto nesprávného úředního postupu, resp. nezákonného rozhodnutí.

Při úvaze o výši zadostiučinění vycházel odvolací soud zejména ze zákonných kritérií uvedených v § 31a odst. 3 zákona o odpovědnosti státu za škodu. Přihlédl k tomu, že jednání žalovaného lze považovat za arogantní a došlo jím k několikerému porušení právních předpisů tak, jak je shora naznačeno. Odvolacímu soudu nepřisluší hodnotit, v jaké době mohlo správní řízení vedené proti žalobci skončit, a to již proto, že nakonec neskončilo meritorním rozhodnutím. Význam předmětu řízení pro žalobce hodnotí odvolací soud jako spíše větší s ohledem na to, že žalobce byl obviněn ze spáchání přestupku, na druhou stranu ovšem je třeba zohlednit to, že se nejednalo o trestní řízení, ale pouze přestupkové, tj. správní řízení, jehož výsledek se nezaznamenává v rejstříku trestů. Pokud jde o složitost řízení, řízení bylo nepochybně složitější po stránce skutkové, kdy skutkový děj byl v přestupkovém řízení zcela nejasný s ohledem na rozdílnou interpretaci žalobce a policistů, kteří žalobci blokovou pokutu udělili, po právní stránce však bylo řízení spíše jednodušší.

Odvolací soud si je vědom toho, že judikatura Evropského soudu pro lidská práva a Nejvyššího soudu ČR, týkající se výše přiměřeného zadostiučinění, se týká zejména odškodňování průtahů v soudním řízení, nikoliv nesprávného úředního postupu ve správním řízení. V obecné rovině lze konstatovat, že správní řízení je svým významem méně závažné, což je dáno i tím, že toto řízení je vedeno podstatně méně formálně než soudní řízení. Je tedy zřejmé, že výše přiměřeného zadostiučinění ve správním řízení musí být v zásadě vždy nižší než v případě, kdy je odškodňován nesprávný úřední postup v soudním řízení.

Přiměřené zadostiučinění ve výši 5.000 Kč tak, jak jej soud I. stupně přiznal, se jeví odvolacímu soudu jako nepřiměřeně nízké, a to s ohledem na všechny okolnosti případu tak, jak je výše uvedeno. Na druhé straně ovšem žalobcem požadovaná částka 25.000 Kč rovněž není zcela adekvátní, když je třeba přihlídnout k tomu, že žalovaný pochybení orgánů Policie ČR i Magistrátu hl. m. Prahy uznal. Za přiměřené zadostiučinění považuje odvolací soud částku 10.000 Kč, když tato částka dle přesvědčení odvolacího soudu je adekvátní všem zákonným kritériím uvedeným v § 31a odst. 3 zák. o odpovědnosti státu za škodu. Z uvedených důvodů rozsudek soudu I. stupně ve výroku ad I. postupem podle § 219 o. s. ř. potvrdil jako věcně správný. Ve výroku ad II. jej podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnil tak, že žalovanému uložil zaplatit žalobci dalších 5.000 Kč, jinak jej v tomto výroku rovněž potvrdil podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný.

S ohledem na částečnou změnu prvostupňového rozhodnutí rozhodoval odvolací soud v souladu s ustanovením § 224 odst. 2 o. s. ř. o nákladech řízení před soudy obou stupňů. Žalobce byl v řízení z větší části neúspěšný, odvolací soud však s ohledem na právní závěr vyslovený v nálezů Ústavního soudu ČR ze dne 5. 8. 2009, sp. zn. I ÚS 1310/09 mu přiznal podle § 142 odst. 3 náhradu nákladů řízení v plné výši, neboť žalobce byl co do základu úspěšný a rozhodnutí o výši přiměřeného zadostiučinění zcela záviselo na úvaze soudu. V řízení před soudem I. stupně žalobci žádné náklady řízení nevznikly, v odvolacím řízení mu vznikly náklady v souvislosti s jeho právním zastoupením: odměna advokátky ve výši 9.000 Kč podle § 3 odst. 1 bod 3. a § 10 odst. 3 vyhl. č. 484/2000 Sb., náhrada za 3 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. a náhrada za DPH 20 % podle § 137 odst. 1 a 3 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., celkem 11.880 Kč. Náklady řízení jsou splatné k rukám advokátky žalobce (§ 149 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř.).

P o u ě e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné.

V Praze dne 22. září 2010

Mgr. René F i s c h e r v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Dagmar Petrová

Zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky žalobce, a to podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zák. 326/1999 Sb. Toto správní řízení ve věci správního vyhoštění bylo zahájeno na základě skutečnosti, že od 16.7.2009 00:00 hodin do svého zajištění dne 11.9.2009 ve 13:50 hodin pobýval žalobce na území České republiky bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn, jak vyplývá z důvodů oznámení o zahájení správního řízení.

Dále bylo zjištěno, že žalobce byl 11.9.2009 zajištěn, a to ve 13:50 hodin, jak vyplynulo z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 11.9.2009.

Z rozhodnutí o eskortě ze dne 11.9.2009 pak bylo zjištěno, že žalobce byl eskortován a také umístěn v zařízení pro zajištění cizinců Poštorná.

Se žalobcem byl dne 12.9.2009 sepsán úřední záznam o podání vysvětlení a dne 14.9.2009 byl vydán záznam o usnesení, kterým bylo řízení o správním vyhoštění žalobce z území České republiky zastaveno s tím odůvodněním, že v průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobce obdržel prostřednictvím svého právního zástupce 14.9.2009 usnesení, ve kterém byl vyzván k doložení některých dokladů nutných k vyřízení žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu. Řízení o povolení dlouhodobého pobytu žalobce tedy nebylo ukončeno a probíhá dále. Odpadl tedy důvod vedení řízení o správním vyhoštění.

Následně dne 14.9.2009 byl vydán příkaz k propuštění žalobce ze zařízení pro zajištění cizinců.

Takto zjištěný skutkový základ rekapituluje žalobce ve své žalobě, která byla doručena Obvodnímu soudu pro Prahu 7 dne 8.7.2010 a žalobce touto žalobou proti žalované požadoval zaplacení částky 10.000,- Kč s úroky z prodlení jako zadostiučinění v penězích za nemajetkovou újmu podle § 31a zák. 82/1998 Sb., když tato nemajetková újma měla žalobci vzniknout shora popsáním nesprávným úředním postupem ze strany Policie ČR oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, odbor specializovaných činností oddělení pátrání Brno.

Žalobce doložil, že dne 17.12.2009 uplatnil u žalované ze shora uvedených důvodů nárok na náhradu škody, a to jednak škody majetkové ve výši 1.487,- Kč za částku 487,- Kč, kterou žalobce uhradil správě uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR a náklady řízení ve výši 1.000,- Kč, které rovněž uhradil. Dále požadoval zaplacení nákladů právního zastoupení ve správním řízení a v neposlední řadě úhradu nemajetkové újmy podle § 31a zák. 82/1998 Sb., neboť byl bez jakéhokoliv zákonného důvodu po dobu 2 dnů proti své vůli a bez svého přičinění omezen na své svobodě a byl zajištěn za účelem jeho předání do Vietnamské socialistické republiky.

Předmětem tohoto řízení se stal pouze požadavek žalobce na úhradu nemajetkové újmy ve výši 10.000,- Kč, když jak vyplynulo z vyjádření žalované adresované zástupci žalobce 24.5.2010 majetková újma byla žalovanou v rámci předběžného projednání nároku uhrazena.

Z vyjádření žalované v rámci tohoto řízení ze dne 14.1.2011 vyšlo najevo, že shora uvedený skutkový zjištěný stav věci není žalovanou popírán. Námitky žalované směřovaly toliko proti přiznání uplatněného nároku, neboť po přihlédnutí ke konkrétním okolnostem předmětného případu je konstatování porušení práva učiněné ve sdělení žalované ze dne 24.5.2010 dostačujícím a přiměřeným prostředkem zadostiučinění za újmu vzniklou žalobci, když nebylo prokázáno, že by se jednalo o zásah takového charakteru do nemajetkové sféry žalobce, u kterého by samotné konstatování porušení práva nebylo zadostiučiněním dostačujícím. Peněžité kompenzace za nemajetkovou újmu je považována za způsob zásadně subsidiární, jehož použití nastupuje teprve tehdy, pokud by se nejevilo dostačujícím prostředkem nápravy pouhé konstatování porušení práva, což však v daném případě nenastalo.

Žalovaná poukazovala na to, že žalobce rovněž využil možnost přezkoumání napadeného postupu již v rámci řízení o zákonnosti zajištění cizince a jeho propuštění ve smyslu ustanovení § 200o a násl. o.s.ř., když takovýto návrh žalobce podal již 14.9.2009 u Okresního soudu v Břeclavi. S ohledem na to, že byl žalobce již 14.9.2009 propuštěn ze zajištění, byl tento návrh vzat zpět a řízení bylo zastaveno, což bylo nakonec zjištěno i z fotokopie usnesení Okresního soudu v Břeclavi.

Soud ve věci nařídil jednání na 23.2.2011, ke kterému se dostavila pověřená pracovnice žalované, zástupce žalobce svoji nepřítomnost u tohoto jednání omluvil stejně jako nepřítomnost žalobcovu a vyjádřil souhlas s tím, aby bylo jednáno a rozhodnuto bez přítomnosti žalobce a jeho zástupce.

Ze sdělení zástupce žalobce ze dne 18.10.2010 bylo pak zjištěno, že žalobce nepožaduje ustanovit tlumočnicka jazyka vietnamského.

Soud tedy věc projednal v nepřítomnosti žalobce a jeho zástupce, zjistil již shora rekapitulovaný skutkový stav, který byl mezi účastníky nesporný a zbývalo zvážit, zda požadované zadostiučinění vzniklé žalobci za nemajetkovou újmu v žalobcem požadovaném rozsahu přiznat, či nikoliv s přihlédnutím k námitkám žalované, že samotné konstatování porušení práva se jeví v projednávaném případě jako dostačující.

Je zřejmé, že shora popisovaný postup Policie ČR, oblastního ředitelství služby cizinecké policie Brno, odboru specializovaných činností, oddělení pátrání Brno je nesprávným úředním postupem ve smyslu § 13 odst. 1 zák.č. 82/1998 Sb. Nakonec ani o tomto právním závěru mezi účastníky sporu nebylo.

Nebylo ani sporu o tom, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby ve smyslu § 13 odst. 2 zák.č. 82/1998 Sb.

Podle § 31a odst. 1, odst. 2 zák.č. 82/1998 Sb. bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Při hodnocení intenzity vzniklé újmy žalobci soud nemohl nepřehlédnout, že v důsledku nesprávného úředního postupu byl žalobce po určitou dobu omezen na osobní svobodě. Samotný tento fakt hodnotí soud jako okolnost takové intenzity, kdy samotné konstatování porušení práva se jako dostačující jevit nemůže. Právo užívat osobní svobody je základním právem a jeho bezdůvodné porušení samo o sobě zvyšuje intenzitu do té míry, že s pouhým konstatováním porušení práva se spokojit nelze.

Soud veden touto základní úvahou dospěl k závěru, že je na místě žalobci přiznat zadostiučinění v penězích.

Žalobce poukazoval v žalobě na to, že byl nezákonně po dobu 2 dnů omezen na své svobodě. Soud přihlédl k takto vymezené závažnosti vzniklé újmy a dospěl k závěru, že s ohledem na dobu trvání omezení žalobce na svobodě je postačující částka 6.000,- Kč, když v této části bylo žalobě ve výroku I vyhověno. Žalobce požadoval i úrok z prodlení z částky 10.000,- Kč od 24.5.2010. Při hodnocení přiznání úroku z prodlení soud shledal jako důvodnou námitku žalované, která poukazovala na to, že od uplatnění nároku žalobcem plynula žalované 6-ti měsíční lhůta k rozhodnutí o tomto uplatnění. Tento nárok byl žalobcem uplatněn 17.12.2009 a úrok z prodlení tedy lze úspěšně žalobci přiznat až od 18.6.2010, jak také soud ve výroku I učinil.

Ve výroku II pak byla žaloba zamítnuta ve zbývající části uplatněné jistiny, tedy co do částky 4.000,- Kč a v té části, ve které se žalobce domáhal úroků z prodlení z částky 4.000,- Kč od 18.6.2010 a z částky 10.000,- Kč od 24.5.2010 do 17.6.2010, aby tak soud rozhodl o celém předmětu řízení.

Ve výroku III byly částečně úspěšnému žalobci přiznány náklady řízení v částce 1.920,- Kč. Žalobce požadoval zaplacení 10.000,- Kč a dle § 3 odst. 1 bod 3 vyhl.č. 484/2000 Sb. pak bylo vycházeno z paušální odměny zástupce žalobce ve výši 9.000,- Kč, k čemuž byly připočteny 2 režijní paušály po 300,- Kč, tedy 600,- Kč z tohoto titulu, a to za převzetí zastoupení a sepsí žaloby. V součtu 9.600,- Kč. Žalobce sice v žalobě uváděl, že přikládá potvrzení o registraci k DPH svého zástupce, tento doklad však v průběhu řízení žalobce nedoložil.

Podle § 142 odst. 2 o.s.ř., měl-li účastník ve věci úspěch jen částečný, soud náhradu nákladů poměrně rozdělí, popřípadě vysloví, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů právo. Žalobce měl úspěch v 60 % uplatněného nároku, neúspěch měl co do rozsahu 40 %. Odečtením neúspěchu od úspěchu vychází 20 %, což z částky 9.600,- Kč představuje částku 1.920,- Kč, která byla také jako náhrada nákladů řízení žalobci přiznána.

Soud si je vědom toho, že uplatněný nárok je nárokem ve smyslu § 136 o.s.ř. a soud tedy zvažoval i možnost přiznání plné náhrady nákladů řízení ve smyslu § 142 odst. 3 o.s.ř. Soud se nakonec přiklonil k rozhodování o nákladech řízení postupem dle § 142 odst. 2 o.s.ř., neboť v žalobě uplatněná částka tak, jak byla naformulována, je zjevně nepřiměřená vymezení vyplývajícímu z ustanovení § 31a odst. 2 věta druhá zák.č. 82/1998 Sb.

Poučení: Proti tomuto rozsudku není odvolání přípustné (§ 202 odst. 2 o.s.ř.).

V Praze dne 23. února 2011

JUDr. Ladislav Kovár, v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení:
Eva Třešňáková

Toto rozhodnutí ze dne 23.2.2011 č.j.: 14 C 139/2011-29 nabylo právní moci dne 4.4.2011. Doložku právní moci k rozhodnutí připojila Bocková Elena dne 4.11.2011.

Spisová značka: 30 C 197/2009- 49

MVCRP00HDJQQ

MINISTERSTVO VNITRA ČR
náměstí Hrdinů 3
140 21 Praha 4

Došlo: 16-05-2011

Č. j.:

Přílohy:

16-05-2011

foto rozhodnutí nabylo právní moci

dne 16. 5. 2011

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 7

se sídlem
Praha 1, Ovocný trh 14

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

MINISTERSTVO VNITRA ČR
odbor právní

Došlo: 16-05-2011

Č. j.: W-5321-23/P-1009

Počet listů: 1/6 Přílohy: 6

Soudce Obvodního soudu pro Prahu 7 JUDr. Ladislav Hejtmánek rozhodl spor:

Žalobkyně: [REDACTED]

zastoupené: [REDACTED]

proti

žalovanému (žalované):

Česká republika - Ministerstvo vnitra ČR, Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7

o náhradu nemajetkové újmy,

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni částku 140.000,- Kč do 3 měsíců od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 38.760,- Kč, do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám [REDACTED]

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala náhrady nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů a ve znění rozhodném ke dni rozhodování soudu (dále jen „zákon o odpovědnosti státu“). Svůj tvrzený nárok opírala o probíhající správní a soudní přezkumné řízení ve správním soudnictví, které se týkalo správního rozhodnutí, jímž bylo rozhodováno o jejím státním občanství České republiky.

Ve skutkových tvrzeních dále žalobkyně popisuje vývoj tohoto řízení, tato popisná část není mezi účastníky řízení sporná. Dne 16.5.2001 vydal správní úřad z moci úřední rozhodnutí, jímž prohlásil za neplatné správní rozhodnutí (osvědčení) o státním občanství žalobkyně ze dne 20.8.1993. Tento správní akt napadla žalobkyně odvoláním, které bylo Krajským úřadem Zlínského kraje zamítnuto a správní akt byl jako věcně správný potvrzen. Proti tomuto správnímu rozhodnutí brojila žalobkyně správní žalobou, přičemž Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 13.11.2003 napadené správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil veřejné správě k dalšímu řízení. V souvislosti s reorganizací státní správy převzalo odvolací (další) řízení ministerstvo vnitra, které svým rozhodnutím ze dne 8.9.2004 prvostupňové správní rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo správnímu úřadu prvního stupně k dalšímu řízení. V kasačním správním aktu však ministerstvo uvedlo svůj závazný právní názor, že původní podání žalobkyně má být posuzováno podle jiných ustanovení, s čímž žalobkyně nesouhlasila, proto vzala v průběhu řízení (které však bylo zahájeno z moci úřední) podaný návrh

pokračování

30 C 197/2009

zpět a řízení bylo zastaveno. Na základě této skutečnosti podala žalobkyně žádost o vydání osvědčení o státním občanství, tu tehdy příslušný krajský úřad rozhodnutím ze dne 28.4.2005 zamítl a k odvolání žalobkyně ministerstvo vnitra svým rozhodnutím ze dne 26.9.2005 toto rozhodnutí potvrdilo a její odvolání zamítl. Proti tomuto správnímu aktu podala žalobkyně správní žalobu, kterou svým rozsudkem ze dne 25.5.2006 zamítl Městský soud v Praze. Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně kasační stížnost, na jejímž základě byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2007 tento rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud v Praze, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení svým rozsudkem ze dne 21.8.2007. Ministerstvo vnitra rozhodlo svým rozhodnutím ze dne 25.2.2008 a příslušný správní úřad vydal osvědčení o státním občanství žalobkyni dne 28.4.2008.

Potud je vylíčení skutkových okolností mezi účastníky nesporné, spor je o charakter dvou shora zmíněných správních řízení a jejich posuzování, kdy žalobkyně je posuzuje jako jeden celek, žalovaný jako dvě svébytná a samostatná správní řízení.

V další části žaloby již žalobkyně zdůvodňuje svůj uplatněný nárok na 500.000,- Kč za nemajetkovou újmu, které se nejprve domáhala před příslušným správním úřadem (žalovaným v tomto soudním řízení). Podle názoru žalobkyně byl ve shora uvedeném řízení, které pokládá za jeden celek, porušen článek 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (ve Sbírce zákonů vyhlášené pod č. 209/1992 Sb. – dále jen „Úmluva“). Řízení bylo podle názoru žalobkyně skutkově velmi jednoduché, správní úřady i městský soud však zaujaly právní názor výkladu ust. § 17 zákona č. 40/1993 Sb., o nabytí a pozbytí státního občanství, ve znění pozdějších předpisů, který Nejvyšším správním soudem nebyl shledán za zákonný. Celková délka řízení tak činila bezmála 7 let (počínaje prvním správním rozhodnutím ze dne 16.5.2001 do doby vydání osvědčení o státním občanství ze dne 28.4.2008).

K výši nároku žalobkyně tvrdila, že ji opírá o judikaturu Evropského soudu pro lidská práva (např. § 26 rozsudku Apicella, 64890/01), jako výchozí sazbu 1.000 – 1.500 EUR za každý rok celkové délky řízení, přičemž náhradu lze navýšit o 2.000,- EUR pokud se jedná o předmět sporu pro stěžovatele zvláště významný (zmíněny statusové věci), náhrada může být snížena o počet instancí, chování stěžovatele, případný zanedbatelný význam předmětu řízení pro stěžovatele a životní standard v příslušné zemi.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Uváděl, že nesouhlasí s tím, že počátek správního řízení se opírá již o datum 16.5.2001, neboť toto správní řízení bylo ukončeno na základě zpětvzetí žádosti o zjištění státního občanství dne 16.11.2004. Jednalo se o právní úkon, který byl zcela v dispozici žalobkyně, proto nelze následně rozhodnutí klást k tíži státní správy (státu). Podle názoru žalovaného se v daném případě jednalo o závažný právní problém výkladu ust. § 17 zákona č. 40/1993 Sb., na nějž byly celkem dva právní názory. Právní názor státní správy zastával i městský soud. Odkázal v této souvislosti na nález Ústavního soudu ze dne 6/1996, v němž ústavní soud mj. uvedl, že pokud občan projevil vůli nabytí na vlastní žádost cizí státní občanství, musel si být vědom, že de lege pozbyvá občanství České republiky. Žalobkyně nabyla britské státní občanství na vlastní žádost dne 12.3.1993, tím podle názoru státní správy pozbyla státní občanství České republiky, tento výklad byl přijímán i ústavním soudem, jak bylo shora uvedeno.

Žalovaný dále nesouhlasil s poskytnutím peněžité náhrady za tvrzenou nemajetkovou újmu, neboť pouhé konstatování porušení práva by mohlo být dostačující, podle názoru žalovaného nebylo zjištěno závažné porušení práva žalobkyně.

Na základě ústního jednání dne 2.6.2010 žalobkyně doplnila žalobní tvrzení, kdy rozebírá judikatorní názory Evropského soudu pro lidská práva a v postatě setrvala na svých žalobních tvrzeních. Žalovaná částka se skládá z 15.500,- EUR při kurzu asi 32,25 Kč za EURO, kdy dospívá k částce 500.000,- Kč. Částka se skládá z částky 1.500,- EUR za každý rok, namísto je přičíst další dva roky, neboť nárok žalobkyně uplatnila v říjnu 2008, a kromě součínu a součtu těchto částek ještě částka 2.000,- EUR za mimořádný význam věci pro žalobkyni.

Při ústních jednáních účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali.

pokračování

30 C 197/2009

Při zjišťování skutkového stavu soud vycházel zejména z obsahově shodných tvrzení účastníků řízení v tom smyslu, kde byla skutkově popisována příslušná správní řízení. Tyto skutečnosti plynou i z předložených správních spisů, pro přehlednost k hlavním skutkovým okolnostem, o nichž je spor a které jsou právně posouzeny:

- dne 16.5.2001 vydal příslušný správní úřad rozhodnutí, že osvědčení o státním občanství České republiky žalobkyně, které vydal Okresní úřad Uherské Hradiště dne 20.8.1993, čj. 1620/93, je neplatné (rozhodnutí Okresního úřadu Uherské Hradiště, referátu vnitřních věcí, ze dne 16.5.2001, čj. VSP/748/2001),
- dne 17.1.2005 vydal příslušný správní úřad rozhodnutí o zastavení řízení o žádosti žalobkyně ze dne 19.3.2001 (rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 17.1.2005, čj. KUZZL 9497/2003 LPO-Bá),
- dne 3.12.2004 podala žalobkyně žádost o vydání osvědčení státního občanství, které bylo zamítnuto jak správním úřadem prvního stupně (Krajský úřad Zlínského kraje), tak úřadem odvolacím (ministerstvo vnitra), žaloba proti pravomocnému správnímu aktu byla zamítnuta správním soudem (Městským soudem v Praze), v řízení o kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení, v dalším řízení Městský soud v Praze pravomocné správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil veřejné správě k dalšímu řízení (rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 28.4.2005, čj.: KUZZL 23949/2004 LPO-Bá, rozhodnutí ministerstva vnitra ze dne 26.9.2005, čj.: VS-3008/51/2-2001, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25.5.2006, čj.: 10 Ca 307/2005-42, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2007, čj.: I As 62/2006-82, rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21.8.2007, čj.: 10 Ca 222/2007-92),
- příslušný správní úřad vydal osvědčení o státním občanství České republiky žalobkyni dne 28.4.2008.

Při právním hodnocení tvrzené nemajetkové újmy soud vychází z poměrně velice kusé české zákonné úpravy, tedy z ust. § 31a zákona č. 82/1998 Sb., ve znění pozdějších předpisů („(1) Bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu.

(2) Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídnou k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

(3) V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlídnou se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k

- a) celkové délce řízení,
- b) složitosti řízení,
- c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobitých odstranit průtahy v řízení,
- d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
- e) významu předmětu řízení pro poškozeného.“

Shora uvedená zákonná úprava je v podstatě pouze poměrně dosti obecnou citací hlavních vodítek při poskytnutí zadostiučinění Evropského soudního dvora pro lidská práva. Podrobnější vymezení příslušných částek však chybí.

Za tohoto stavu je přirozené, že žalobkyně vzala při vznesení nároku za vodítko částky, které přiznává Evropský soudní dvůr pro lidská práva. V průběhu tohoto řízení však došlo ale k určitému výkladovému stanovisku, které začal formulovat Nejvyšší soud České republiky, a které nakonec při stanovení výše zadostiučinění tento soud vzal z své při svém rozhodnutí.

V této souvislosti tak soud odkazuje zejména na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21.10.2010, čj.: 30 Cdo 3026/2009-130, které rozebírá judikaturu Evropského soudního dvora pro lidská práva a pro Českou republiku uvádí, že považuje za přiměřené, aby se základní částka pohybovala v rozmezí 15.000 – 20.000,- Kč za první dva roky a pak za každý další rok řízení. Soud se s tímto rozhodnutím ztotožňuje a při přiznání nároku z něj vychází.

pokračování

30 C 197/2009

V dané věci soud vycházel tak z toho, že příslušné správní řízení trvalo od května roku 2001 do dubna roku 2008, tedy asi 7 let. Soud tak přiznal za každý rok částku 20.000,- Kč, neboť v tomto směru se ztotožňuje s právním názorem žalobkyně, že se jedná o věc statusovou, navíc věc státního občanství, která je pro subjektivní sféru fyzické osoby velmi významnou, proto přiznal zadostiučinění v horní částce. Na rozdíl od shora uvedeného Nejvyššího soudu však soud nepočítal první dva roky za rok jeden, neboť podle názoru soudu se jednalo ve své podstatě o řízení skutkově velmi jednoduché, kde byl pouze spor právní a žádné skutkové zjišťování tak řízení neprodlužovalo.

Proto soud přiznal částku 140.000,- Kč jako částku zadostiučinění za shora uvedenou dobu správního řízení, tedy za 7 let po 20.000,- Kč, jako částku přiměřenou poměrům České republiky.

Soud nepřiznal částku odpovídající poměrům Spojeného království Velké Británie a Severního Irsku, neboť podle jeho názoru se jedná o právní poměr vážící se typicky k České republice (státní občanství), a pokud se žalobkyně domáhala vydání osvědčení k tomuto státu, musí na druhou stranu respektovat rovněž i jiné poměry tohoto státu (zejména ekonomické).

Při zkoumání základu nároku soud neuznal argument žalovaného státu ohledně složitosti případu či dvou odlišných správních řízeních.

Je nutné vycházet z toho, co bylo předmětem řízení, resp. výstupem správního řízení, tedy jak správní řízení změnilo práva a povinnosti žalobkyně. Tím byla otázka jejího státního občanství. Žalobkyně disponovala ve své právní sféře osvědčením o státním občanství, které jí bylo správním aktem v roce 2001 odebráno a znovu jej získala v roce 2008. Její právní sféra tak byla ve smyslu veřejnoprávním postižena tím, že v tomto období toto osvědčení neměla a nemohla jej využít. Proto podle názoru soudu se musí tato doba posuzovat jako doba jedna, ačkoliv se formálně vzato jednalo o správní řízení dvě, ač z odůvodnění správních i soudních rozhodnutí nelze nevidět poměrnou pochybnost či bezradnost při formulaci právních názorů o tom, jaké správní řízení vlastně probíhalo (původní správní rozhodnutí ve výroku stanovilo neplatnost osvědčení o státním občanství z moci úřední, zastaveno však bylo řízení o žádosti žalobkyně ze dne 19.3.2001 v roce 2005, ač původní rozhodnutí bylo vydáváno v režimu jiného správního řízení). Nicméně – z pohledu právních poměrů žalobkyně se podle názoru soudu jednalo o dobu jednu, tedy dobu, kdy nedisponovala osvědčením o státním občanství České republiky.

Soud dále nepřisvědčil žalovanému státu, že se jednalo o složitý právní problém a zadostiučinění by nemělo být poskytnuto. Podle názoru soudu v dané věci nikdo nesankcionuje rozhodovací důvod veřejné správy či soudu – v právním státě musejí mít jak soudci, tak ale i správní úředníci v příslušném správním řízení, plnou autonomii výkladu právních předpisů, do níž nesmí být zasahováno. To však nic nemění na tom, že posledním, kdo závazný právní výklad příslušných právních předpisů podává, je příslušný správní soud – v tomto případě Nejvyšší správní soud. Stát je v tomto smyslu nutné pojímat jako jeden celek, nikoliv jako resortní soubor jednotlivých státních úřadů či jednotlivých státních mocí. V právním státě je Nejvyšší správní soud oprávněn vydat rozhodnutí, které vydal v tomto řízení, a proto je nutné vycházet z toho, že pokud je vydal, tak je nutné se jím řídit.

Rovněž soud nepřiznal dělenou odpovědnost státu mezi jednotlivými ministerstvy (zde ministerstvo vnitra za správní řízení, ministerstvo spravedlnosti za soudní řízení). Soud považuje, stejně jako v minulém odstavci, stát jako celek, neboť ten je odpovědným ze shora uvedeného zákona. Je pak podle názoru soudu v podstatě pro žalobce úplně jedno, který resort státní či případně i veřejné správy žaluje – odpovědnost má vždy stát jako suverén výkonu státní moci na území České republiky. Proto podle názoru soudu skutečnosti, který z resortů státní správy jakým způsobem odpovídá za jednotlivé části řízení není pro žalobce významná, neboť tomu odpovídá stát. Otázka, který z resortů, resp. z rozpočtové kapitoly kterého resortu bude plnění vyplaceno, pak je skutečnost, kterou musejí mezi sebou případně vyjednat příslušné správní úřady. Z hlediska rozhodování soudu, resp. přiznání žalobního nároku, je však tato otázka již nepodstatná a s řízením o náhradu nesusvisí.

V dané věci pak ovšem nelze přehlédnout, že soudní řízení správní je sice vedeno odlišnou státní mocí, než řízení správní, stále se však jedná o práva a povinnosti vyplývající z uplatnění státní moci ve smyslu veřejné správy. Jinými slovy řečeno, vždy se přezkoumává správní akt či jiné řízení, které stále má svůj základ ve veřejnoprávních předpisech a s nimi je svázáno. Za této situace pak rovněž podle názoru

pokračování

30 C 197/2009

soudu nelze tuto skutečnost přehlédnout, a podporuje rozhodovací důvod soudu, kdy odpovědným z příslušného plnění uznal ministerstvo vnitra jako příslušný správní úřad, který konečné rozhodnutí (osvědčení) vydal, resp. pod jeho gesci toto správní řízení spadá.

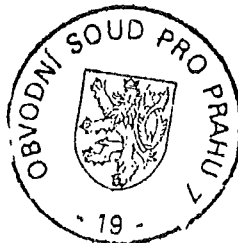
O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobkyně byla ve věci plně úspěšná. Náklady řízení tvoří odměna za zastupování advokátem podle ust. § 3 vyhl. č. 484/2000 Sb. z punkta 140.000,- Kč ve výši 31.100,- Kč, 4 režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. (převzetí věci, sepsání žaloby, účast u dvou jednání), a daň z přidané hodnoty z odměny a paušálů v zákonné výši 6.460,- Kč, neboť advokát soudu prokázal, že je plátcem této daně. Platební místo nákladů řízení soud určil k rukám advokáta (ust. § 149 odst. 1 o.s.ř.). Soud přiznal plnou náhradu nákladů řízení podle ust. § 142 odst. 3 občanského soudního řádu, neboť plnění záviselo na úvaze soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do patnácti (15) dnů od jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného.

Pokud povinný nesplní dobrovolně povinnost uloženou mu pravomocným rozsudkem, může oprávněný přistoupit k soudnímu výkonu rozhodnutí nebo exekuci.

V Praze dne 10. prosince 2010

Za správnost vyhotovení: Jana Kašalová

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
soudce

Jednací číslo: 29 C 381/2010 - 55

MINISTERSTVO VNITRA ČR odbor právní	
Doslo	29-06-2012
Č. j.	MK-94500-18/P-2009
Publikováno
Přílohy

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 7 rozhodl soudkyně Mgr. Markétou Vodákovou v právní věci žalobkyně: [redacted] proti žalované: Česká republika-Ministerstvo vnitra ČR, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34, Praha 7, za účasti vedlejšího účastníka řízení: [redacted] o přiměřeném zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 20.000,- Kč

t a k t o :

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 5.000,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žaloba se co do částky 15.000,- Kč zamítá.
- III. Ve vztahu mezi žalobkyní a žalovanou nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ve vztahu mezi žalobkyní a vedlejším účastníkem řízení nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala [redacted] zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu ve výši 20.000,- Kč z následujících důvodů: Dne 16.6.2008 došlo při projednávání dědictví po matce žalobkyně před notářem, který dědictví projednával, k napadení žalobkyně jejím bratrem [redacted] který měl dle tvrzení žalobkyně na ni při projednávání dědictví plivat a prohlašovat o ní, že je blázen, je šáhlá, hrabe jí v makovici a že má být zavřená na psychiatrii. Z tohoto důvodu oznámila žalobkyně dne 20.6.2008 přestupek jejího bratra [redacted] na Městském úřadě [redacted], který zahájil přestupkové řízení. Přestupek

však nebyl řešen Městským úřadem [redacted] zákonem daném termínu a tak byla žalobkyně nucena věc neustále urgovat, avšak ani po urgencích se nic nezměnilo a správní orgán přestupek neřešil, proto do věci vstoupil právní zástupce žalobkyně. To však bylo již těsně před uplynutím promlčecí doby, která je v dané věci jednorozhodná. Následně žalobkyně obdržela od Městského úřadu [redacted] rozhodnutí ve věci o přestupku s tím, že řízení se zastavuje, protože věc prekludovala. Ačkoliv žalobkyně měla být obesílána jako účastnice řízení, nebylo s ní takto jednáno a rozhodnutí o zastavení řízení jí nebylo doručeno. K doručení rozhodnutí došlo až na základě urgencí žalobkyně, která následně podala odvolání ve věci a současně podala proti Úřadu města [redacted] stížnost na postup tohoto úřadu na Krajský úřad Středočeského kraje. Rozhodnutí komise pro projednávání přestupků ze dne 2.7.2009 sp.zn. 945/09/Př-Č, kterým bylo řízení o přestupku zastaveno podle § 76 odst. 1 písm. a) zák.č. 200/1990 Sb., bylo žalobkyni doručeno až dne 8.7.2009, tedy cca půl roku poté, co došlo k promlčení přestupku. Následovaly další podání a stížnosti na pochybení na nesprávný úřední postup Města [redacted] ke Krajskému úřadu Středočeského kraje, kdy až na jejich základě do věci vstoupil Krajský úřad Středočeského kraje. Žalobkyni byly postupně doručovány vyrozumění Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 19.4.2010 čj. 056696/2010/KUSK, rozhodnutí ze dne 2.12.2009 čj. 178398/2009/KUSK, sdělení ze dne 9.6.2009 čj. 090414/2009/KUSK, kterými bylo žalobkyni sděleno, že došlo k pochybení správního úřadu [redacted] a věc byla postoupena z Krajského úřadu Středočeského kraje k vyřízení na Město Votice. Toto však opět nekonalo a proto byla žalobkyně opět nucena domáhat se nápravy stížností. Vyrozuměním ze dne 15.12.2009 čj. 183444/2009/KUSK vydaným Krajským úřadem Středočeského kraje bylo žalobkyni sděleno, že došlo k porušení zákona a že její stížnosti byly postoupeny na Ministerstvo vnitra ČR k vyřízení. Žalobkyně proto dne 11.3.2010 podala návrh na odškodnění z důvodu nesprávného úředního postupu Města [redacted] žalována však dopisem ze dne 23.3.2010 čj. MV-97500-4/P-2009 žalobkyni sdělila, že jí nic neposkytne, neboť je dle názoru žalované dostatečný, že se jí příslušný správní orgán omluvil. Žalobkyně však má za to, že její požadavek na zadostiučinění ve výši 20.000,- Kč je minimální a rozhodně není adekvátní jejím útratám, které byla nucena nečinností správního orgánu tohoto státu trpět a není možné, aby se občan nedomohl dovolat práva v demokratickém státě a aby na jeho úkor někdo bez dalšího mohl zákon porušovat a nedej bůh, aby jej porušil občan, to jsou sankce ze strany státu okamžité. V souvislosti s nesprávným postupem správního orgánu se žalobkyně stále cítila být v postavení poškozené proti výpadům jejího bratra [redacted]. Žalobkyně uznala, že se proti výpadům jejího bratra bránila sice nevhodnými výpady, ale jinak se bránit neuměla, jako osoba práva neznalá. Žalobkyně má za to, že bezdůvodnými průtahy a nesprávným úředním postupem Městského úřadu [redacted] jí byla způsobena újma na jejích právech a došlo k porušení čl. 2 odst. 1 čl. 3 odst. 1 čl. 4 odst. 3 a 4 čl. 10 odst. 1 a odst. 2 Listiny základních práv a svobod a proto požaduje poskytnutí přiměřeného zadostiučinění. Žalobkyně dále doplnila svoji žalobu tak, že uvedla, že podala návrh na přestupkovou komisi Městského úřadu [redacted] protože její bratr [redacted] ji na místě veřejně přístupných slovně napadal a to dokonce opakoval při jednání před notářem panem [redacted], který vedl dědické řízení po jejich zemřelé matce paní [redacted] o osobě žalobkyně uváděl řadu nepravdivých tvrzení, což tlumočil před sourozenci a to hlavně před [redacted] a panem [redacted]. Žalobkyně byla nařčena svým bratrem [redacted], že je lhářka, že by jí měli zavřít na psychiatrii apod. K tomuto došlo v kanceláři [redacted] dne 16.6.2008, což je byt' ne zcela doslovně zachyceno v protokole z jednání o dědictví. Ukázalo se totiž, že majetek, který [redacted] dostal darem od zemřelé matky, neměl hodnotu jen 27.440,- Kč, ale 680.000,- Kč, čímž bylo dáno za pravdu žalobkyni. Současně k prokázání celé věci žalobkyně podala trestní oznámení na neznámého pachatele, když ocenění pozemků, které byly darovány zemřelou matkou panu [redacted] byly podceňeny

co do reálné hodnoty, avšak tato věc byla odložena. Žalobkyně však nebyla v emocích schopna ovládat své chování vůči svému bratrovi panu [REDAKCE]. Žalobkyně uvádí, že nejprve posílala v obálce dopisy svému bratrovi, který je však nepřebíral a nemohl proto na jejich obsah reagovat. Poté, co se dopisy začaly vracet jako nedoručené, začala žalobkyně psát svému bratrovi korespondenční lístky, které její bratr přebíral, neboť mu byly vkládány do jeho poštovní schránky. Bratr žalobkyně [REDAKCE] však podal na svoji sestru – žalobkyni trestní oznámení pro pomluvu a tato věc byla následně vyřešena rozsudkem Okresního soudu v České Lípě tak, že byla žalobkyně za svoje psané výroky podle ust. § 206 trestního zákona pravomocně odsouzena a bylo jí uloženo ochranné psychiatrické léčení ambulantní formou. Nebýt však útoků, které předcházely ze strany [REDAKCE] vůči žalobkyni a kdyby byl hned na začátku dědického řízení vypracován znalecký posudek na pozemky, které [REDAKCE] od zemřelé matky obdržel darem, mohl se [REDAKCE] s nimi vypořádat, neboť bratr žalobkyně tyto pozemky nakonec prodal Městu [REDAKCE] za více než 700.000,- Kč, ačkoliv znalcem panem [REDAKCE] byly pro ocenění daru ohodnoceny na částku 27.440,- Kč.

Žalovaná požadovala žalobu zamítnout a to z následujících důvodů. Dne 16.6.2008 při projednávání dědictví po matce žalobkyně mělo dojít ke sporu mezi žalobkyní a jejím bratrem panem [REDAKCE]. Jmenovaný se měl v této souvislosti dopustit jednání, které naplňovalo skutkovou podstatu přestupků proti občanskému soužití dle ust. § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona. Konkrétně měl dle tvrzení žalobkyně [REDAKCE] při projednávání dědictví na žalobkyni plivat a prohlašovat o ní, že je blázen, že je šáhlá, hrabe jí v makovici, že má být zavřena na psychiatrii. Dne 20.6.2008 žalobkyně oznámila přestupek na Městský úřad [REDAKCE], který po doplnění podání dne 5.9.2008 zahájil přestupkové řízení. Ve smyslu ust. § 68 odst. 1 přestupkového zákona šlo o návrhový přestupek a dle ust. § 72 písm. d) přestupkového zákona měla být návrhovatelka účastníkem řízení. Správní orgán však v celém řízení nejednal se žalobkyní jako s účastníkem řízení, ale pouze jako se svědkem. V řízení jí tak byla odepřena účastnická práva resp. se o možnosti uplatnění svých práv ani nedozvěděla. Správní orgán rozhodl ve věci dne 6.5.2009 tak, že řízení zastavil s odkazem na ust. § 76 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona s tím, že se skutek nestal nebo není přestupkem. Předmětné rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno po urgencích až dne 9.7.2009. Na základě podání odvolání žalobkyní se věcí zabýval odvolací orgán – Krajský úřad Středočeského kraje, který prvoinstanční rozhodnutí zrušil a řízení zastavil pro uplynutí roční lhůty pro potrestání. Jak vyplývá z rozhodnutí druhostupňového správního orgánu čj. 178394/2009/KÚSK ze dne 7.12.2009, odvolací orgán zkonstatoval v odůvodnění svého rozhodnutí několik procesních pochybení správního orgánu, který rozhodoval v prvním stupni. Žalobkyně ve své žalobě zdůrazňuje, že nebyť procesního pochybení na straně správního orgánu Města [REDAKCE] a pokud by byl projednán verbální útok pana [REDAKCE] vůči žalobkyni v zákonné lhůtě, nedošlo by mezi sourozenci k takovému jednání, to je útokům proti panu [REDAKCE] ze strany žalobkyně, které skončilo pravomocným rozhodnutím Okresního soudu v České Lípě. K tomuto tvrzení žalobkyně žalovaná namítá, že nelze v žádném případě projednávání výše uvedeného přestupku u správního orgánu i přes určité zjištěné nedostatky dávat do příčinné souvislosti s dalším nevhodným chováním žalobkyně vůči jejímu bratrovi, jehož důsledkem byl odsuzující rozsudek. Z žalované dostupných podkladů lze konstatovat, že vztahy mezi sourozenci byly narušeny zřejmě dlouhodobě a k trestnímu řízení u Okresního soudu v České Lípě došlo v důsledku těchto narušených vztahů nikoliv v důsledku činnosti komise pro projednávání přestupků Města [REDAKCE]. Navíc žalovaná namítala, že při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Žalovaná uznává, že postup a následné rozhodnutí prvostupňového orgánu trpělo určitými nedostatky, tato procesní pochybení však

konstatoval i odvolací správní orgán ve svém rozhodnutí dne 7.12.2009. Přes výše uvedené se však žalovaná domnívá, že intenzita závažnosti žalobkyně nenabyla zejména s ohledem na význam řízení, v němž k nesprávnému úřednímu postupu došlo, takové výše, aby bylo odůvodněno poskytnutí zadostiučinění v penězích. Nemajetková újma byla dle názoru žalované zhojena samotným konstatováním porušení práva v rozhodnutí odvolacího orgánu a žalovaná ji s ohledem na okolnosti a význam případu považuje za dostačující.

Na návrh žalovaného vstoupilo do řízení jako vedlejší účastník Město Votice, které se k žalobě vyjádřilo tak, že je nárok žalobkyně dle jejich názoru neoprávněný a nepodložený, a to z následujících důvodů. Komise pro projednávání přestupků Města Votice obdávající žalobkyně návrh na projednání přestupku proti panu Antonínu Průchovi, kterýmž toto podání bylo obsáhlé, ale nekonkrétní. Návrh žalobkyně se týkal dědictví po matce žalobkyně, neboť se žalobkyně snažila právní kroky své matky, která ještě za svého života prodala část svého majetku. Žalobkyně z prodeje matčina majetku obviňovala svého bratra, protože její matka údajně již nebyla po duševní stránce v plné kondici. Konkrétní obvinění je uvedeno v dědickém řízení, kdy se měl pan Průcha dopouštět slovních útoků proti osobě žalobkyně. Komise pro projednávání přestupků obvinila pana Antonína Průchu z přestupku podle ust. § 49 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona a při ústních jednáních pak žalobkyně předložila jako důkaz jednostranně zřejmých protokolů z dědického řízení, přiložila své písemné vyjádření a vypovídala do protokolu. Ve svém vyjádření sama žalobkyně k Průchovi sílala korespondenční listky svému bratru Antonínu Průchovi a dále že urážky, kterých se měl pan Antonín Průcha dopustit, se staly v roce 2002-2004. Průcha se stal dne 16.6.2008, kdy měl pan Antonín Průcha soustavně a neoprávněně napadat žalobkyni při projednávání dědictví. Avšak důkazem, který žalobkyně předložila byla pouze jedna strana protokolu zřejmých z dědického řízení, kde není uvedeno ani datum ani místo konání. Obviněný Antonín Průcha však veškerá svá obvinění popřel, předložil 95 ks korespondenčních listků, na kterých je jako odesílatel uvedena žalobkyně a adresátem je Antonín Průcha. Tyto listky obsahují urážlivé výroky. Dále obviněný předložil jako důkaz rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 27.4.2006 čj. 4 T 407/2005. Správní orgán se zabýval předloženými důkazy, konkrétně tvrzením žalobkyně, dále předloženými korespondenčními listky, které předložil pan Průcha a i rozsudkem Okresního soudu v České Lípě. Po zhodnocení důkazů však komise pro projednávání přestupků došla k závěru, že nevráživost mezi sourozenci je velice hluboká a zřejmě bez možnosti zlepšení vztahů v budoucnu. Stejně tak z vyjádření žalobkyně je zřejmé, že tato nevráživost má původ v dědickém řízení. Z předloženého zápisu z dědického řízení je však pouze zřejmé, že vztah mezi žalobkyní a jejím bratrem byl napjatý a že tito během jednání po sobě házeli a sprostě si nadávali, takže soudní komisař musel zvýšeným hlasem účastníky napomenout tak, aby bylo možno v jednání pokračovat. Z toho je zřejmé, že došlo k vzájemnému osočování a slovnímu napadání, což s určitostí konstatovat, kdo konflikt vyvolal nebo jak vznikl. Z těchto důvodů došla komise pro projednávání přestupků k závěru, že nebylo prokázáno spáchání skutkové podstaty přestupku, jak uvádí žalobkyně, neboť nebylo možno jednoznačně prokázat vinu obviněného z důvodu nedostatku důkazů. Naopak je z dostupných podkladů zřejmé, že žalobkyně se dopouštěla slovních urážek a napadání pana Antonína Průchy.

Po provedeném dokazování soud zjistil následující skutkový stav. Dne 16.6.2008 probíhalo před notářem soudním komisařem JUDr. Martinem Šešinou jednání ve věci dědictví po paní Blaženě Průchové, zemřelé dne 3.10.2007. Uvedeného jednání se kromě zmíněného notáře zúčastnil i syn zemřelé Antonín Průcha, dcera Marie Opltová, dcera Blažena Trejbalová a syn Pavel Průcha. Celé jednání o dědictví týkající se majetku zůstavitelky bylo

komplikováno tím, že vztahy účastníků, zejména vztahy mezi paní [REDAKCE] (žalobkyní) a [REDAKCE] jsou tak napjaté, že tito během jednání po sobě plivali a sprostě si nadávali tak, že soudní komisař musel zvýšeným hlasem účastníky napomenout, aby bylo možné v jednání pokračovat (prokázáno protokolem o jednání před soudním komisařem ze dne 16.6.2008 čj. 20 D 1037/2007). Následně po tomto jednání dne 20.6.2008 podala žalobkyně na Městském úřadě [REDAKCE] návrh na projednání přestupku, kterého se dle jejího tvrzení měl dopustit její bratr [REDAKCE] během zmíněného jednání před soudním komisařem dne 16.6.2008 a to tak, že bratr žalobkyně jí měl soustavně vyhrožovat a urážet veřejně řadou lží a nepravd, které ohrožují vážnost žalobkyně a čestnost v osobním a veřejném životě a to tím, že na žalobkyni při veřejném soudním jednání u notáře dne 16.6.2008 plival a napadal ji slovně tím, že uváděl: „zavřete ji na psychiatrii, hrabe ti v makovici, jsi nesvéprávná, jsi blázen, jsi šáhlá atd.“. Návrh na projednání přestupku žalobkyně doložila kopií části protokolu o jednání před notářem JUDr. [REDAKCE] ze dne 16.8.2008 a kopií korespondenčního listku, který psal bratr žalobkyně [REDAKCE] žalobkyni. Písemné podání žalobkyně Městskému úřadu ve [REDAKCE] bylo doručeno dne 23.6.2008 a to poštou. Dne 23.7.2008 žalobkyně zaslala přestupkové komisi Městského úřadu ve [REDAKCE] žádost o odpověď na její návrh na zahájení řízení o přestupku s tím, že požadovala aby se mohla účastnit jednání. Na žádost žalobkyně však Městský úřad ve [REDAKCE] žádným způsobem neodpověděl. Žalobkyně proto znovu zaslala žádost o urgentní odpověď dne 1.9.2008, ve které opět požadovala odpověď na její podnět k projednání přestupku ze dne 20.6.2008. Na tuto žádost žalobkyně reagoval předseda přestupkové komise Městského úřadu ve [REDAKCE] výzvou žalobkyni, aby označila přesně osobu, proti které její žádost směřuje a to přesto, že jméno svého bratra, proti kterému podala návrh na zahájení řízení o přestupku uvedla již ve svém prvním podání ze dne 20.6.2008. Na výzvu soudu reagovala žalobkyně podáním doručeným Městskému úřadu ve Voticích dne 5.9.2008, kdy opět specifikovala jménem a bydlištěm osobu, proti které návrh na projednání přestupku směřuje a opět požadovala o odpověď a sdělení závěru šetření ve věci přestupku. Na podání žalobkyně však Městský úřad [REDAKCE] opět žádným způsobem nereagoval a proto žalobkyně dne 15.10.2008 napsala další žádost o projednání přestupku a požadovala odpověď na její návrh na zahájení přestupku, neboť za měsíc měl proběhnout soudní majetkoprávní spor mezi [REDAKCE] a ostatními sourozenci a žalobkyně proto žádala nařízení jednání s tím, že úřad upozorňovala, že pro projednání přestupku je stanovena lhůta pouze 12 měsíců. Na uvedené žádosti žalobkyně však Městský úřad [REDAKCE] reagoval až předvoláním žalobkyně dne 9.2.2009 k výslechu jako svědkyně dne 4.3.2009 (ačkoliv žalobkyně měla v řízení vystupovat jakožto účastník řízení, nikoliv jako svědek). K výslechu byl na stejný den (4.3.2009) předvolán i obviněný [REDAKCE]. Dne 4.3.2009 proběhl výslech obviněného [REDAKCE] a výslech žalobkyně jakožto svědkyně. O přestupku však bylo rozhodnuto až dne 6.5.2009 (to je více než 2 měsíce po výslechu žalobkyně a obviněného) a to tak, že řízení bylo zastaveno podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., neboť skutek, o němž se vede řízení, se nestal, nebo není přestupkem. Rozhodnutí o přestupku však bylo doručeno pouze obviněnému [REDAKCE], ačkoliv s žalobkyní mělo být jednáno jako s účastnicí v řízení, avšak jelikož s ní bylo jednáno jako se svědkem, rozhodnutí jí doručeno nebylo. Na základě stížnosti žalobkyně u Krajského úřadu Středočeského kraje požádal Krajský úřad dne 27.5.2009 pod čj. 083423/2009/KÚSK přestupkovou komisi Městského úřadu ve [REDAKCE] o zaslání kompletního spisového materiálu, který byl Krajskému úřadu Středočeského kraje zaslán dne 5.6.2009. Krajský úřad zjistil, že došlo k následným pochybením komise pro projednávání přestupků Města [REDAKCE].

1) Nebyla dodržena lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci. Došlo k šestiměsíčnímu prodlení, ačkoliv není zřejmé z jakého důvodu. Přestože správní orgán I.stupně neshromažďoval další důkazy a podklady pro rozhodnutí ve věci, bylo rozhodnutí vydáno až dne 6.5.2009, tedy s další v tomto

případě dvouměsíční prodlevou. Došlo tak k porušení ust. § 71 odst. 3 zák.č. 500/2004 Sb. správního řádu, podle kterého je správní orgán povinen vydat ve věci rozhodnutí nejpozději ve lhůtě 60 dnů od zahájení řízení (v tomto případě od podání návrhu na projednání tohoto přestupku dne 23.6.2008). Lhůta však marně uplynula dne 22.8.2008.

2) Dalším pochybením správního orgánu I.stupně byla skutečnost, že bylo rozhodnutí ve věci přestupku nesprávně zasláno pouze obviněnému a žalobkyni jakožto účastníkům řízení (navrhovatelce) nikoliv. Tím došlo k porušení ust. § 72 odst. 1 správního řádu. S ohledem na skutečnost pak správní orgán I.stupně rovněž nesprávně vyznačoval na rozhodnutí doložku právní moci, ale jelikož bylo rozhodnutí ve výše uvedené věci oznámeno pouze jednomu ze dvou účastníků řízení, doposud právní moci nenabylo.

3) Pochybení bylo shledáno i s ohledem na ust. § 36 odst. 2 správního řádu, když navrhovatelka opakovaně žádala o informaci o průběhu řízení a to písemnostmi doručenými správnímu orgánu I.stupně dne 23.7.2008, 1.9.2008, 5.9.2008 a 16.10.2008. Správní orgán však žádnou informaci navrhovatelce doposud neposkytl.

Na základě výtělu z úřadu Středočeského kraje vůči postupu přestupkové komise Městského úřadu ve Voticích zaslal orgán I.stupně žalobkyni rozhodnutí o zastavení řízení o přestupku až dne 9.7.2009. Po doručení rozhodnutí žalobkyně odvolání proti rozhodnutí o přestupku a to podáním dne 17.7.2009 a to prostřednictvím svého právního zástupce JUDr. Josefa Klofáče. Až po dalších třech měsících Městský úřad ve Voticích zaslal odvolání žalobkyně k vyjádření obviněnému Antonínu Průchovi dne 17.10.2009. Jelikož Městský úřad ve Voticích-Komise pro projednání přestupků ve věci nadále nekonala, vyzval Krajský úřad Středočeského kraje na základě stížnosti žalobkyně Městský úřad ve Voticích k předložení odvolání žalobkyně proti rozhodnutí o přestupku, neboť opět došlo k nedodržení lhůty pro postoupení odvolání proti rozhodnutí komise k projednávání přestupků Města Votice ve věci obviněného Antonína Průchy. O zaslání odvolání požádal Krajský úřad Středočeského kraje dne 19.10.2009, přičemž přestupkový spis byl Krajskému úřadu zaslán až 9.11.2009. Na základě žalobkyně bylo na základě rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 2.12.2009 čj. 178398/2009/KÚSK rozhodnuto o zrušení rozhodnutí komise pro projednání přestupků Města Votice ze dne 6.5.2008 sp.zn. 479/08/PR/1026-Č a došlo k zastavení řízení, neboť došlo k zániku odpovědnosti za přestupek dle ust. § 20 zákona o přestupcích. Dle uvedeného ustanovení totiž nelze přestupek projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok. Procesní důsledkem zániku odpovědnosti je, že správní orgán nemůže v řízení o přestupku pokračovat. Současně v uvedeném rozhodnutí Krajský úřad Středočeského kraje konstatoval velké množství vážných procesních pochybení (a to opakovaných) v řízení před orgánem I.stupně, přičemž pochybení orgánu I.stupně je třeba zdůraznit především nebyla žalobkyně jakožto oznamovatelka řádně poučena a vyzvána k doplnění svého podání ze dne 20.6.2008, kterým podávala návrh na projednání přestupku proti Antonínu Průchovi a teprve po opakovaných urgencích žalobkyně ze dne 23.7.2009 a 1.9.2009 byla žalobkyně vyzvána k doplnění podání, přičemž tato vyzvání byla doručena až dne 4.9.2008. Další vada řízení spočívá v tom, že obviněnému Antonínu Průchovi nebylo zasláno oznámení o zahájení řízení, ale pouze předvolání k ústnímu jednání a současně navrhovatelka byla na výše uvedené ústní jednání nesprávně předvolána jako svědek a jako svědek byla před výpovědí i poučena. Zároveň nebyl ani v rámci ústního jednání správním orgánem I.stupně učiněn pokus o smír a bylo tedy porušeno § 78 zákona o přestupcích. Současně byl obviněný Antonín Průcha dle protokolu z ústního jednání ze dne 4.3.2009 „seznámen se spisovou dokumentací přestupku severské policie ČR a to oznámením o přestupku, úředním záznamem o přestupku, protokolem o podání vysvětlení před orgány policie ČR sepsaným s obviněným a dalšími protokoly o vysvětlení sepsané s poškozenými svědky“, ačkoliv výše uvedené písemnosti nejsou součástí spisového materiálu Komise pro projednání přestupků

Města [redacted] a není zřejmé, že by kdy byly pořízeny a proto není jasné, s čím měl být obviněný seznámen. Dále bylo správním orgánem I.stupně porušeno i ust. § 36 odst. 3 správního řádu, neboť ani obviněný, ani navrhovatelka svým podpisem nestvrdili, že jim byla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Navíc vydané rozhodnutí ze dne 6.5.2009 bylo oznámeno pouze obviněnému a to dne 7.5.2009. Jelikož žalobkyni toto rozhodnutí oznámeno nebylo, obrátila se žalobkyně dne 27.5.2009 na Krajský úřad Středočeského kraje se žádostí o přešetření postupu správního orgánu I.stupně. Rozhodnutí ve věci projednání přestupku bylo žalobkyni doručeno až po uplynutí prekluzivní lhůty a to dne 3.7.2009, kdy bylo převzato adresátkou dne 9.7.2009. V této době však již nemělo být původní rozhodnutí vydáváno, ale řízení mělo být zastaveno dle ust. § 76 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek. Dále je nutno konstatovat, že hlasovací protokol komise pro projednávání přestupků Města [redacted] nesplňuje náležitosti stanovené ust. § 134 odst. 3 správního řádu, kdy musí protokol obsahovat předmět hlasování a dále jak o tomto předmětu hlasovali jednotliví členové kolegiálního orgánu. Správní orgán dále porušil i ust. § 67 odst. 5 správního řádu, neboť ve vydaném rozhodnutí nepoučil navrhovatelku o možnosti podat ve věci odvolání. Výrok rozhodnutí neodpovídá odůvodnění ani podanému návrhu. Dále správní orgán I.stupně neuvedl žádný konkrétní důvod, pro který bylo řízení zastaveno, ale uvedl pouze výčet možností, dle kterých lze v souladu s daným ustanovením řízení zastavit. Není tedy zřejmé, zda se skutek dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích nestal, nebo zda jednání, které se stalo, není přestupkem. Dále v rozhodnutí komise pro projednání přestupků nebyly uvedeny údaje umožňující identifikaci navrhovatelky, čímž bylo porušeno ust. § 68 odst. 2 správního řádu a dále v návaznosti na toto pochybení, kdy navrhovatelka byla považována za svědku, byla vyloučeno její účastenské postavení navrhovatelky, nebylo rozhodnuto o nákladech řízení ve smyslu ust. § 79 odst. 1 zákona o přestupcích. Nebyla rovněž dodržena lhůta stanovená v ust. § 71 odst. 3 správního řádu, kdy je správní orgán povinen vydat rozhodnutí ve věci bezodkladně, nejpozději však do 60 dnů ode dne zahájení řízení. Dle názoru Krajského úřadu Středočeského kraje bylo řízení zahájeno podáním kvalifikovaného návrhu dne 5.9.2009, přičemž zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí uplynula marně dne 4.11.2008. Současně bylo porušeno i ust. § 88 odst. 1 správního řádu, podle kterého správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, postoupí spis odvolacímu orgánu do 30 dnů ode dne doručení odvolání. V daném případě však byl spis postoupen až po uplynutí téměř 4 měsíců a to až na základě výzvy Krajského úřadu, který byl písemností ze dne 12.10.2009 požádán o přešetření lhůty pro postoupení podaného odvolání. Shora uvedený skutkový stav byl prokázán spisem Komise pro projednávání přestupků Města [redacted] sp.zn. 479/08/PŘ/1026/Č, protokolem o jednání před soudním komisařem ze dne 16.6.2008, vyrozuměním o způsobu přešetření vyřízení stížnosti Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 19.4.2010 čj. 056696/2010/KÚSK).

Podle ust. § 3 písm. c) zákona č. 82/1998 Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem stát odpovídá za škodu, kterou způsobily orgány územních samosprávných celků, pokud ke škodě došlo při výkonu státní správy, který na ně byl přenesen zákonem nebo na základě zákona (dále jen územní celky v přenesené působnosti). Podle ust. § 5 písm. b) téhož zákona stát odpovídá za podmíněk stanovených tímto zákonem za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem. Podle ust. § 13 odst. 1 z.č. 82/1998 Sb. stát odpovídá za škodu způsobenou nesprávným úředním postupem. Nesprávným úředním postupem je také porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přirozené lhůtě. Podle odst. 2 téhož ustanovení má právo na náhradu

škody ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda. Podle ust. § [redacted] st. 1 uvedeného zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 tohoto ustanovení se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlídně k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí přihlídně se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu zejména a) k celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, který přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) k postupu orgánu veřejné moci během řízení a významu předmětu řízení pro poškozeného.

V daném případě soud po provedeném dokazování došel k závěru, že v řízení o přestupku vedeném Komisí pro projednávání přestupků Města [redacted] nepochybně došlo k vážným procesním vadám popsáním shora, jejichž existenci nesporeval žalovaný ani vedlejší účastník. Je třeba vycházet z toho, že nesprávným úředním postupem je porušení pravidel předepsaných právními normami pro počínání státních orgánů při jejich činnosti a to i při takových úkonech, které jsou prováděny v rámci činnosti rozhodovací, avšak neodrazí se bezprostředně v obsahu vydaného rozhodnutí. Pro přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu dle ust. § 31a zákona č. 82/1998 Sb. není rozhodné, zda byla nesprávným úředním postupem (ke kterému v daném případě nepochybně došlo) způsobena škoda, proto ji soud ani nezkoumal. Dle uvedeného ustanovení pokud dojde k nesprávnému úřednímu postupu, vzniká nemajetková újma, kterou lze nahradit buď samotným konstatováním porušení práva anebo pokud by se takovéto konstatování nejevilo jako dostačující, pak poskytnutím zadostiučinění v penězích. V našem případě se jednalo o návrh žalobkyně na projednání přestupku proti jejímu bratrovi a to z důvodu údajného napadání při projednávání dědictví před soudním komisařem dne 16.6.2008. Žalobkyně tvrdila, že ji bratr napadal fyzicky (pliváním) nebo slovně, a to osobními urážkami, že je „šáhlá, hrabe jí v makovici, měla by se jít léčit na psychiatrii apod.“. Jak sama žalobkyně uvedla, měla za to, že pokud podá návrh na projednání uvedeného přestupku, bude jednání jejího bratra objektivně posouzeno správním orgánem a budou z něho vyvozeny i nějaké následky.

Dle ust. § 1 z.č. 200/1990 Sb. vedou orgány státní správy a orgány obce (dále jen "správní orgány") občany k tomu, aby dodržovali zákony a jiné právní předpisy a respektovali práva spoluobčanů; dbají zejména o to, aby občané neztěžovali plnění úkolů státní správy a nerušili veřejný pořádek a občanské soužití. V uvedeném ustanovení je uveden základní účel přestupkového zákona a tím je přispívání správních orgánů k dodržování právních předpisů občany a zajištění klidného občanského soužití. Správní orgány mají působit preventivně proti porušování práva a svým přístupem zajišťovat právní kulturu. Tohoto účelu by měly být správní orgány schopny zejména proto, že obvykle působí v místě konfliktů občanů, znají místní situaci a vztahy a proto mohou nejlépe zajistit řešení běžných drobných přestupků, zejména v případech, kdy se jedná o přestupky proti občanskému soužití mezi příbuznými či sousedy. Význam projednávání přestupků proti občanskému soužití má proto v daném místě mezi konkrétními osobami velmi důležité místo, neboť mimo jiné upravuje vztahy mezi občany a i osobami blízkými. Tento účel zákona o přestupcích a přestupkového řízení samotného však v našem případě vinou hrubě nesprávného úředního postupu Komise pro projednávání přestupků Města [redacted] naplněn nebyl. Ačkoli vztahy

mezi žalobkyní a jejím bratrem jsou nepochybně dlouhodobě vážně narušeny (ať už z jakýchkoliv důvodů), návrh na projednání přestupku, který podala žalobkyně, pro ni samotnou velký význam, neboť se domnívala, že autoritativním řešením správního orgánu dojde k uklidnění vztahů mezi žalobkyní a jejím bratrem. Skutečnost, že od podání návrhu na projednání přestupku uplynulo 6 měsíců, aniž by správní orgán I.stupně ve věci jakkoliv konal, a to ani poté kdy žalobkyně opakovaně urgovala sdělení výsledků šetření správního orgánu I.stupně a požadovala informaci o jeho průběhu, na které správní orgán I.stupně rovněž nereagoval, je zcela neomluvitelné. Naprostá nečinnost komise pro projednávání přestupků Města [redacted] pouze předznamenala tragický průběh celého přestupkového řízení, kdy docházelo k porušování všech myslitelných ustanovení týkajících se řízení o přestupcích dle správním řádu a dle zákona o přestupcích. Nejenže ve věci vůbec nebylo vydáno rozhodnutí o zahájení řízení o přestupku, ale ani s navrhovatelkou nebylo jednáno jakožto s účastnicí řízení, ačkoliv s ní takto jednáno být mělo. Žalobkyni nebylo ani doručeno rozhodnutí ve věci samotné, ke kterému došlo až po urgencích Krajského úřadu Středočeského kraje. Správnímu orgánu přitěžuje skutečnost, že se v dané věci nejednalo o ojedinělé pochybení, které by bylo možné přičíst např. na vrub množství vyřizovaných přestupků, ale obecně jde o naprostou absenci kompetentnosti a znalostí právních předpisů týkajících se přestupkové agendy. Množství a druh procesních pochybení je totiž takového charakteru, že je třeba pochybovat o schopnosti Komise pro projednávání přestupků Města [redacted] přestupky vůbec řešit. Ačkoliv si Komise pro projednávání přestupků musela být vědoma toho, že pro projednání přestupků platí pouze roční lhůta (neboť poté zaniká odpovědnost za přestupek) a je proto třeba postupovat urychleně, aby se mimo jiné dosáhlo účelu přestupkového řízení, tzn. buď smírného řešení mezi účastníky případně rozhodnutí ve věci samé a byla zajištěna tak právní jistota mezi účastníky, došlo k prvním úkonům ve věci až po půl roce. K samotnému vydání rozhodnutí došlo až dne 6.5.2009, tj. v podstatě před vypršením roční projednací lhůty a vzhledem k tomu, že ve věci bylo podáno odvolání, nezbylo pak Krajskému úřadu Středočeského kraje nic jiného, než řízení z důvodu uplynutí roční lhůty zastavit. Město [redacted] jakožto správní orgán I.stupně, který by měl přestupky projednávat a řešit, ve své funkci naprosto selhal. Navíc se v daném případě nejednalo o složité řízení a ani samotná žalobkyně k průtahům v řízení nijak nepřispěla, naopak opakovaně jednání ve věci řízení o přestupku urgovala, dožadovala se informací o průběhu tohoto řízení apod. Podle žalobkyně spočívala její újma v trýznivém pocitu, který v důsledku neřešení přestupku přetrvával a spory mezi žalobkyní a jejím bratrem eskalovaly, což s ohledem na naprostou nečinnost správního úřadu je pochopitelné. Na druhou stranu je však třeba přisvědčit i námitce žalované, že vztahy mezi žalobkyní a jejím bratrem jsou nepochybně hluboce rozvráceny a narušeny z mnohem starších a zásadnějších rodinných důvodů (nejspíše sporů o majetek) a že k jejich narušení nedošlo právě jen v kvůli průtahům v přestupkovém řízení. Tuto skutečnost potvrzuje i rozsudek Okresního soudu v České Lípě ze dne 27.4.2006 sp.zn. 4 T 407/2005, který nabyl právní moci dne 2.8.2006, na základě kterého byla žalobkyně pravomocně uznána vinou spácháním trestného činu pomlavy dle § 206 odst. 1 trestního zákona, přičemž bylo upuštěno od potrestání, ale bylo jí uloženo ochranné léčení psychiatrické ambulantní formou. Žalobkyně se dle uvedeného trestního rozsudku měla dopustit trestného činu pomlavy tím, že v době od července 2003 do června 2005 rozesílala korespondenční listy, v nichž uváděla vědomě nepravdivé údaje o svém bratrovi [redacted] a jeho současné manželce [redacted], roz. [redacted], týkající se zejména údajného zcizování rodinného majetku a špatné péče o matku [redacted], kdy tyto korespondenční listy zasílala jednak oběma uvedeným a jednak na adresu zaměstnavatele [redacted] a také do domova důchodců [redacted], kde byla matka žalobkyně umístěna. Byla to tedy zcela zjevně i žalobkyně, která napadala svého bratra a ostatní příbuzné (a to dávno před tím, než začalo řízení o dědictví po matce žalobkyně) hrubě urážlivými podáními, resp. korespondenčními listy a

způsobovala tak vážné rozpory mezi sourozenci. Vážnost narušení sourozeneckých vztahů se pak naplno projevila i v rámci projednávání dědictví před soudním komisařem JUDr. [REDAKCE] dne 16.6.2008, kdy žalobkyně a její bratr na sebe vzájemně plivali a hrubě se uráželi. Žalobkyně se však jako osoba práva neznalá oprávněně domnívala, že podáním návrhu na projednání přestupku budou vztahy mezi sourozenci projednány nezávislým orgánem a případně dojde k uklidnění situace nebo k případnému potrestání obviněného. Komise pro projednávání přestupků Města [REDAKCE] však v této roli naprosto selhala. Vzhledem k výše uvedenému má tedy soud za to, že žalobkyně má v daném případě nárok na zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která jí nepochybně vznikla tím, že její návrh na projednání přestupku nebyl řádně řešen. V řízení došlo k vážným procesním pochybením a díky nečinnosti a neschopnosti správného orgánu I.stupně vyřešit přestupek (ať už jakkoli) v jednorozhodnutí lhůtě a z toho pramenící právní nejistota špatné vztahy mezi žalobkyní a jejím bratrem jen zhoršovala. V dané věci není podstatné, zda-li by při řádném prošetření návrhu došlo skutečně potrestání obviněného [REDAKCE] či zda-li by žalobkyně svoje tvrzení nakonec neprokázala. Podstatné je, že v řízení došlo k takovým vadám, které nelze tolerovat a které žalobkyni nepochybně uvrhly do právní nejistoty. Z tohoto důvodu se soudu jeví jako nedostatečné poskytnutí zadostiučinění pouze formou konstatování porušení práva (jak tvrdila žalovaná) a má za to, že v daném případě je třeba poskytnout zadostiučinění v penězích, a to ve výši 5.000,- Kč. Pokud jde o požadavek žalobkyně na zadostiučinění ve výši 20.000,- Kč, [REDAKCE] soud za to, že to s ohledem na jednání žalobkyně, kdy je prokázáno, že sama napadala svého bratra a to hrubě urážlivými korespondenčními listky, za kterážto jednání byla pravomocně odsouzena pro trestný čin pomluvy, by zadostiučinění ve výši 20.000,- Kč bylo nepřiměřeně vysoké. Dle názoru soudu má zadostiučinění, které uložil zaplatit žalovaná, v podstatě symbolický charakter a měl by preventivně působit na řádné projednávání přestupků v budoucnosti. Žaloba byla proto co do částky 15.000,- Kč zamítnuta.

Pokud jde o náhradu nákladů řízení, postupoval soud ve vztahu mezi žalobkyní a žalov. [REDAKCE] dle ust. § 142 odst. 2 o.s.ř., kdy žalobkyně měla ve věci úspěch jen částečný, neboť požadovala 20.000,- Kč a přisouzeno jí bylo pouze 5.000,- Kč, tudíž by v daném případě měl naopak žalovaný nárok na náhradu částí nákladů řízení, ale vzhledem k tomu, že žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, rozhodl soud o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Stejným způsobem soud postupoval ve vztahu mezi žalobkyní a vedlejším účastníkem, když rovněž vedlejší účastník náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto soud ve smyslu ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě 15-ti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozsudkem ve lhůtě splněna, lze se domáhat jejího splnění návrhem na nařízení exekuce

V Praze dne 26. března 2012

Za správnost vyhotovení:
Eva Třešňáková

Mgr. Markéta Vodáková, v.r.
soudce

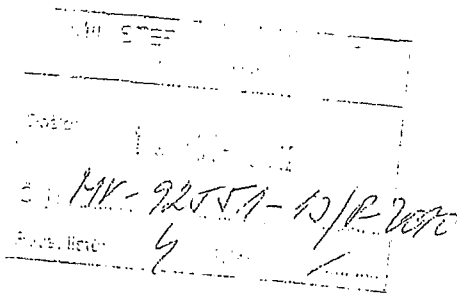
Pokračování

Spisová značka: 29 C 381/2010

Toto rozhodnutí ze dne 26.3.2012 čj.: 29 C 381/2010-55 nabylo právní moci dne 28.4.2012 a
vykonatelností dne 3.5.2012. Doložku právní moci k rozhodnutí připojila Bocková Elena dne 27.6.2012.

1071 0200
11/11/09 10:10

č.j. 18 C 614/2009-180

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 5, se sídlem Praha 5, nám. Kinských 5, rozhodl předsedkyní senátu Mgr. Pavlou Polednovou jako samosoudkyní ve věci žalobce [redacted] nar. [redacted] bytem [redacted], zast. [redacted] advokátem se sídlem [redacted] proti žalovanému : Česká republika – Ministerstvo vnitra, IČ 00007064, se sídlem Praha 7, Nad štolou 3, o zaplacení náhrady škody 1 055.000,- Kč s příslušenstvím

t a k t o :

- I. Žalovaný je povinen do tří dnů od právní moci rozsudku zaplatit žalobci částku ve výši 45.000,- Kč s úrokem z prodlení z částky 45.000,- Kč od 23.6.2008 do zaplacení ve výši odpovídající ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů, přičemž v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.
- II. Z a m í t á se žaloba v části, ve které se žalobce domáhal na žalovaném zaplacení částky 1 010.000,- Kč s úrokem z prodlení z částky 10.000,- Kč od 23.6.2008 do 26.1.2010 a s úrokem z prodlení z částky 1 010.000,- Kč od 27.1.2010 do zaplacení ve výši odpovídající ročně výši repo sazby stanovené Českou národní bankou, zvýšené o sedm procentních bodů, přičemž v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené Českou národní bankou a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí.
- III. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 23.6.2008 ve znění doplnění doručených soudu dne 1.6.2010, 21.7.2010 a 26.1.2010 domáhal na žalovaném zaplacení 1 055.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 55.000,- Kč od 23.6.2008 do 26.1.2010 a z částky 1 055.000,- Kč od 27.1.2010 do zaplacení. Zaplacení částky 1 055.000,- Kč se žalobce domáhal z titulu náhrady škody ve výši 5.000,- Kč a z titulu přiměřeného zadostiučinění ve výši 1 050.000,- Kč za vzniklou nemajetkovou újmu. Tvrdil, že žalobci byla nesprávným úředním postupem spočívajícím v nezákonně vedeném a nepřiměřeně dlouho trvajícím kázeňském řízení vedeném proti žalobci Policií ČR a rozhodnutími v tomto řízení vydanými způsobena majetková a nemajetková újma. Majetková újma, kterou žalobce vyčíslil částkou 5.000,- Kč, spočívá v žalobcem vynaložených finančních prostředcích na poskytnuté právní poradenství v souvislosti s řízením o kázeňském obvinění žalobce vedeném Policií ČR, ORSCPP Praha č.j. SCPP-180/PH-ZZVP-2003. Žalobce vynaložil náklady na zaplacení odměny za právní pomoc spočívající v rozboru věci a v poradách advokátovi JUDr. [REDAKCE] současně vynaložil náklady na jízdné (cestovné) a náklady na poštovné a hovorné v souvislosti se zastupováním dalšího zástupce, který jej v kázeňském řízení zastupoval. Nemajetková újma, kterou žalobce vyčíslil částkou ve výši 50.000,- Kč spočívá v bezdůvodně vedeném řízení o kázeňském obvinění žalobce, jemuž byl žalobce neoprávněně vystaven a v průběhu kterého byl vystaven policejní aroganci a šikaně nadřízených a dalších služebních funkcionářů, v zásahu do osobnostních práv žalobce a v nepřiměřeně déle řízení, které probíhalo od počátku bezdůvodně a trvalo dobu delší než čtyři roky. Na základě krivého obvinění z přestupku, kterého se měl žalobce dopustit tím, že dne 29.1.2003 odmítl prokázat svoji totožnost při odevzdání písemného podání na SKPV OR Policie ČR Praha 5, ačkoliv k tomu nebyl povinen, bylo se žalobcem dne 28.4.2003 zahájeno řízení pro kázeňský přestupek podle ust. § 32 odst. 1, ust. § 126 odst. 2 zák. č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie ČR. Toto bezdůvodně zahájené řízení bylo skončeno teprve rozhodnutím Policie ČR, ředitele služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech služebního poměru č. 630/2007 ze dne 14.8.2007 doručeným zástupci žalobce dne 28.8.2007, kterým bylo zrušeno rozhodnutí ředitele Policie ČR, ObRSCPP Praha č.j. SCPP-180/PH-ZZVP-2003 ze dne 28.4.2003 a řízení bylo zastaveno, neboť se nestal skutek, o němž se vede řízení. Žalobce svůj nárok na náhradu škody a přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu v celkové výši 55.000,- Kč uplatnil dopisem ze dne 20.2.2008 u žalovaného. Žalovaný však žádosti žalobce nevyhověl s tím, že jako dostačující odškodnění žalobce se jeví omluva obsažená v dopise bývalého ředitele Obvodního ředitelství Policie ČR Praha 5 plk. JUDr. Jiřího Červenky č.j. OR 5-13/SKS-ST-2005 ze dne 27.2.2003. V průběhu řízení v této věci podáním ze dne 26.1.2010 žalobce rozšířil svůj nárok na zaplacení přiměřeného peněžitého zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu o částku ve výši 1 000.000,- Kč. Toto peněžité zadostiučinění je náhradou další nemajetkové újmy, která vznikla žalobci v souvislosti s nezákonným a bezdůvodným řízením o trestném (kázeňském) obvinění žalobce a neoprávněném používání (zveřejňování) informací o řízení vůči třetím osobám či státním orgánům. Skutečnost, že je se žalobcem vedeno příslušnými orgány Policie ČR řízení o trestném (kázeňském) obvinění žalobce, byla neoprávněně použita v neprospěch žalobce soudních řízeních, ve kterých byl účastníkem. O vedeném kázeňském řízení vypovídala před soudy bývalá manželka žalobce paní [REDAKCE] což vedlo k negativnímu vykreslení osoby žalobce v těchto řízeních. Informací o existenci kázeňských a trestních řízeních vedených proti žalobci, však bývalá manželka žalobce musela obdržet od žalovaného, neboť žalobce a jeho bývalá manželka spolu nežili od října 2001. Skutečnost, že proti žalobci byla vedena kázeňská a trestní řízení s cílem podrobit žalobce šikaně, nakonec vedla k tomu, že žalobce ukončil služební poměr u Policie ČR, čímž ztratil zdroj obživy. Informace o vedení řízení k kárnému obvinění žalobce pak negativně ovlivnila možnost žalobce následně nalézt a udržet si další zaměstnání.

Žalovaný se žalobou nesouhlasil, navrhol zamítnutí žaloby v plném rozsahu. Namítl promlčení žalobou uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy. Tvrdil, že pokud došlo k narušení osobnostního práva žalobce tvrzeným nesprávným úředním postupem policie, pak se žalobce o tvrzené nemajetkové újmě prokazatelně dozvěděl již dne 18.3.2003 doručením omluvného dopisu ředitele Policie ČR OŘ Praha 5 plk. JUDr. Červenky ze dne 27.2.2003. Nárok žalobce uplatnil u žalovaného Ministerstva vnitra dne 21.2.2008. Dopisem doručeným žalobci dne 17.6.2008 byl nárok žalobce odmítnut. Žaloba v této věci byla podána až po uplynutí šestiměsíční promlčecí lhůty dne 23.6.2008. Žalobce uplatnil u Ministerstva vnitra dopisem ze dne 20.2.2008 nárok na náhradu škody ve výši 5.000,- Kč a nárok na náhradu vzniklé nemajetkové újmy ve výši 50.000,- Kč. Důvodem zamítnutí uplatněného nároku ze strany Ministerstva vnitra byla skutečnost, že nebylo prokázáno, že by v daném případě šlo ze strany policejního orgánu o neoprávněný zásah takové intenzity, aby objektivně způsobil žalobci snížení lidské důstojnosti ve společnosti či rodině. Samotné konstatování pochybení policistů a písemná omluva ze strany ředitele Policie ČR OŘ Praha 5 ze dne 27.2.2003 a písemná omluva vedoucího 2. Skupiny oddělení kontroly a stížností Policie ČR Správy hl. m. Prahy ze dne 31.7.2003 se v daném případě jeví jako dostačující forma odškodnění žalobce. Pokud žalobce podáním ze dne 31.5.2010 rozšířil svůj návrh o náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 000.000,- Kč, pak tento nárok nebyl uplatněn u příslušného úřadu jednajícího jménem státu, tedy u Ministerstva vnitra. Nebyla tak splněna zákonná podmínka pro uplatnění nároku na náhradu škody u soudu.

Soud provedl ve věci dokazování, hodnotil každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, přihlížel přitom ke všemu, co vyšlo za řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci. Po zhodnocení takto provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná částečně.

V řízení bylo listinami rozhodnutí ředitele Služby cizinecké a pohraniční služby z 14.8.2007, stížnostní spis Policie ČR PSP-533/ORS-ST 246-2003, stížnostní spis č.j. ORP5-13/SKS-ST-2003, spis Ministerstva vnitra č. MV-19012/P-2008, stížnostní spis č.j. SCP-703/P-2007, jakož i nespornými tvrzeními účastníků bylo prokázáno, že dne 28.4.2003 bylo zahájeno řízení pro kázeňský přestupek žalobce vedené pod č.j. SCPP-180/PH-ZZVP-2003. Žalobce se měl přestupku podle § 47 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích dopustit dne 29.1.2003 tím, že při předání písemného dodatku k již probíhajícímu trestnímu řízení na SKPV OŘ Praha 5 odmítl na výzvu pplk. Holuba prokázat svoji totožnost. Dne 30.7.2003 služební funkcionář vydal rozhodnutí č.j. SCPP-21-24/PH-01-2003, kterým zastavil řízení pro přestupek zahájené dne 28.4.2003 proti žalobci, protože skutek, o kterém se vedlo řízení, není přestupkem. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 11.8.2003 odvolání, kterému služební funkcionář nevyhověl a ani jej v zákonné lhůtě 15 dnů nepředložil odvolacímu orgánu. Svým rozhodnutím č.j. SCPP-21-30/PH-01-2003 své vlastní rozhodnutí č.j. SCPP-21-24/PH-01-2003 zrušil a věc vrátil sám sobě, aby v této věci znovu jednal a rozhodl. Aniž služební funkcionář vyčkal právní moci rozhodnutí č.j. SCPP-21-30/PH-01-2003, vydal dne 29.12.2003 další rozhodnutí č.j. SCPP-21-31/PH-01-2003, kterým řízení o přestupku zastavil s odůvodněním, že skutek, o němž se vedlo řízení, není přestupkem. Proti rozhodnutí č.j. SCPP-21-30/PH-01-2003 podal žalobce dne 13.1.2004 odvolání. V rámci odvolacího řízení bylo napadené rozhodnutí zrušeno rozhodnutím ředitele PČR SCPP č.j. SCPP-107/P-2004 ze dne 15.3.2004. K návrhu ředitele PČR SCPP ze dne 24.3.2004 zrušil ministr vnitra svým rozhodnutím ve věcech služebního poměru č. 25/2006 ze dne 26.4.2006 v řízení č.j. KM-54/PK-2006 pravomocné rozhodnutí služebního funkcionáře č.j. SCPP-21-31/PH-01-2003 a uložil znovu rozhodnout o odvolání žalobce proti rozhodnutí služebního funkcionáře č.j. SCPP-21-24/PH-01-2003. Proti uvedenému rozhodnutí ministra vnitra podal žalobce dne 30.5.2006 rozklad. Ministr vnitra

svým rozhodnutím ve věcech služebního zákona č. 278/2007 ze dne 18.4.2007 v řízení pod č.j. KM-228/PK-2006 rozklad proti rozhodnutí ministra vnitra ve věcech služebního poměru č. 25/2006 ze dne 26.4.2006 zamítl a rozkladem napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí ministra vnitra č. 25/2006 ze dne 26.4.2006 a č. 278/2007 ze dne 18.4.2007 nabylo právní moci dne 9.5.2007. Dne 14.8.2007 vydal ředitel služby cizinecké a pohraniční policie ve věcech služebního poměru rozhodnutí č. 630/2007, kterým po předchozím projednání v poradní komisi č.j. SCPP-703/P-2007 zrušil rozhodnutí ředitele PČR oblastního ředitelství SCPP Praha č.j. SCPP-21-24/PH-01-2003 ze dne 30.7.2003, jímž bylo podle § 39 odst. 1 písm. h) zák. č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky a podle § 76 odst. 1 písm. a) zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zastaveno řízení pro kázeňský přestupek žalobce zahájené dne 28.4.2003 pod č.j. SCPP-180/PH-ZZVP-2003, neboť skutek, o němž se vede řízení není přestupkem. Podle § 189 odst. 1 písm. g) zákona a § 76 odst. 1 písm. a) zák. o přestupcích pak bylo uvedeným rozhodnutím řízení zastaveno, neboť skutek, o němž se vede řízení, se nestal. Z odůvodnění uvedeného rozhodnutí vyplývá, že jednání, kvůli němuž bylo zahájeno a vedeno řízení o jednání, které má znaky přestupku, nebylo před vydáním napadeného rozhodnutí dostatečně objasněno, respektive nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jako takové tudíž nemělo být ani zahájeno, protože žádné jednání odvolatele nevykazovalo znaky přestupku a jeho viny. Listinami faktura č. 204310062 a výpis z účtu žalobce bylo prokázáno, že žalobce zaplatil 20.10.2004 na účet advokátní kanceláře J. [redacted], [redacted] odměnu za poskytnutí právní pomoci ve výši 8.700,- Kč. Advokát [redacted] je advokátem advokátní kanceláře J. [redacted], sdružení advokátů. Listinou rozsudek Okresního soudu v Kladně ze dne 10.8.2011 č.j. 42P 436/2007-522 bylo prokázáno, že soud při rozhodování o návrhu žalobce na snížení výživného pro nezletilé [redacted] vycházel z toho, že žalobce jako otec ukončil své pracovní poměry ze svého rozhodnutí, bez důležitého důvodu se tedy vzdal výhodnějšího zaměstnání. Listinou neúplným zněním znaleckého posudku z oboru psychiatrie a psychologie vypracovaného MUDr. Iljou Žukovem, CSc. a PhDr. Ludimilou Šrutovou má soud za prokázané, že znalci měli při vypracování znaleckého posudku informaci, že žalobce měl problémy v zaměstnání u Policie ČR, že bylo proti němu vedeno přestupkové řízení, protože měl konflikt s cyklistou. Nespornými tvrzeními účastníků má soud za prokázané, že žalobce dopisem ze dne 20.2.2008 požádal Ministerstvo vnitra o náhradu škody 5.000,- Kč a náhradu nemajetkové újmy ve výši 50.000,- Kč. Ministerstvo vnitra žalobcem uplatněný nárok na náhradu škody a nemajetkové újmy v celkové výši 55.000,- Kč zamítl dopisem ze dne 23.5.2008 doručeným žalobci dne 17.6.2008. Pokud soud v řízení provedl další listinné důkazy, pak z těchto neučinil žádná skutková zjištění významná pro rozhodnutí ve věci.

Na základě shora uvedených skutečností dospěl soud k následujícím právním závěrům. Žalobce se podanou žalobou domáhá na žalovaném České republice – Ministerstvu vnitra náhrady škody a přiměřeného zadostiučinění vyjádřeného peněžitou částkou za nemajetkovou újmu, která mu vznikla v souvislosti s řízením o kázeňském přestupku vedeném před Policií České republiky. V souladu s ust. § 14 odst. 1, 3 ve spojení s ust. § 6 odst. 1, 2 písm. b) zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem žalobce před podáním žaloby dne 20.2.2008 uplatnil u Ministerstva vnitra ČR nárok na náhradu škody ve výši 5.000,- Kč a nárok na zaplacení peněžitého zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 50.000,- Kč. Ministerstvo vnitra dopisem doručeným žalobci dne 17.6.2008 uplatněným nárokům nevyhovělo. V případě žalobou uplatněného nároku na náhradu škody 5.000,- Kč a přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu 50.000,- Kč byla tedy splněna zákonná podmínka pro uplatnění těchto nároků žalobce u soudu (ust. § 14 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). V případě žalobou uplatněného nároku na přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve

výši 1 000.000,- Kč žalobce zákonnou podmínku nesplnil, když svůj nárok před uplatněním u soudu neuplatnil u příslušného úřadu ve smyslu ust. § 14 odst. 1, 3 ve spojení s ust. § 6 odst. 1, 2 písm. b) zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

S ohledem na žalovaným vznesenou námitku promlčení, zabýval se soud před věcným posouzením žalobou uplatněného nároku otázkou, zda uplatněné nároky žalobce na náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy nejsou v daném případě promlčeny. Nárok na náhradu škody podle zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem se promlčí za tři roky ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá. Nárok na náhradu nemajetkové újmy se promlčí za šest měsíců ode dne, kdy se poškozený dozvěděl o vzniklé nemajetkové újmě, nejpozději však do deseti let ode dne, kdy nastala právní skutečnosti, se kterou je vznik nemajetkové újmy spojen. Vznikla-li nemajetková újma nesprávným úředním postupem podle ust. § 13 odst. 1 věty druhé a třetí zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, neskončí promlčecí doba dříve než za šest měsíců od skončení řízení, v němž k tomuto nesprávnému úřednímu postupu došlo. Promlčecí doba neběží ode dne uplatnění nároku na náhradu škody do skončení předběžného projednání, nejdéle však po dobu šesti měsíců (ust. § 32 odst. 1, 3 a ust. § 35 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). V daném případě se žalobce dozvěděl o vzniku nemajetkové újmy respektive škody a o tom, kdo za ni odpovídá, dne 28.8.2007 doručením rozhodnutí ředitele Služby cizinecké a pohraniční služby č. 630/2007 z 14.8.2007. Od této doby tedy běžela promlčecí doba, přičemž do jejího běhu nelze započítat dobu předběžného projednání nároku na náhradu škody a náhradu nemajetkové újmy v celkové výši 55.000,- Kč u Ministerstva vnitra v období od 20.2.2008 do 17.6.2008. Vzhledem k tomu, že u soudu byly nároky na náhradu škody 5.000,- Kč a náhradu nemajetkové újmy ve výši 50.000,- Kč uplatněny žalobou podanou dne 23.6.2008, nebyla šestměsíční respektive tříletá promlčecí doba překročena. Uvedené žalobou uplatněné nároky tedy dle názoru soudu promlčeny nebyly. V případě žalobcem uplatněného nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 000.000,- Kč však dle názoru soudu nárok promlčen byl, neboť byl uplatněn u soudu až podáním doručeným soudu dne 26.1.2010, tedy po uplynutí šestměsíční promlčecí doby.

Stát odpovídá za škodu, která byla způsobena nesprávným úředním postupem (ust. § 5 písm. b) zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). Nesprávným úředním postupem je přitom rovněž porušení povinnosti vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě. Nestanoví-li zákon pro provedení úkonu nebo vydání rozhodnutí žádnou lhůtu, považuje se za nesprávný úřední postup rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Právo na náhradu škody má ten, jemuž byla nesprávným úředním postupem způsobena škoda (ust. § 13 odst. 1, 2 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). Náhrada škody zahrnuje takové náklady řízení, které byly poškozeným účelně vynaloženy na zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí nebo na nápravu nesprávného úředního postupu. Náhradu nákladů řízení může poškozený uplatnit jen tehdy, jestliže neměl možnost učinit tak v průběhu řízení na základě procesních předpisů, anebo jestliže mu náhrada nákladů takto již nebyl přiznána. Náklady zastoupení jsou součástí nákladů řízení. Zahrnují účelně vynaložené hotové výdaje a odměnu za zastupování. Výše této odměny se určí podle ustanovení zvláštního právního předpisu o mimosmluvní odměně (ust. § 31 odst. 1, 2 a 3 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem). Bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem

způsobena škoda, poskytuje se též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Zadostiučinění se poskytuje v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo. V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem spočívajícím v porušení povinnosti vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k a) celkové délce řízení, b) složitosti řízení, c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a e) významu předmětu řízení pro poškozeného (ust. § 31a odst. 1, 2, a 3 zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem).

V případě žalobou uplatněného nároku žalobce na náhradu škody ve výši 5.000,- Kč, která mu měla vzniknout zaplacením odměny advokátovi [redacted] za právní služby poskytnuté v souvislosti s řízením před Policií ČR ve věcech služebního poměru o kázeňském přestupku žalobce, bylo v řízení prokázáno, že žalobce dne 20.10.2004 zaplatil na účet advokátní kanceláře, jejímž advokátem je [redacted] částku ve výši 8.700,- Kč jako odměnu za poskytnutí právní pomoci. Současně však nebylo v řízení prokázáno, že uvedené náklady na právní služby žalobci vznikly v souvislosti s předmětným řízením před Policií ČR ve věcech služebního poměru o kázeňském přestupku žalobce, přičemž sám žalobce nedovedl přesně specifikovat úkony právní pomoci, které byly [redacted] v předmětném řízení učiněny. Při ústním jednání dne 8.11.2011 pak žalobce uvedl, že se jednalo o konzultace, které byly poskytovány průběžně při příležitosti právních služeb poskytovaných [redacted] žalobci v jiných věcech. Za této situace dospěl tedy soud k závěru, že se žalobci nepodařilo prokázat, že by uvedené náklady na právní zastoupení vynaložil v souvislosti s předmětným řízením před Policií ČR ve věcech služebního poměru o kázeňském přestupku žalobce za účelem nápravy nesprávného úředního postupu respektive zrušení nebo změnu nezákonného rozhodnutí v řízení vydaného, tzn. nebyla prokázána příčinná souvislost mezi žalobcem tvrzenou majetkovou újmu a nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v předmětném řízení. Nebyly tak splněny základní předpoklady odpovědnosti žalovaného za žalobcem tvrzenou škodu. Proto soud v této části shledal žalobu jako nedůvodnou.

V případě žalobcem uplatněného nároku na zaplacení přiměřeného zadostiučinění ve výši 50.000,- Kč žalobce požaduje zadostiučinění v penězích za nemajetkovou újmu, která mu měla vzniknout v důsledku nesprávného úředního postupu spočívajícího v nepřiměřené délce řízení vedeného před Policií ČR ve věcech služebního poměru o kázeňském přestupku žalobce. Soud při posuzování oprávněnosti žalobcem vzneseného nároku přihlédl k závažnosti tvrzené nemajetkové újmy žalobce, k okolnostem, za nichž mělo k nemajetkové újmě dojít, jakož i ke konkrétním okolnostem případu ve smyslu zákonných hledisek uvedených v ust. § 31a odst. 3 písm. a) až e) zák. č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem. Po zvážení všech uvedených hledisek dospěl k závěru, že v daném případě jsou splněny podmínky pro částečné vyhovění žalobou uplatněnému nároku. Řízení bylo zahájeno dne 28.4.2003 a přestože věc není po skutkové a právní stránce složitá řízení skončilo až více než po čtyřech letech na základě rozhodnutí ředitele Služby cizinecké a pohraniční služby č. 630/2007 ze dne 14.8.2007 doručeného žalobci 28.8.2007. Přestože v průběhu řízení bylo opakovaně rozhodováno o opravných prostředcích, bylo vedeno odvolací řízení, dvakrát rozhodoval ministr vnitra, je doba řízení zjevně nepřiměřeně dlouhá a podstatně ovlivněná nesprávnými procesními postupy rozhodujících orgánů. Současně je zřejmé, že řízení o kázeňském přestupku, ze kterého byl žalobce obviněn,

mělo negativní dopad a vliv na osobní život a zejména zaměstnání žalobce. Po zvážení všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že všem okolnostem případu a zákonným kritériím odpovídá přiznání zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobci v penězích, přičemž pouhé konstatování porušení práva či omluva se soudu jeví jako nedostačující. Za přiměřené délce řízení, plně odpovídající konkrétním okolnostem případu a zákonným kritériím považuje soud zadostiučinění nemajetkové újmy žalobce vyjádřené peněžitou částkou ve výši 45.000,- Kč. Na základě uvedeného soud tedy žalobě jako důvodné co do částky 45.000,- Kč vyhověl a žalovanému uložil povinnost zaplatit žalobci částku 45.000,- Kč se zákonným úrokem z prodlení (ust. § 15 odst. 1 zák. č. 82/1997 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem ve spojení s ust. § 517 odst. 1, 2 obč. zák. a nař. vl. č. 142/1994 Sb.) tak, jak je uvedeno ve výroku I. rozsudku.

Ve zbývajících částech soud výroky II. rozsudku žalobou uplatněný nárok jako nedůvodný zamítl. Jako nedůvodný tedy shledal soud z důvodů shora uvedených žalobcem uplatněný nárok na náhradu škody ve výši 5.000,- Kč, část náhrady za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení před Policií ČR ve věcech služebního poměru o kázeňském přestupku žalobce ve výši 5.000,- Kč a náhradu ve výši 1 000.000,- Kč za nemajetkovou újmu, která měla vzniknout žalobci v souvislosti s nezákonným a bezdůvodným řízením o kázeňském obvinění žalobce a neoprávněném používání a zveřejňování informací o řízení vůči třetím osobám či státním orgánům. Jak již bylo shora uvedeno žalobcem uplatněný nárok na náhradu za nemajetkovou újmu ve výši 1 000.000,- Kč je promlčen a navíc nebyla splněna zákonná podmínka pro uplatnění takového nároku u soudu, a to předběžné projednání nároku u příslušného úřadu. Bez ohledu na uvedené by dle názoru soudu bylo namísto nároku na náhradu nemajetkové újmy ve výši 1 000.000,- Kč zamítnout také proto, že v řízení se nepodařilo prokázat, že by informace o probíhajícím předmětném řízení o kázeňském přestupku žalobce byla v jiných řízeních před soudy, jich byl žalobce účastníkem, použita respektive měla negativní dopad na výsledek řízení z pohledu žalobce. Na základě všech shora uvedených důvodů tedy rozhodl soud ve věci tak, jak je uvedeno ve výroky I. a II. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ust. § 142 odst. 2 o.s.ř. a contrario tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, když žalovanému úspěšnému v 96% předmětu řízení v tomto řízení žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 5.

V Praze dne 8. listopadu 2011

Mgr. Pavla P o l e d n o v á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :

Eva Nová